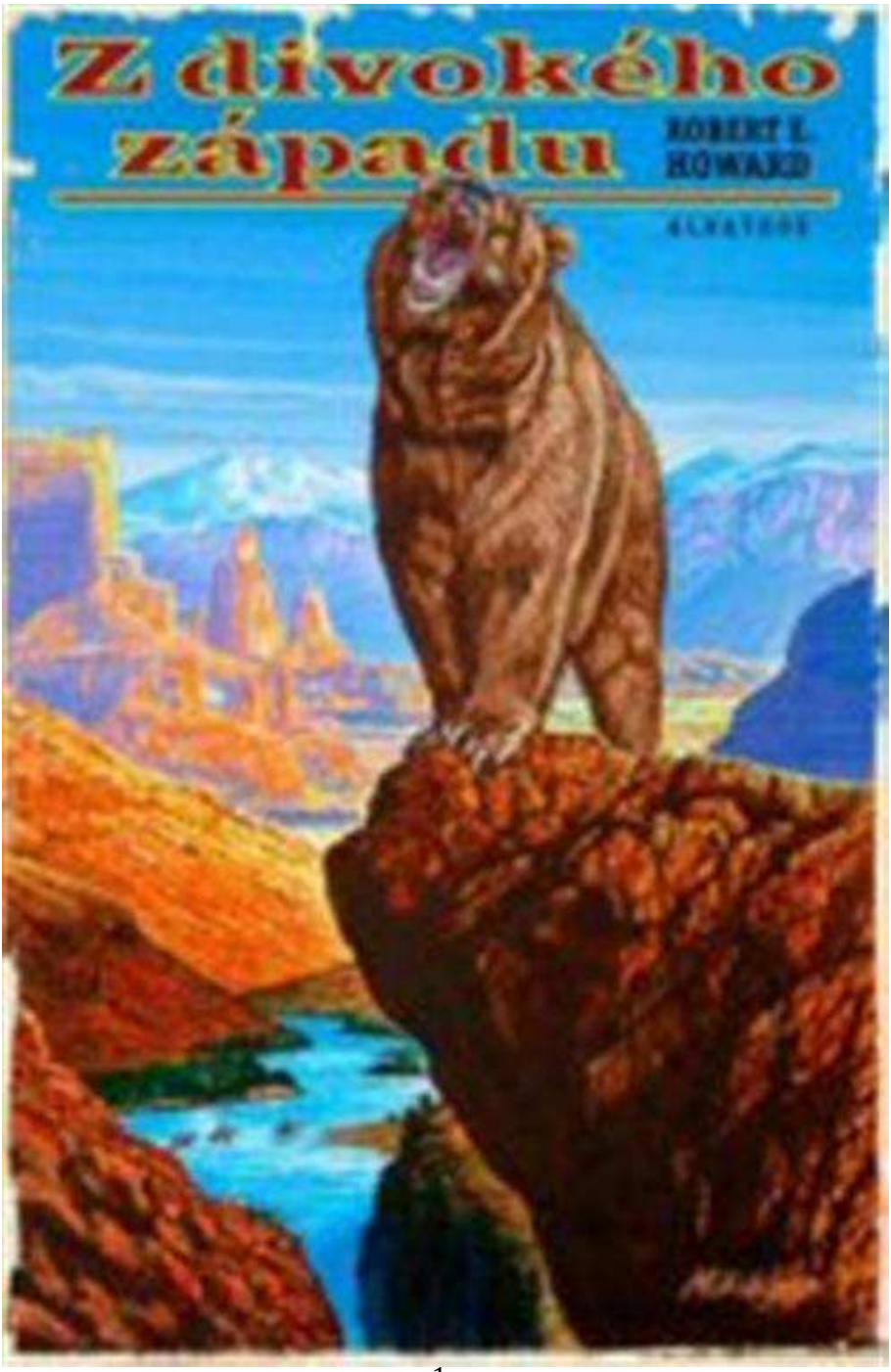

Z divokého
západu
ROBERT E.
HOWARD

Robert E. Howard

Z Divokého západu

Albatros

Přeložil Pavel Medek

Translation © Pavel Medek, 2009

Epilogue © Ondřej Muller, 2009

Illustrations © Milan Fibiger, 2009

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02346-5

Balada o Buckshotu Robertsovi

ZABIT NA ŘECE TULAROSA V NOVÉM MEXIKU ROKU 1878

V KRVAVÉ VÁLCE, JEŽ OTŘÁSLA LINCOLNSKÝM OKRESEM

Buckshot Roberts byl jedním z Texasanů
(modrý dým stoupá výš nad lesnatým klínem).
Daleko od rodných plání teď' slyšel zvonit hranu
(supi už krouží níž nad Blazerovým mlýnem).

Na podlaze hliněné chýše ležel a umíral,
třináct dalších chlapů však při tom uhlídal.
Třináct střelců číhalo kolem dokola v houští,
pravých synů drsných jihozápadních pouští,
mužů z železa litých a vytesaných z žuly,
toužících jenom po tom, prohnat mu hlavu kulí.

Všichni ti muži odhodlání plní a ocelových nervů
při pohledu na Johna Middletona přesto ztráceli vervu –
na tělo ležící uprostřed hnědnoucí krve spršky
tam, kde ho zastihla kulka z Robertsovy pušky.
Raději se skrývali, chtěli se vrátit domů,

opatrně stříleli ze skrytu keřů a stromů.

I Billy Kid ve své nenávisti zmlk‘
a čekal na svou šanci jako šedý vlk.
Chladnýma očima se díval na ponurý mlýn,
kde na okenním parapetu viděl pušky stín.
Uvnitř Bili Roberts na podlaze ležel,
život mu z těla rudým proudem běžel.
Z jizvenýa sukovitýjako starý smrk,
dlouhá léta těžké dřiny ohnula mu krk,
voják i dobrodruh, kovboj od pastvin,
poslední hranice nepoddajný syn.

Z indiánských bitev, z pohraničních šarvátek
posetý jizvami vždy se vracel nazpátek,
stokrát smrt pokoušel, slyšel její hlas,
dnes ale pochopil, že končí všechen špás.
Mnohokrát zraněný a na pokraji smrti
s kulovnicí v ruce v ústech kletby drtil,
pušku si pevně opřel a k zemi přitiskl břicho,
vtom ale střelba ustala a venku zavládlo ticho.

Nepřátelé už věděli, že smrtelnou dostal ránu,
jak němí vlci čekali, až odebere se k Pánu,
jedině Dicka Brewera, který je do boje vedl,
divoká zuřivost pálila, jako by dabel naň vsedl.
V zajetí horkého vzteku vyskočil a zvedl pušku,
do okna, kde Roberts ležel, namířil její mušku.

Když Roberts Brewera spatřil, ještě se zachechtat stačil,
posledním zbytkem sil potom spoušť jenom lehounce stlačil,
obláček kouře se vyvalil, když stará puška třeskla,
Brewerova hlava se rozlétla, jako by byla ze skla.

Roberts se znovu zasmál, pak ale krve vlna
zvedla se v něm tak prudce, že jí měl i ústa plná.
V hlavě mu zazněly zvony, hlasitě a pak jen tiše,
jako když večerní hvězda do tváře jemně mu dýše.

Upustil starou pušku a naposled k zemi klesl,
ve stejnou chvíli se skřivan k zlatému slunci vznesl.
Pak pohladil ho závan horského větru, hezky, tak hezky.
Konečně, konečně dojel ke konci své dlouhé stezky.

Buckshot Roberts byl jedním z Texasanů
(ševelí noční vítr nad městem Ruidosou).
Byl srdcem, morkem i duší bojovného klanu!
(Tak šeptá ranní úsvit nad řekou Tularosou.)

Likvidace sralbotky Donoryho

Cesty osudu jsou nelogické a paradoxní. Lidé se nechávají zoufalstvím dohnat k tomu, že se po hlavě vrhnou do hlubin, jimž se celý život snažili vyhnout nebo uniknout. Je například znám případ sebevraždy muže, který ve strachu ze souboje, v němž měl padesátiprocentní šanci přežít, raději zvolil jistotu a večer před ním se zastřelil…

„Celej život," kvílel Joey Donory, Jsem jen ustrašenej, vyděšenej, ufňukanej a podělanej zbabělej sralbotka!"

Odmlčel se, jako by čekal na odpověď, žádné se však nedočkal. Za okny jeho chatrče žalostivě a monotónně sténal vitr, jinak ale uvnitř vládlo naprosté ticho. Což není nijak překvapivé, vezmeme-li v úvahu, že Joey byl docela sám. Ani jeho samota nebyla překvapivá, protože Joey se tímhle kňouráním odreagovával, a to dělal zásadně v soukromí. Ještě nikdy se nestalo, že by dal na veřejnosti najevo nějaký hluboký cit nebo že by v nepřiměřeném afektu zvýšil hlas. V přítomnosti cizích lidí nebo nepřátelsky naladěných známých zachovával přihlouplé usebrané mlčení, a dokonce ani mezi nemnoha svými přáteli si nikdy nestěžoval. A příčina toho mlčení byla jako nůž, který se mu zařezával do těla. I teď zvýšil hlas a hořce se k ní vyjádřil.

„Jo! Nemám ani tolik kuráže, abych jim něco řek. Urážej mě, dělaj si ze mě srandu a ponižujou mě, div se nestrhaj, a mě nenapadne jediný slovo, který bych jim pověděl. A čím sem starší, tím je to horší, protože dospělej chlap by si neměl nechat líbit to, co si nechá líbit kluk. To sem to teda dopracoval!"

Z kalných zarudlých očí mu vytryskly slzy sebelítosti, natáhl ruku a nejistě šmátral po zlověstně temné láhvi, která stála u jeho lokte. Úzkostlivě s ní zatřásl a ve tváři se mu objevila nepatrná úleva, když se z ní ozvalo příjemně hrdelní zakloktání. Dobrá nálada ho však rychle přešla. Dlouze a posmutněle se napil a znovu spustil svůj žalostný monolog, který navíc začínal být poněkud nesouvislý.

Joey Donory nevypadal nijak impozantně. Byl ještě mladý, ale nevypadal na to a nesvědčilo o tom ani jeho chování. Byl malý, hubený a trochu nahrbený, měl dlouhý krk a sluncem zvrásněný melancholický obličej, zdobený dlouhým převislým knírem. Tenhle knír byl jeho jedinou pýchou, všechno ostatní bylo zdrojem zahořklosti. Pro někoho, kdo se narodil a vyrůstal v prostředí, kde byli muži většinou vysocí a urostlí, byla malá tělesná výška sama o sobě vážným nedostatkem, jeho problémy však byly víc než jen tělesného rázu.

„A nejde ani tak vo to, jak vypadám. Většina těch nejhorších hombres nebyla nijak velká. Vemte třeba Billyho Kida, ten nebyl vo nic větší než já. De vo to, co máte v sobě, a já to v sobě prostě nemám. A proč ne? Jak to mám sakra vědět? Když nemám dost síly, abych si to s někým rozdal pěstma, měl bych bejt ďábelsky rychlej s nožem a s pistolí, jenže mně z nožů běhá mráz po zádech, a když vidím bouchačku, roztančí se mi žaludek. Měl sem zůstat na tátově ranči v Sour Water Range, kde mě lidi znali a kde sem se mezi nima nemusel ukazovat.

No jen se na mě podívejte," stěžoval si trpce, protože stejně jako mnozí jiní osamělí lidé měl Joey ve zvyku vést hlasité samomluvy. „Jen se na mě podívejte, i když sem takovej skrček, sem prvotřídní honák i horník. Kolipak těch přerostlejch pitomců se tímhle může pochlubit? Kolik takovejch tady běhá, co by uměli značkovat dobytek i makat v dole? A dokážu si snad udržet práci? Jasně že ne! Nějakej přerostlej pitomec mě začne buzerovat, až radši všeho nechám a vypadnu, nebo mě tak znervózní, že začnu v práci dělat takový hovadiny, až mi daj prostě padáka. Mně, kterej bych měl brát stejně dobrý prachy jako kdokoli jinej v celým vokrese Copper Basin. A co si teď asi počnu? Sem dutej… prachy nemám jak vydělat… došlo mi jídlo… a ten pitoměj Bull Groker se do mě montuje a neví, kdy přestat, a neudržím si práci ani jako umejvač nádobí, páč se furt bojím, že se vobjeví a praští mě po hubě, jen aby udělal nějakou srandu. Chtěl bych mít kuráž a vyřídit si to s ním – kdybych byl pořádnej chlap, nastřílel bych do něj tolik děr, že by vypadal jako votevřený vokno. Dneska mi dal takovou herdu do zad, že sem si polil celou košili kořalkou, a pak se eště chechtal jako idiot. Chachachá… Pitomec jeden přerostlej!"

Láhev, za kterou Joey utratil poslední dolar, se opět zvedla dnem vzhůru a Joeyovo mumlavé klení a lítostivé skuhrání se smísilo se zvukem typickým pro tekuté osvěžení.

Láhev udeřila do stolu. Ačkoli měl Joey sklon ke zveličování svých problémů, což je nešťastná vlastnost charakteristická pro všechny, k nimž se život chová přespříliš tvrdě, byl tentokrát skutečně v zoufalé situaci. Jak sám řekl, neměl ani

vindru, a přestože se lidem jako on nabízela spousta různých zaměstnání, bránila mu v jejich vykonávání velká překážka. Každá práce, kterou by vzal, znamenala, že by byl denně v kontaktu s velkými, drsnými a sebevědomými chlapy. Otřásl se a zvedl se mu žaludek. Strach z fyzického násilí byl víc než jeho slabina; byla to jeho černá můra, nestvůrný rakovinný nádor, který se v něm zrodil a živil se jeho strachem, pokroucenými názory a sebepohrdáním. A postupem let neustále narůstal. Joey znal panický strach z arogantních suverénů a tyranů a v každé skupině mužů se nějaký tyran najde – možná skutečně zlomyslný tyran a možná jen okázale hlučný hlupák, který je v hloubi duše vlastně spíš dobrák, tak či onak si ale počíná jako tyran. Joey střídal jedno místo za druhým, až se proměnil ve zcela zlomenou existenci – uzlíček roztřesených nervů – a téměř jasného kandidáta na léčebnu pro psychopaty.

„Nikdy za celej svůj pitoměj život sem neudělal jedinou zatracenou věc, která by chtěla trošičku vodvahy! Za celej život ne! Jako mladýmu klukovi mi to nevadilo – nikdy sem v žádný práci nevydržel dýl než čtyři měsíce, a když už mi začali jít moc na nervy, jel sem prostě jinam. Štěstí, že sem se na tátově ranči vyučil prvotřídním honákem, než sem se začal toulat. A práce v dolech, to mi šlo úplně samo. Snadno sem se to naučil, i na krátkejch štacích. Kdybych měl potřebný vzdělání, moh ze mě bejt důlní inženýr. Když sem dřív přišel vo práci, nedělalo mi to starosti – našel sem si prostě jinou. Jenže i to se změnilo. Ztratil sem i tu trochu sebevědomí, co sem kdy měl."

Joey si složil hlavu na ruce a rozplakal se. To, co jiným připadá triviální, je pro trpícího čirou esencí pekla a noční můra zbabělosti, kterou si sami uvědomujeme, je tím nejhorším, co ohrožuje naši mužnost. Z téhle orgie slabosti a slz Joey Donory vstal s železným odhodláním, které vykrystalizovalo v jeho alkoholem zmámeném mozku. Dosáhl stavu, v němž i ta nejtriviálnější nepříjemnost dosahuje nestvůrných rozměrů a hrozí smrtelným nebezpečím. A Joeyho problémy nebyly triviální.

„Lepší bejt mrtvěj než zbabělej!" zamumlal a v těkavých zarudlých očích se mu zažíhala záře téměř bezedného zoufalství. „Kdybych myslel, že se to může zlepšit… to už si ale myslím pětadvacet let a pořád se to jen zhoršuje. Zejtra bych k tomu nesebral vodvahu – musím se rozhodnout dneska večer. A už sem se rozhod – skoncuju s tím svým pitomým životem!"

Zarazil se a rozhlédl se kolem sebe s výrazem jakéhosi chmurného triumfu. Uvědomoval si, že právě učinil dramatické prohlášení, plné zlověstné předtuchy.

„Skoncuju s ním," opakoval. „A pak uviděj!"

Cítil náhle, že jeho počínání je plné jakéhosi hlubokého a temného významu. S vážnou a zádumčivou důstojností, kterou jen nepatrně rušila potácivá chůze, přešel na opačný konec místnosti a po chvilkovém nejistém zápolení se mu podařilo otevřít zásuvku. Zamrkal z ní záblesk chladně modré oceli. Dušička Joeyho Donoryho se vyděšeně přikrčila. Zakryl si obličej rukama a klopýtavě uskočil.

„Ach bože," zasténal a oči se mu zalily slzami zahanbení a bezmocného vzteku. „Nemám kuráž ani k tomu, abych se vodprásk!"

Beznadějně zvedl hlavu. Noční vítr truchlivě sténal a spolu s jeho šepotem se k Joeymu donesl vzdálený a nezřetelný řinkot plechově znějícího gramofonu. Ten zvuk mu v mysli vyvolal představu saloonu Elitě, toho doupěte neřesti, kde muži hlasitě mluvili, dychtivě pili a náhle umírali. Z hlubin sebepohrdání a alkoholu se zrodil fantastický a ironický nápad. Joey Donory při samém jeho prvním obrysu pocítil, jak ho polil chlad, překročil už ale hranice zoufalství.

„Povídá se, že dneska do města přijel Démon Darts," zašeptal si sám pro sebe a na čele mu vyrazil chladný pot.

Zábava v Elitě byla v plném proudu. Chlapi na parketu poskakovali, výskali a protáčeli uječené dámy, jimiž jim saloon zajišťoval společnost, všichni ale, muži i ženy, opilí i střízliví, pečlivě dbali na to, aby si udržovali uctivou vzdálenost od konce barového pultu. Uprostřed tohoto zakázaného území stál u baru jako důstojný panovník u svého trůnu, korunovaný zádumčivou a zlověstnou rezervovaností, Démon Darts v celé své slávě. Každý opravdový zabiják je neustále hercem, dokonalým showmanem.

Tenhle konkrétní pistolník byl v okrese Copper Basin téměř legendou, přestože ho až doposud svou osobní přítomností nikdy nepoctil. Byl ostatně skoro klasickým produktem celého Západu. O jeho činech kolovaly barvité a děsivé historky a nikdo, kdo se podíval na jeho hřmotnou tmavou postavu a na vrásčitý obličej s úzkýma, chladnýma a nemilosrdnýma očima, které se blyštěly pod hustým černým obočím, nepochyboval, že se zmíněné historky do značné míry zakládají na pravdě.

Všichni místní rváči a výtržníci byli zticha a tvářili se krotce. Dokonce i Bull Groker – ne, zejména Bull Groker, zavalitý horník, který byl mezi všemi bijci z Copper Basinu jednoznačným králem, považoval za vhodné co nejrychleji se nenápadně ztratit. Oddechl si upřímnou úlevou, když se za ním dveře saloonu, které opatrně přidržel rukou, konečně zavřely, a v témž okamžiku se před ním z polotmy zvedla menší postava a za paži ho nervózně popadly tenké ocelové prsty.

„Donory!“ vyštěkl káravě Groker. „Copak sem ti už dneska večír neříkal, ať nelezeš tam, kam choděj dospělý chlapi?“

„Je tam Démon Darts?“ zasyčel Joey a jeho pokárání zcela ignoroval.

Tahle nečekaná otázka málem Grokerovi vyrazila dech, takže byl schopen odpovědět jen značně zmateně: „No, jo, jasně, jo, je tam, ale co ty chceš…?“
Joey už se mezitím protáhl kolem něj a Groker, který hořel zvědavou touhou zjistit, co chce nejnehoráznější zbabělec celého okresu nejnotoričtěji známému zabijákovi, šel za ním. Joey byl v Copper Basinu teprve několik měsíců, i za tu krátkou dobu už si ale od Bulla nechal líbit tolik nejrůznějších ústrků, že ho tím o svém naprostém nedostatku odvahy absolutně přesvědčil. Teď si Bull všiml, že je Joey v obličeji bílý jako křída a třese se, jako by s ním lomcovala zimnice.

V drsném a syrovém prostředí, kde lidé dávají své vášně upřímně a okázale najevo, lze čekat šoky a překvapení. Otrlí hříšníci, kteří tvořili stálou klientelu Elitě, už zažili různé náhlé a nečekané otřesy, bezpečně je však možno tvrdit, že je ještě nikdy nic z cynicky otrlé lhostejnosti nevytrhlo tak prudce jako onoho večera. Ze všeho nečekaného jde strach, a pijáci, tanečníci i hazardní hráči proto pocítili náhlý ledový závan opravdové hrůzy, když zaslechli ono překvapivé zavřeštění: „Démon Darts! To je ten mizernej zženštilej srab, kterýho hledám!“

Tanec, pití i hazard rázem ustaly, jako by do všech hostů udeřil blesk. Z barmanovy strnulé ruky vypadl šejkr s míchaným koktejlem a třískl do podlahy jako zvon posledního soudu. Ve dveřích, s rukama stále široce rozpaženýma, jak otevíral lítací dveře, a s ústy ještě dokořán po tom strašlivém výkřiku, stál Joey Donory.

Joey Donory zaječel na Démona Dartse. Drsní siláci zadržovali dech a čekali, že se zřítí nebesa. Přihlížející zbledli hrůzou z toho, že uražený pistolník všechny přítomné zahrne do okamžité kruté odvety, která toho šílence ve dveřích musí nevyhnutelně stihnout a skolit.

Co se týče samotného Dartse, ten sebou při zaznění výkřiku škubl a ruka mu sjela k velké černé pistoli, kterou měl u boku. Netasil však a nyní stál a zamračeně si nově příchozího prohlížel. Pro zděšené přihlížející byl ten pohled zárukou náhlé smrti v té nejhrůznější podobě, pozorný svědek by si ale byl v ledových zabijákových očích povšiml nezanedbatelného přídechu úžasu a překvapení. Bylo tomu už hodně let, co někdo Démona Dartse takovým způsobem oslovil. Nikoli nepočetná skupinka těch, kteří měli v úmyslu vybavit ho jednosměrnou jízdenkou na onen svět, si počínala buď opatrně a rozvážně, nebo naopak bezhlavě a vášnivě, všichni do jednoho k němu ale přistupovali s patřičným respektem. A tady

najednou nějaký střízlík… tím hrozivěji to na něj ale zapůsobilo. Darts Joeyho neznal. Kdyby ten maniak byl nějaký obrovitý chlap, dalo by se to lépe pochopit. Časem posvěcené rčení sice tvrdí, že před plukovníkem Coltem jsou si všichni muži rovní, jen málokdo mu ale věří a lidé mají sklon domnívat se, že štěkající pistole je účinnější v ruce ramenatého siláka než v ruce někoho, kdo dorostl jen dejme tomu Joeyho velikosti.

Teď Donory vykročil kupředu a lidé se mu klidili z cesty, jako by měl lepru. Viděl, jak se oči všech přítomných otáčejí od něj k muži, který stál samotný u baru, a s klesajícím srdcem pochopil, že hledí na zabijáka. Při tom pohledu ho zamrazilo až do morku kostí, byl ale opilý alkoholem, zoufalstvím pramenícím z celoživotního ponižování a v menší míře i dramatickou atmosférou okamžiku. I v této smrtelné hodině si byl vědom upřených pohledů, a to mu stouplo do hlavy. Joey Donory odjakživa toužil být středem pozornosti. Nyní se mu to podařilo vrchovatou měrou, a protože už za sebou spálil všechny mosty, chtěl svého okamžiku slávy maximálně využít.

Došel k tichému a zamračenému Dartsovi a s vyzývavou drzostí si ho prohlížel.

„D-Démon Da-arts!“ ušklíbl se, nezabránil ale tomu, aby se mu lehce netřásl hlas a na čele mu nevyrazil studený pot. „Ty že si říkáš pistolník, ty všivej vandráku?“
Z hrdel přihlížejících uniklo náhlé a nefalšovaně bolestivé klokotavé zachroptění. Joey instinktivně zavřel oči a očekával konec. Po několika vteřinách si však uvědomil, že je stále naživu, a zase je otevřel – ba přímo vykulil. Darts ani netasil; díval se na menšího muže a v očích mu sílil podivný výraz. Uměl se sice rychle pohybovat, s myšlenkami to ale tak rychle neuměl. Teď mu ovšem jedna začínala v hlavě klíčit.

Poprvé za celou dobu promluvil. „Nebaví tě život, člověče? Copak nevíš, že tě stejně klidně provrtám, jako si tě prohlídnu?“
Diváci se zatetelili v extázi očekávaného děsu.

Joey cítil, že se začíná třást. Nebyla to odvaha, ale jakési šílenství, které ho drželo na nohou, a začínala se mu klepat kolena. Chtěl to mít za sebou dřív, než úplně ztratí nervy a sesype se. Jeho cílem byla samozřejmě sebevražda. Chtěl Dartse vyprovokovat a dohnat ho k tomu, aby ho zastřelil. Šlo mu o rychlý konec („Kdo koupí moji kulku, nemá už čas trpět,“ chvástal se pistolník), chtěl skoncovat se životem, aniž by se zabil vlastní rukou, protože k tomu neměl dost odvahy – a navíc chtěl dosáhnout té pochybné cti, že po sobě díky své smrti zanechá jistý věhlas jako člověk, který se postavil strašlivému Démonu Dartsovi. Teď se ale

zdálo, že chce Darts jeho agónii prodlužovat, a to Joeyho naštvalo. Že by jím Démon natolik pohrdal, že na něj odmítá promarnit i trochu střelného prachu?

„Tak dělej!“ zařval. „Proč mě nezastřelíš?“ Rozerval si košili, odhalil hruď a přistoupil k zírajícímu pistolníkovi tak blízko, že do něj málem vrazil. Hlas se mu zlomil v hlasitém vzlyku, který zněl přihlížejícímu davu jako vzteklý skřek. „Vždycky se vytahuješ, že když zmáčkneš spoušť, už sebou tvoje vobět' ani neškubne! Tak se ukaž, jestli máš aspoň tolik kuráže jako veš!“

„Tak hele!“ ohradil se Darts zvláštně přiškrceným hlasem. „Nemáte právo se do mě takhle navážet. V životě sem vás neviděl!“

Jeho podezření sílilo. Tenhle chlapík je nějaký strašlivý pistolník, tak strašlivý, že se mu ani Démon Darts nemůže rovnat. Jak jinak by se opovážil Démona provokovat? Určitě ví, že má eso v rukávu, když se Dartsovi takhle postavil s prázdnýma rukama a snaží se ho rozvzteklit. Co je to za eso? Střelci nastrčení do davu? Trinitrotoluen pod podlahou? Derringery schované v rukávech a nelidská obratnost při zacházení s nimi? Také na čele Démona Dartse začal vyrážet chladný pot. Rozhodně nebyl žádný zbabělec, ale tohle bylo příšerné! Ten chlapík ví, že na něj – teda na Dartse – má nějakým způsobem připravená hned tři esa! Nic člověka, který je léta zvyklý, že se k němu všichni chovají s bázlivým respektem, neochromí tak, jako když se najednou objeví někdo, kdo nejen že se ho zjevně nebojí, ale naopak jím pohrdá. Čím víc si člověk cení vlastních schopností, tím výš má sklon hodnotit nevyzkoušené schopnosti pohrdlivého nepřítele. Většina pistolníků má neustále napjaté nervy, jsou to jacísi lidští panteři – a panter je strašlivý bojovník, někdy ho však zažene na útěk mávnutí dívčího kapesníku. Démon Darts se roztřásl jako list osiky. Ruka mu bezvládně klesla od opasku.

„Přestaňte se do mě navážet,“ vypravil ze sebe chraptivě a se značnými potížemi. „Já proti vám nic nemám. Co takhle… co takhle dát si skleničku a zapomenout na to?“

Joey sotva vnímal, co jeho protivník říká. Věděl jen, že se ta noční můra stále protahuje. Na chvíli úplně ztratil rozum.

„Nejsi nic než velká nafouknutá falešná bublina!“ zaječel a zoufale hledal urážky, které by toho chlapa vytrhly z pohrdavé lhostejnosti, za kterou jeho počínání považoval. „Ty šupáku velkej, nemám ani kapesní kudlu a ty máš dvě bouchačky! Si zbabělec! Si mizernej, zbabělej, prašivěj, zlodějskej kojot, co se vodváží chlapa střelit tak leda do zad…“

Zarazil se, aby se nadechl, a jakoby závojem mlhy viděl, že Démon Darts s promodralými rty a s výrazem děsu v očích nic neříká. Naprosto vykolejený mu

vyťal políček, jehož plesknutí se rozlehlo celým lokálem. Darts divoce cukl hlavou a přiškrceně zachroptěl.

„Nepřinutíte mě k žádnejm jednostrannejm jatkám, vy jeden chladnokrevnej vrahu!“ zapištěl. „Když mě chcete zabít, tak to udělejte-teď!“

A potácivými kroky, jako by byl namol opilý, se protáhl kolem Joeyho, pak se vrávoravě rozběhl ke dveřím, rozrazil je a zmizel do noci – aby ho v okrese Copper Basin už nikdy nikdo neviděl.

Na saloonu Elitě leželo ticho jako černá houně. Joey, omámený a absolutně neschopný souvislé myšlenky, se mechanicky a bez vědomého záměru pohnul a zamířil ke dveřím. Stále ještě si neuvědomoval, co se stalo. Muži i ženy se od něj bázlivě odtahovali a v očích se jim zrcadlila hrůza.

Těsně vedle dveří stál Bull Groker; když se k němu Joey blížil, zaskřehotal tenhle místní hrdina jako ochraptělá ropucha. Tísnivý efekt toho zvuku přitáhl Joeyho skelný pohled a Groker zaškubal nohama jakýmsi dětinským a bezúčelným pohybem, jako by chtěl utéct, ale nebyl toho schopen. Pak ze sebe s heroickým úsilím po několika klokotavých neúspěšných pokusech vypravil:

„P-p-p-pane D-D-Donory, v-vy mě teď z-z-zastřelíte?“

„Já?“ opáčil Joey mechanickým, ale přízračným šepotem. „Ne… přišel sem za Démonem Dartsem… toho sem chtěl.“

„Ten už je teď v Kalifornii,“ prohlásil Groker s hlasitým kvílivým vzdechem nábožné úlevy. „Pane Donory, chtěl bych vám poděkovat, že ste mě nezabil. Vím, že sem se do vás vobčas tak trochu strefoval, ale znáte to, to je jen ta moje srdečná a přátelská povaha. Dám si bacha, aby se to už víckrát nevopakovalo. Nebudete na mě naštvanej, pane Donory?“

„Ne!“ šeptl Joey, stále ještě jako ve snu.

„Dovolte, abych vám potřás rukou, pane Donory, prosím,“ polkl Groker a málem se ulehčením rozplakal.

S nábožnou úctou potřásl Joeyho ochablou rukou, bylo ale vidět, že by ji nejraději políbil. Pak se otočil a zamířil k baru, ohlížel se přes rameno a šel prkenným, strojovým krokem. Ostatní muži v lokále stáli a zírali jako uhranutí. Myslet pořád ještě nedokázali.

Když Joey otevíral dveře a chystal se odejít, někdo mu uctivě položil ruku na rameno. Otočil se a pohlédl do obdivem hořících očí jednoho z nejbohatších majitelů měděných dolů v okrese Copper Basin.

„Pane Donory, už dlouho hledám člověka, jako jste vy, chlapa plnýho ohně a oceli, kterej se ale umí dokonale ovládat! Jste přesně ten člověk, jakýho potřebuju

pro pár dalších velkejch kšeftů, který mám v plánu. Poslední dobou mám s chlapama velký problémy, ale pod váma budou jako jehňátka. Nezlobte se, když řeknu, že to bylo obrovský překvapení. Mělo mě ale napadnout, že je to otázka sebeovládání, že jste moc velkej frajer, abyste se zahazoval s takovejma malejma rybama, jako je Bull Groker a jemu podobný. Jako každej skutečnej pistolník jste prostě čekal na někoho, kdo bude víc vyhovovat vašemu kalibru, že jo?“

„No… já… totiž…“ blábolil Donory a vytřeštěně na něj hleděl.

„Jasně že jo. A poslyšte, pane Donory,“ poslední slova zazněla tichým důvěrným tónem, „nechci vyzvídat, ale co jste vlastně proti Dartsovi měl?“

„Neměl… vůbec nic…“ začal Joey, konečně schopný aspoň trochu souvislého projevu.

„Právej typ starýho západ'áckýho pistolníka,“ vydechl obdivně důlní magnát. „Ani u vás nemusí mít žádnej vroubek – jen se chcete přesvědčit, kdo je lepší!“ Poněkud plaše poplácal Joeyho po rameni; zjevně k nově objevené celebritě cítil obrovskou úctu. „Přijďte za mnou… vlastně ne, stavím se zejtra ve vaší boudě a popovídáme si obchodně.“

„Hmm… tak jo!“ zahučel Joey. „Takže… do-dobrou… noc…“

„Dobrou noc, pane Donory,“ zaznělo uctivým sborem všech přítomných.

Donory pomalu vyšel do tmy; kráčel jako v transu.

„Zvláštní typy, tihle opravdový pistolníci,“ poznamenal magnát směrem k zaraženému a bledému davu. „Studenej jako led – když ale vyzýval Dartse, byl jako rozžhavený značkovací železo.“

„Musím se napít,“ ozval se náhle jeden z kovbojů. „U Jidáše, pořád ještě se mi tomu nechce věřit. Co říkáte, hoši, vo tomhle budete jednou vyprávět vnoučatům. Že ste viděli, jak Démon Darts stáhnul vocas a vycouval – nechal se seřvat, dostal po hubě a utek jako králík. To vám povím, vode dneška je to pro mě pan Donory. Co myslíte, že je vůbec zač?“

„Bůh ví…“

„Možná Tex Slade…“

„Vsadím se, že už za sebou nechal pěknou řádku mrtvejch!“

„Darts ho každopádně poznal…“

„Jo, úplně zmodral, když se Donory vobjevil…“ Kdo by si to byl pomyslel, když byl vždycky krotkej jako jehně…“

„Ty nenápadný sou ty nejhorší…“ Saloon se zaplnil podobnou napůl hysterickou konverzací.

Joeymu, který se mezitím vrátil do své chatrče, pomalu začínalo docházet, co se stalo.

„Zatraceně!“ vyjekl oslavovaný hrdina hlasitě. „Úplně sem Dartse vyděsil, i když sem to vůbec nechtěl udělat, až prásknul do bot!“

Klepal se, jako by jím lomcovala zimnice.

„Nejspíš sem se musel docela zbláznit! Díky bohu, že sem eště naživu. A navíc sem si sakra udělal reputaci, kterou nebudu muset nikdy dokazovat a vo který nebude nikdo pochybovat, protože Darts je příšernej padouch. Šel sem se tam dát zlikvidovat…“ V prostém obličeji, který už dlouho neměl žádný důvod k veselí, se mu pomalu rozlil široký úsměv. „Sakra, vlastně tam někdo fakt přišel vo život, protože sralbotka Donory je zlikvidovanej a místo něj je tady teď pan Donory – a co na tom, že nejsem dovopravdy statečnej? Dokud si budou lidi ten dnešní večír pamatovat, nikdo si ke mně nic nedovolí. To sem teď já, pan Donory, konečně s pořádnou prací, kterou si dokážu udržet, a s respektem, jakej mi náleží.“

Ležící muž

Cal Reynolds si jazykem přehodil žvanec tabáku v ústech na opačnou stranu a přimhouřeným okem se zahleděl podél matně modré hlavně své winchesterovky. Jeho čelisti metodicky přežvykovaly a zastavily se, teprve když našel svůj cíl. Zaujal absolutně nehybný postoj a ovinul prst kolem spouště. Prásknutí výstřelu se opakovanou rachotivou ozvěnou rozlehlo mezi pahorky a jako hlasitější ozvěna zaburácel v odpověď druhý výstřel. Reynolds padl k zemi, přimáčkl se rozložitým štíhlým tělem k hlíně a tiše zaklel. Z jednoho kamene poblíž jeho hlavy se vznesl šedavý obláček a vzduchem bzučivě prolétla odražená kulka. Reynolds se mimoděk zachvěl. Byl to stejně smrtící zvuk jako zpěv neviděného chřestýše.

Opatrně se nadzvedl dostatečně vysoko, aby mohl vykouknout mezi kameny před sebou. Naproti jeho útočišti se za širokým pásem země porostlé medyňkovou trávou a opunciemi rýsovala změť balvanů podobných těm, za nimiž se krčil on sám. Zpoza balvanů stoupal do výše tenký pramínek bělavého dýmu. Reynoldsovy bystré oči, zvyklé hledat v sluncem sežehlých dálavách, rozeznaly mezi kameny malý kroužek matně se lesknoucí modré oceli. Byla to hlaveň pušky a Reynolds dobře věděl, kdo leží za její muškou.

Na texaské poměry trval spor mezi Calem Reynoldsem a Esauem Brillem už dlouho. Nahoře v kentuckých horách se někdy rodinné války táhly po několik generací, geografické podmínky ani temperament obyvatel Jihozápadu však dlouho se protahujícímu nepřátelství nepřály. Tady se podobné spory obvykle řešily až děsivě spěšně a definitivně. Kulisami jim byl saloon, ulice malého dobytkářského městečka nebo otevřené pastviny. Místo výstřelů ze skrytu rododendronového houští se ozývalo práskání šestiranných revolverů a upilovaných brokovnic, vyměňujících si palbu z bezprostřední blízkosti, a spor byl tak či onak vyřešen velice rychle.

Případ Cala Reynoldse a Esaua Brilla byl poněkud neobvyklý. Především se jejich spor týkal jen jich dvou, nebyli do něj zataženi jejich přátelé ani příbuzní. Nikdo včetně jeho přímých účastníků nevěděl, čím vlastně začal. Cal Reynolds jen věděl, že Esaua Brilla nenávidí po většinu svého života a že Brill jeho nenávist opětuje. Kdysi, ještě jako kluci, se spolu střetli stejně zuřivě a dravě jako soupeřící mladí levharti. Reynolds si z té potyčky odnesl jizvu po ráně nožem pod žebry a Brill zase trvale poškozené oko. Jejich střetnutí nic nevyřešilo; zápasili tak dlouho,

až oba celí zkrvavení a udýchaní uvázli na mrtvém bodě, a ani jeden nepocítil sebemenší chuť „potřást si rukou a usmířit se“. To je licoměrný výplod civilizace, v níž nemají muži žaludek na to, aby bojovali na život a na smrt. Když chlap pocítí, jak mu protivníkův nůž zaskřípěl na kostech, jak mu soupeř vráží palec do oka a jak mu podpatek jeho vysoké boty vyráží zuby, sotva má chuť zapomenout a odpustit – bez ohledu na to, nakolik byla jejich původní hádka opodstatněná.
Reynolds a Brill si proto svoji vzájemnou nenávist odnesli i do dospělosti, a když se stali honáky pracujícími pro soupeřící ranče, zcela přirozeně si nacházeli příležitosti k tomu, aby ve své soukromé válce pokračovali. Reynolds kradl Brillovu šéfovi dobytek a Brill mu jeho pozornosti oplácel stejnou mincí. Oba protivníka za jeho metody proklínali a měli pocit, že mají plné oprávnění k tomu, aby nepřítele jakýmkoli způsobem zlikvidovali. Když Brill jednoho večera zastihl Reynoldse bez pistole v saloonu v Cow Wells, zachránil si Reynolds skalp jen díky potupnému útěku zadním vchodem, při němž mu za patami vířily prach Brillovy kulky.

Reynolds zase, skrytý v trnitém houští, skvělou ranou na pět set metrů sestřelil nepřítele ze sedla kulkou ráže.30-30 a nebýt toho, že se tam v nejnevhodnějším okamžiku objevil kovboj objíždějící hranice ranče, byl by celý spor na místě ukončil. Kvůli nečekanému svědkovi se rozhodl upustit od původního plánu, podle něhož se chystal vyjít z úkrytu a vymlátit raněnému pažbou pušky mozek z hlavy.

Brill, který měl stejně jako všichni jeho soukmenovci se sluncem vysušenými železnými svaly vitalitu dlouhorohého býka, se ze zranění vzpamatoval, a jakmile se zas postavil na nohy, vyrazil najít muže, který ho střelil ze zálohy.

Nyní, po všech předchozích hádkách a potyčkách, nepřátelé spočívali proti sobě na snadný dostřel pušky mezi liduprázdnými pahorky, kde je sotva mohl někdo vyrušit.

Víc než hodinu už leželi mezi skalami a stříleli při každém náznaku pohybu. Ani jeden ještě soupeře nezasáhl, ačkoli kulky ráže.30-30 hvízdaly nebezpečně blízko.

V obou Reynoldsových spáncích bušil k zbláznění nepříjemný drobný tep. Slunce na něj pražilo a košili měl nasáklou potem. Kolem hlavy se mu rojili komáři, a ačkoli je zuřivě proklínal, lezli mu až do očí. Mokré vlasy měl přilepené k hlavě, oči ho ve sluneční záři pálily a hlaveň pušky byla pod jeho mozolnatou rukou horká. Pravá noha mu začínala dřevěnět, takže ji opatrně posunul a zaklel při zacinkání ostruhy, ačkoli věděl, že se nemohlo donést až k Brillovi. Veškeré uvedené nepohodlí jen dál přiživovalo plamen jeho zloby. Bez jakéhokoli logického zdůvodnění přičítal všechno utrpení nepříteli. Slunce se mu nemilosrdně

opíralo do sombrera a myšlenky měl lehce zmatené. Mezi holými skalami bylo větší vedro než v pekelném krbu. Suchým jazykem si přejel po vyprahlých rtech.

Zmatenými zákoutími jeho mozku se propalovala nenávist, kterou cítil k Esauovi Brillovi. Bylo to už něco víc než obyčejná emoce, byla to posedlost, jakýsi zrůdný démon. Když sebou škubl při prásknutí Brillovy pušky, nebylo to proto, že by se bál smrti, ale proto, že pomyšlení, že by ho mohl jeho nepřítel zabít, pro něj bylo nesnesitelnou hrůzou, která mu mozek zahalovala mlhou rudého šílenství. Bezstarostně by byl vlastní život zahodil, jen kdyby věděl, že udělá-li to, pošle Brilla na věčnost o pouhé tri vteřiny před sebou.

Nesnažil se ty pocity analyzovat. Muži, kteří se živí vlastníma rukama, nemají mnoho času na sebeanalýzu. Povahu své nenávisti vůči Esauovi Brillovi si neuvědomoval o nic víc, než si vědomě připouštěl existenci vlastních nohou a rukou. Byla jeho součástí a víc než jen součástí: ovíjela ho a pohlcovala, jeho mysl a jeho tělo nebyly ničím víc než jejím hmatatelným vyjádřením. Nenávist prostupovala celou jeho duši a mysl. Nespoutané ustrnulými a vyčerpávajícími okovy kultivovanosti a intelektuálství vyvěraly jeho instinkty přímo z holé primitivní podstaty. A z těchto instinktů krystalizovala téměř hmotná abstrakce – nenávist tak silná, že ji nemohla zničit ani smrt, nenávist tak pronikavá, že se dokázala živit sama sebou, bez jakékoli pomoci.

Přibližně čtvrt hodiny nepromluvila ani jedna z pušek. Naplnění smrtí jako chřestýši, kteří stočení mezi kameny vpíjejí do sebe ze slunečních paprsků jed, leželi tu oba na smrt znepřátelení sokové a čekali na svou příležitost, hráli hru trpělivosti, při níž musely napjaté nervy jednoho nebo druhého dříve či později povolit.

Byl to Esau Brill, který nevydržel. Ne že by na sebe jeho kolaps vzal podobu nějakého divokého šílenství nebo nervového výbuchu. Na to v něm byly příliš zakořeněny obezřetné instinkty divočiny. Náhle se však s hlasitou kletbou zvedl najeden loket a naslepo vystřelil do hromady balvanů, za nimiž se skrýval jeho nepřítel. Na kratičký okamžik se objevilo jen jeho nadloktí a kousek ramene v modré košili. To stačilo. Cal Reynolds v tom zlomku vteřiny zmáčkl spoušť a děsivý výkřik mu prozradil, že jeho kulka našla cíl. A když uslyšel zvířecí bolest toho výkřiku, smetla veškeré jeho rozumové úvahy i celoživotní instinkty bláznivá vlna strašlivé radosti. Nezavýskl nadšením a nevyskočil na nohy, vycenil ale zuby ve vlčím úsměšku a mimoděk zvedl hlavu. Probouzející se instinkty ho přimáčkly zpět k zemi, zradila ho ale náhoda. Už znovu skláněl hlavu, když mu v odpověď práskl Brillův výstřel.

Cal Reynolds ho neslyšel, protože současně s jeho zazněním mu v lebce explodovalo něco, co ho uvrhlo do naprosté temnoty, jen krátce poseté rudými jiskrami.

Temnota ho zahalila jen na malou chvíli. Cal Reynolds se zmateně rozhlédl kolem sebe a s horečným otřesem si uvědomil, že leží na téměř nechráněném místě. Náraz kulky byl tak prudký, že se odvalil ze skrytu kamenů, a v témž kratičkém okamžiku mu došlo, že to nebyl přímý zásah. Náhoda tomu chtěla, že se kulka odrazila od kamene a zjevně prolétla tak blízko něj, že se mu otřela o hlavu. To nebylo až tak důležité. Důležitější bylo, že ležel na zcela otevřeném prostranství, kde do něj mohl Esau Brill napumpovat plno olova. Zoufalým pohledem zjistil, že puška se válí kousek od něj. Spadla na kámen a ležela pažbou opřená o zem, s hlavní mířící vzhůru. Další pohled mu prozradil, že jeho nepřítel stojí vzpřímeně mezi kameny, za nimiž se do té doby schovával.

Tím jediným pohledem stačil Cal Reynolds postihnout všechny podrobnosti té vysoké, ramenaté postavy: potřísněné kalhoty klesající pod váhou v pouzdře zastrčeného šestiranného revolveru, nohy v sešlapaných vysokých kožených botách, karmínovou skvrnu na rukávu modré košile, která byla k tělu svého nositele přilepená potem, rozcuchané černé vlasy, z nichž stékal po neoholené tváři pot. Zahlédl záblesk tabákem zažloutlých zubů, vyceněných v divokém úšklebku. Z pušky v Brillových rukou se ještě kouřilo.

Všechny tyhle dobře známé a nenáviděné detaily se překvapivě jasně ukázaly v onom prchavém okamžiku, v němž Reynolds zuřivě zápasil s neviditelnými pouty, která jako by ho držela u země. Ještě ani nestačil domyslet všechny důsledky ochrnutí, které mu mohla způsobit letmá rána do hlavy, když náhle jako by něco povolilo a on se odvalil stranou. Odvalil je sotva to pravé slovo: téměř se zdálo, jako by k pušce ležící na kameni doletí, tak lehké mu připadaly jeho údy.

Přikrčil se za kámen a popadl zbraň. Ani ji nemusel zvedat. V poloze, v níž ležela, mířila přímo na muže, který se k němu teď blížil.

Podivné počínání Esaua Brilla ho přimělo, aby se na okamžik zarazil. Místo aby vystřelil nebo skočil zpět do úkrytu, šel Brill dál přímo k němu s puškou opřenou o předloktí a s tím stálým zatraceným úšklebkem na neoholené tváři. Zešílel snad? Cožpak nevidí, že je jeho nepřítel už zase při vědomí, plný života, a že mu nataženou puškou míří přímo na srdce? Brill jako by se na něj ani nedíval, spíš se zdálo, že hledí na stranu, k místu, kde Reynolds ležel před chviličkou.

Aniž by dál přemítal o tom, jak si má počínání svého nepřítele vysvětlit, zmáčkl Cal Reynolds spoušť. Ozvalo se vzteklé prásknutí výstřelu a z Brillovy široké hrudi

odlétl cár modré látky. Zapotácel se a otevřel ústa dokořán. A při pohledu do jeho obličeje Reynolds znovu ztuhl. Esau Brill byl jedním z těch mužů, kteří bojují do posledního dechu. Nic nebylo jistější, než že zemře s prstem slepě mačkajícím spoušť, dokud mu z těla nevyprchá poslední rudý záchvěv života. Štěknutí výstřelu mu však z tváře smazalo onen divoce triumfální škleb a nahradil ho nehezký výraz omámeného překvapení. Vůbec se nepokusil zvednout pušku, která mu vyklouzla z prstů, a nepřiložil si ruce k ráně. Rozhodil paže ve zvláštním ohromeném a bezmocném gestu a zvrátil se dozadu na pomalu se podlamujících nohou; jeho rysy se zkřivily v masku přihlouplého úžasu a přihlížející Reynolds se zachvěl nezměrným děsem.

Z otevřených úst vyrazil příval krve a doruda zbarvil vlhkou košili. A jako strom, který se nakloní a náhle padne k zemi, se Esau Brill svalil do medyňkové trávy a zůstal nehybně ležet.

Cal Reynolds vstal a pušku nechal ležet na zemi. Pahorky porostlé vlnící se trávou mu připadaly zamlžené a nezřetelné. Dokonce i obloha s pražícím sluncem se mu zdála jaksi matná a nereálná. V duši však cítil divoké uspokojení. Dávný svár byl konečně vyřešený. I kdyby bylo jeho vlastní zranění smrtelné, poslal Esaua Brilla na cestu do pekel před sebou.

Pak sebou divoce škubl, když zabloudil pohledem k místu, kam se odvalil po zásahu kulkou. Zamračil se: šálí ho snad zrak? Tamhle padl do trávy mrtvý Esau Brill – jen malý kousek od něj ale leželo další tělo.

Zkoprnělý úžasem hleděl Reynolds na rozložitou postavu, groteskně zhroucenou vedle hromady kamenů. Ležela částečně na boku, jako by ji tam odhodil nějaký neovladatelný křečovitý záchvat, s pažemi rozhozenými a prsty zkroucenými, jako by se slepě snažila něčeho zachytit. Krátce zastřižené pískově světlé vlasy byly zbrocené krví a z příšerné díry ve spánku se rozstříkl ven mozek. Z koutku úst mu vytékal tenký pramínek tabákové šťávy a barvil zaprášený šátek kolem krku.

A při pohledu na mrtvého mu náhle bylo nepříjemně zřejmé, že ho dobře zná. Věděl, jaký je to pocit, nosit ty lesklé kožené nátepníky, s děsivou jistotou věděl, čí ruce zapínaly ten opasek s pistolí, a chuť té tabákové šťávy stále ještě cítil na patře.

V jediném krátkém zničujícím okamžiku pochopil, že se dívá na vlastní neživé tělo. A zároveň s pochopením přišlo skutečné zapomnění.

Ortel pouště

KAPITOLA I
„Levá hlaveň“

Kdesi zpíval nějaký Mexičan za ospalého doprovodu kytary. Zpěv jasně doléhal ke Stanu Branniganovi, který se proplétal úzkou nedlážděnou a neosvětlenou uličkou, a nesrozumitelný text písně pro něj byl důraznou připomínkou, že je daleko od domova v cizí zemi, kde nikdo neví o jeho existenci a nikomu na ní ani náhodou nezáleží.

Bylo už pozdě, a to i na poměry téhle divoké pohraniční vesničky, kde hlučná zábava doprovázená různými prostopášnostmi obvykle trvala, dokud hvězdy nezačaly blednout. Většina domků z nepálených cihel podél jediné silnice byla temná a tichá a pouze z jednoho, z poněkud okázalejší dřevěné budovy, proudilo světlo a hlasy uvnitř se mísily s cvakáním kol rulety. Stan se před zavřenými dveřmi na okamžik zastavil, zaváhal a pak se rozhodl jít dál. Sotva však vykročil, zvedly se v lokále hlasy v zuřivé hádce, ozvalo se dusání běžících nohou a prásknul výstřel z pistole.

Dveře se rozlétly a Stan se prudce otočil. V záři lampy, která osvětlovala bar, spatřil obrysy postavy, která vrávoravě překročila práh a po hlavě padla do ulice. Stan se skokem ocitl u muže, přiklekl k němu a nadzvedl mu hlavu. Všiml si při tom, že obětí je stařec s bílými vousy. „Můžu vám nějak pomoct?“

Dech se ze starce dral ve strašlivých chroptivých stenech a jeho vyzáblé prsty se sevřely kolem Stanových zápěstí jako dravčí spáry. Otevřel ústa a vousy mu potřísnil pramínek krve.

„Moje chajda…“ zasípěl a usilovně bojoval ještě o okamžik života, „moje… pistole… levá… hlaveň…“

Tělo ve Stanově náručí nejprve ochablo a pak ztuhlo. Mladík mrtvého opatrně položil na zem, vstal a mechanicky si otíral zkrvavené ruce. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že se kolem shromáždila početná skupinka lidí; zjevně vyšli ze saloonu, nyní postávali opodál a něco si mezi sebou šeptali.

Přímo nad mrtvým stál obrovský, impozantní muž, který k sobě jako magnet přitáhl Stanuv pohled. Byl vysoký a rozložitý se shrbenými rameny a sukovitými

pažemi, Stanovu pozornost ale zaujal jeho obličej. Jestli se kdy o nějakém obličeji dalo říct, že z něj čiší zlo a nenávist, byl to právě tenhle. Rty měl zkřivené v ošklivém úšklebku a oči pod hustým černým obočím mu plály, zářila z nich jakási elektrizující divokost. Stanuv pohled sjel dolů k jeho pravé ruce, v níž svíral pistoli.

„Mrtvěj?“ vyštěkl muž jediné slovo spíš jako potvrzení než otázku.

„Ano,“ přikývl Stan.

„Chtěl přepadnout můj podnik,“ prohlásil pomalu kolohnát a očima se zavrtával do Stana, jako by ho vyzýval k protestu. „Tak jsem ho provrtal.“

Stan neodpověděl, ale odněkud z hloučku přihlížejících Mexičanů a bělochů se ozval krátký ironický smích. Zabiják prudce zvedl hlavu, jeho oči zahořely novým zlověstným světlem a marně pátraly po zdroji onoho smíchu. Pak se vrátily k Stanovi.

„Řek něco, než natáh brka?“ zeptal se zabiják drsně.

Stan zaváhal. Sám by nebyl dokázal říct, jaký instinkt ho přiměl, aby zalhal, tváří v tvář spalující intenzitě těch divokých očí měl ale z nějakého důvodu pocit, že bude lepší pravdu zatajit.

„Ne,“ odpověděl krátce, „neřek nic.“

Zabiják mu chvíli téměř bolestně pronikavě hleděl do tváře, pak neochotně zastrčil pistoli do pouzdra a pronesl několik strohých španělských slov. Dva Mexičané zvedli starcovo tělo a odnesli je zpátky do saloonu. Stan zaváhal a pak se odvrátil. Neudělal ještě ani čtyři kroky a uvědomil si, že se k němu někdo přidal. Jeho nenadálým společníkem byl středně vysoký muž šlachovité postavy s neuvěřitelně širokými rameny a dlouhými pažemi. Ve světle, které se řinulo ven otevřenými dveřmi saloonu, Stan viděl, že má na sobě obnošené kovbojské oblečení se dvěma revolvery zavěšenými nízko na bocích. Obličej měl tvrdý a osmahlý jako indián, oči přimhouřené a pronikavé. Pak se dveře s bouchnutím zavřely a muž se proměnil v pouhý temný stín po jeho boku, nezřetelný v bledém světle hvězd.

Stan zachoval nerozhodné mlčení a oba společně chvíli kráčeli tmou; pak…

„Ten starej,“ promluvil tiše cizinec, „si něco takovýho vážně nezasloužil.“

„Ne?“ opáčil Stan neutrálním tónem.

„Jasně že ne. Nešlo o žádný přepadení. Pohádal se s tím chlapem, s Hansenem. Hansen po něm vyjel, starej zamířil ke dveřím a Hansen ho střelil do zad.“

Stan mimoděk vyjekl hrůzou a rozhořčením.

„Ticho!“ šeptl druhý muž. „Moh by tě někdo slyšet.“

„Jak se ale může něco takovýho stát, před očima tolika svědků?“ vyptával se rozčileně Stan.

Jeho společník se krátce zasmál. „Tady nejsi ve Spojenejch státech. Jsi ve starým Mexiku, navíc ve zvlášť drsný části Mexika. Zrovna tady v Sangre Del Diablo se může stát úplně všechno – a dost často se taky stane. Náramně si tady zakládaj na starý dobrý zásadě, že ‚kdo má moc, má taky pravdu‘, a moc tady teď zastupuje právě Hansen. Patří mu ta hospoda a je to skutečnej vládce celý vesnice. Pokud jde o svědky, tak před chvílí v saloonu jsem byl jediným svědkem, kterej nepatří tělem i duší Hansenovi, já. Jak se jmenuješ a co děláš na tyhle straně hranice?“

„Tak za prvý,“ odsekl nevraživě Stan, „ti do toho nic není.“

„Jasně že ne,“ přikývl druhý muž spokojeně, „to je naprostá pravda. Říkáš, že mi do toho nic není, a já s tebou souhlasím. Takže když jsme si tohle vyjasnili, co jsi zač a co tady děláš?“

Stan se napůl podrážděně a napůl pobaveně zasmál.

„Nemám co tajit,“ prohlásil. „Jmenuju se Stan Brannigan a značkoval jsem dobytek na druhý straně hranice v Arizoně. Zajel jsem se sem podívat, jen abych viděl, co se tady dá najít – myslím trochu zábavy a dobrodružství –, zatím jsem ale našel jen chili con carne, tortily a teplý pivo.“

„Nechodíš do správnejch lokálů – většina místních hospodskejch dává totiž pivo k ledu –, ale pokud jde o to, žes nenašel žádnou zábavu… Zatraceně, přimotal ses přímo doprostřed toho nejbláznivějšího a nejnebezpečnějšího dobrodružství, o jakým jsi kdy slyšel! Já jsem… no, totiž, můžeš mi říkat Spike. Jsem původně z Texasu a do Sangre Del Diablo jsem přijel kvůli jistý záležitosti. A ta záležitost se točí kolem toho děduly, co zrovna koupil Hansenovo olovo…

Počkej!“ Spike Stana za chůze nenápadně dovedl až na konec malé vesničky, takže nyní stáli na samém okraji pouště, poseté ve světle hvězd temnými stíny kaktusů a několika roztroušených trnitých stromů. Za nimi se tyčily černé obrysy hliněných domů.

„Co takhle na chvíli se posadit?“ navrhl Spike. „Je to mnohem lepší, než si povídat někde v domě, kde se někdo může schovávat za dveřma a vyslechnout si tvý tajemství. Tak hele, parde, nás dva čeká skvělá budoucnost! Štěstí k nám letí s roztaženejma křídlama – všechno je ale závislý na tobě.“

„Co je na mně závislý?“

„Jestli to štěstí poletí dál, nebo se nám posadí na ramena.“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš,“ postěžoval si nechápavě Stan. „Jak to myslíš?“

„Závisí to na tom," zatvářil se spiklenecky Spike, „co ti starej Mrzout Šanson pověděl, než umřel."

„Neslyšels snad, jak jsem říkal Hansenovi, že neřek vůbec nic?"

„Měj přece rozum," napomenul ho nevzrušeně Spike a zapálil si cigaretu. „Hansenovi jsi přirozeně zalhal, je v něm něco, co by ke lži přimělo úplně každýho. Normální člověk má nejen instinktivně chuť mu lhát, ale taky ho okrást, urazit – kdyby to totiž šlo – a dát mu jednu do zubů. Hansen už je prostě takovej. Kdo ho zastřelí, měl by dostat odměnu za veřejně prospěšnej skutek. Ale vraťme se radši k faktům. Nevím o nic víc než Hansen, co starej Mrzout řek, když umíral, zato ale vím, že chlap jako on něco před smrtí řekne, ať má v sobě olova, kolik chce. Při všech těch tajnostech, co se kolem něj nadělaly, není správný ani slušný předpokládat, že odešel do věčnejch lovišť a neřek vůbec nic."

Stan mlčel.

„Povím ti, o co jde," nabídl Spike a potáhl z cigarety, „a pak bude jen na tobě, jestli budeš mluvit, nebo ne.

Před pár lety, když ve zdejším kraji řádil Pancho Villa, žil jistej nesmírně bohatej Mexičan, kterej se odstěhoval do Španělska. Vyhnala ho ze země federální vláda, ale podařilo se mu většinu svýho soukromýho bohatství přestěhovat s sebou. Začal ve Španělsku podnikat, nebo tak jsem to aspoň slyšel, čím víc ale přemejšlel o tom, jak tady s ním zacházeli, tím víc ho to štvalo. Nakonec mu nejspíš úplně přeskočilo. A skončilo to tím, že dal dohromady obrovskou spoustu peněz a poslal je ze Španělska do Mexika. Měl je dostat Pancho Villa. ‚Vezmi si to zlato,' napsal mu ten starej Mexikán, ‚a buš do federálů, dokud v pekle nezamrznou kotle' nebo něco podobnýho.

Jenže k Villovi se to zlato vůbec nedostalo – i když by mu tehdy bylo přišlo zatraceně vhod. Podle některejch pověstí ho podvedli a okradli jeho vlastní chlapi, který zásilku převzali, podle jinejch je přepadla tlupa Yaquiů a všechno sebrala. Každopádně zlato zmizelo a od tý doby ho nikdo neviděl a neslyšel o něm, leda snad…"

„Leda snad co?"

„Leda snad starej Mrzout Šanson! Abys věděl, ten potrhlej dědek se léta živil jako prospektor. Bůhví jak dlouho se toulal po pouštích celýho Texasu, Arizony, Kalifornie a Mexika, nikdy ale nic pořádnýho nenašel. Jenže počkat! Před pár nedělema si to starej Mrzout najednou přihasí do Sangre Del Diablo se zlatem, dokonce se spoustou zlata. Tvrdí, že ho našel někde v horách, nechce ale říct, kde přesně, dokonce ani když se opije. Jenže ta jeho historka je nějaká divná a zlato

zrovna tak. Je všechno v jedny velký hroudě a spousta chlapů, co se ve zlatě taky vyznaj, je přesvědčená, že bylo roztavený a slitý. Chápeš? V tu ránu si vzpomenou na Villovo zlato, který se někde tady ztratilo, nebo bylo ukradený. Přesně to si myslí Hansen i pár dalších lidí včetně mě: že to zlato kdysi dávno někdo schoval a pak ho zabili, nebo se pro něj z nějakýho důvodu už nevrátil. Potom na tu jeho skrýš narazí starej Mrzout, bojí se ale sebrat ho všechno najednou. Tak nějaký mince roztaví, rozumíš, a tvrdí, že narazil na panenskou žílu. Jenže o něčem takovým nemoh nikoho přesvědčit – na první pohled bylo jasný, že je to zlato přetavený.

Hansen a jeho banda se do starouše pustěj, přemlouvaj ho, lichotěj mu a nalejvaj ho kořalkou, když ale tohle všechno selže, zkusej to po zlým. Dneska večer ho Hansen popad a chtěl ho přinutit, aby kápnul božskou, a sám jsi viděl, jak to dopadlo. Šanson se mu vytrh a chtěl utýct, Hansen byl ale vzteky bez sebe a sejmul ho.

Byl jsem náhodou u toho – je to pár dnů, co jsem přijel ze Sonory, kde jsem se o tý nový ‚zlatý žíle' doslech. Teď víš všechno, co já. A jestli sám víš něco víc, rád si to poslechnu. Řek bych, že by z nás dvou byl dobrej tým a mohli bychom za tím zlatem vyrazit, zatímco sám bys ho nikdy nedostal."

„Tak dobře," přikývl zamyšleně Stan, „povím ti to. Ten starej řek: Moje chajda… moje pistole… levá hlaveň. Možná si z toho něco vybereš, mně to ale neříká vůbec nic."

„Mně taky ne," přiznal Spike, „ale podíváme se na to. Moje chajda: to bude Mrzoutova chatrč na opačný straně města. Moje pistole: obvykle nosil takovou roztodivnou starou předovku, dneska večer ji u sebe ale neměl. Levá hlaveň: třeba ji má naládovanou kouskama zlata. Jdeme."

KAPITOLA II

Tvář za oknem

„Zapal tu svíčku," poručil Spike. „Možná za tebou Hansen poslal špehy, aby tě sledovali, a lidem by taky mohlo připadat podezřelý, kdyby se v chajdě mrtvýho svítilo, jenže celá vesnice teď spí a nikdo zatím neví, že starej Mrzout je po smrti. A my každopádně potřebujem k práci trochu světla."

Stan poslechl a zvědavě se rozhlížel po ubohé chýši z nepálených cihel, v níž bydlel zavražděný Mrzout Šanson. Viděl jen palandu, neuměle stlučený stůl a židli, otevřený krb a pár kousků zlatokopeckého nářadí. Svíčka na stole prskala a neustále z ní odkapával horký lůj.

„Jestli se nemejlím, nechal už Hansen tuhle chajdu jednou prohledat, když byl Mrzout napařenej," poznamenal Spike. „My ale odvedeme lepší práci. Rozcupujeme tady všechno na kusy, když bude třeba."

„Co vlastně čekáš, že najdeme?"

„To nevím. Vsadil bych ale ruku na to, že se Mrzoutovy poslední slova nějak tejkaly toho zlata."

Stan se na svého společníka pozorně zadíval a znovu si povšiml nízko zavěšených koltů, rychlých nervózních pohybů jeho rukou, a především chladného ocelového pohledu jeho pronikavých očí.

„Poslyš, kdo ty vlastně jsi?" zeptal se bez obalu. „A co jsi
zač?"

„Jestli chceš vědět, kdo jsem," odpověděl klidně Spike a sklonil se, aby prozkoumal palandu, Jakýkoli jméno je tady na jih od hranice stejně dobrý jako každý jiný. A pokud chceš vědět, co jsem zač, tak jsem jen docela obyčejnej potulnej honák dobytka, krotkej a mírumilovnej, kterej si občas rád zahraje na prospektora."

Stan zamyšleně stál uprostřed místnosti, zatímco Spike přecházel sem a tam, hledal nějakou skrýš a rozbíjel nábytek. Očima těkal doprava i doleva, až mu pohled padl na opasek pověšený na hřebíku zatlučeném do zdi. Na opasku se houpalo dlouhé černé pouzdro s pistolí podivného starodávného typu. Stan se upamatoval na poslední slova starého prospektora, přešel místnost a vytáhl zbraň z pouzdra. Byla to stará předovka evropské výroby zdobená složitými ornamenty na pažbě, zámku i hlavních – Stan sebou při vzpomínce na Šansona vzrušeně škubl. Pistole měla dvě hlavně a v komínku perkusního zámku levé hlavně chyběla roznětka.

Vytáhl z drážky pod oběma hlavněmi malý nabiják, pootočil vytahovákem na jeho konci a zastrčil ho do ústí. Cítil, že narazil na něco, co mohl ale nemusel být náboj, opatrně nabijákem pootočil, a když se na konci něco zachytilo, vytáhl to ven.

Pod vytahovákem našel schumlaný kousek velice tenké kůže. Rozložil ho – nezřetelnými červenými čarami na něm byla nakreslená jakási mapa a pod mapou několik pracně naškrábaných slov.

„Spikeu!" vyjekl, Spike už mu ale s dychtivě planoucíma očima stál po boku.

„Mapa!“ zaradoval se. „Mapa, která ukazuje, kde je to zlato schovaný! Já to věděl! A podívej! Tady to starej jasně napsal – kaňon Los Infernos v horách…“

Stan, který Spikeovi pohlédl přes rameno, náhle hlasitě vykřikl. Za jedním z oken se objevil čísi obličej, snědý a zlovolný – byl to nějaký Mexičan, jemuž při pohledu na mapu ve Spikeově ruce zářily oči nenávistí a chamtivostí. Stan jeho obličej viděl jen na kratičký okamžik, než zase zmizel, na pouhý zlomek vteřiny – i to ale stačilo, aby se Spike otočil, tasil a vypálil. Zdálo se, jako by to všechno udělal jediným pohybem tak rychlým a prudkým, že na něj jeho společník zůstal jen ohromeně zírat.

Zatímco Stan užasle stál jako solný sloup, přiskočil Spike ke dveřím a vyklouzl ven. Stan se vzpamatoval a rozběhl se za ním, na prahu se ale střetl s jeho vracející se postavou.

„Utek mi,“ zavrčel Texasan. „Minul jsem ho, ale jen o vlásek.“ A hodil na podlahu široké sombrero. Stan si všiml prostřeleného dýnka.

„Na mírumilovnýho honáka dobytka,“ protáhl pomalu, Jsi tu pistoli vytáh z pouzdra zatraceně rychle. Já ho sotva zahlíd, než zase zmizel, zato tys stačil tasit a vystřelit po něm takovým fofrem, že ani nestih schovat klobouk.“

„Jo, dost často se v zacházení s pistolema cvičím,“ opáčil Spike a snědé rysy mu přelétl nepatrný stín zdánlivé nevole. „Nech to plavat, tady máme mapu. Jasně nám říká, že zlato je schovaný v Pekelným kaňonu v horách jižně odtud. To nejtěžší nás teprve čeká. Ten Mexikán určitě patřil k Hansenovejm lidem. Musíme odtud vypadnout dřív, než se na nás sesype celá banda. Mezi náma a tím kaňonem, co hledáme, jsou dlouhý kilometry vyprahlý pouště a divokejch strmejch hor. Nejdřív ze všeho zamíříme hned teď do mýho tábora na kraji města. Už brzo bude svítat a na spaní nemáme čas. Než vyjde slunce, musíme už bejt venku v poušti. Dělej.“

„Stejně ale musím říct,“ nedal si pokoj Stan, když vycházeli z chýše, „že mě ta tvoje rychlost fakt překvapila. Nikdo by to nedokázal rychlejc, ani ten slavnej hraničářskej desperát, Mike O’Mara.“

„O tom vrahounským ďáblovi přede mnou nemluv,“ zasyčel Spike. „Jdeme!“

KAPITOLA III
Plody pouště

Planoucí paprsky rychle stoupajícího slunce se odrážely od křemičitého písku a nepříjemně Stana Brannigana oslňovaly. Povytáhl si opasek a tiše zaklel. Byl na

cestování pouští zvyklý, zdejší končiny ale horkem a suchem předčily jakoukoli jinou poušť, kterou v životě viděl, a navíc pociťoval důsledky včerejší probdělé noci.

Pohlédl na Spikea, který shrbeně seděl v sedle a pohodlně se kolébal v rytmu pohybu svého plahočícího se koně. Styl jeho jízdy byl nevzhledný, ale efektivní. Vedro bylo nesnesitelné a Stan proklínal sám sebe, že se nechal cizím člověkem zlákat k tak bláznivému a nesmyslnému podniku. Rozčilovalo ho, jak pomalu se vlečou, přitom si však uvědomoval, že vzhledem ke vzdálenosti, kterou mají před sebou, by se jakýkoli pokus o nasazení rychlejšího tempa rovnal sebevraždě.

Vesničku Sangre Del Diablo opustili těsně před nástupem oné černočerné tmy, která předchází svítání. Jejich průvod tvořili celkem čtyři koně: dva, na nichž jeli, jeden naložený jen zcela nejnutnějšími potřebami a jeden rezervní. Měli jeden krumpáč, jednu lopatu, své zbraně, čutory s vodou a zásobu potravin, které jim při troše šetrnosti měly vystačit až do návratu.

Teď už slunce stálo vysoko na obloze a Stan se neustále ohlížel dozadu. Čekal, že každou chvíli spatří oblak zvířeného prachu, který oznámí, že se za nimi žene smečka pronásledovatelů.

„Zatím žádnej boj nečekám," prohlásil Spike, když se mu Stan svěřil se svými obavami. „Hansen už ví, že tu mapu máme, a pokud se v něm nepletu, radši si počká, až to zlato najdeme, a pak se nám ho pokusí sebrat. Každopádně si myslím, že nás nechá, abychom ho ke zlatu dovedli – pokud se nás dokáže udržet –, než se sám objeví na scéně. Nemá ale tušení, kterým směrem jsme se vydali. Vypařili jsme se odtamtud tak opatrně, že nás podle mýho názoru nikdo neviděl. Možná dokáže sledovat naši stopu a možná taky ne, tenhle písek se náramně rychle přesouvá. Rozhodně si s ním ale nebudu dělat starosti, dokud ho neuvidím – a možná ani pak ne. V celý jeho bandě je jen jeden doopravdy nebezpečnej chlap, a to je Yaqui Slade. Není to indián, ale bílej ničema. Skutečnej pistolník. A Hansen? Pchá. Když se ti dostane k tělu, má sílu jako bizon, ale s bouchačkou je pomalej jako hlemejžď."

„Tak to bys s ním neměl mít žádnej problém," prohlásil pomalu Stan.

Spike si odplivl do písku a neodpověděl. Stan se zadíval na obrovitou masu hor, které se daleko před nimi tyčily k obloze rozpálené horkem. Tetelily se za vlnami žhoucího vzduchu, takže horské štíty působily dojmem nezřetelné iluze. I na tu vzdálenost však Stan viděl, že jsou jejich rozeklané vrcholy zcela holé a děsivé. Zdálo se, že z nich čiší hrozba, chmurně k nim shlížely jako prehistorické nestvůry, zlověstné pozůstatky jiného věku.

„O jednom horským pramenu tam vím," oznámil Spike, který si všiml Stanova pohledu. „Je to dost velká zvláštnost, protože jinak v těch horách moc vody nenajdeš. Navíc je ten pramen přímo v ústí kaňonu Los Infernos, což je pro nás zatraceně příhodná okolnost."

Následovala dlouhá chvíle ticha, rušeného jen vrzáním propocené kůže a šustěním koňských kopyt v písku. Stan si otřel pot z čela. Spike se v sedle sesul ještě níž a kolébal se v tak dokonalém rytmu s pohyby koně, že se zdálo, jako by byl jeho součástí.

V poledne ani nezastavili na oběd. Do Spikea už plně zaťala spáry touha po zlatě a stejná zlatá horečka se do jisté míry zmocnila i Stana.

„Kolik že ten starej Mexikán poslal Villovi peněz?" zeptal se Stan.

„Říká se, že milion dolarů."

„Kristepane! Ve zlatě? Na takovou spoustu zlata bys potřeboval celej vlak."

„Nevím, jak bylo zabalený," pokrčil rameny Spike. „Mluví se ale o milionu dolarů. Jestli je najdeme, sebereme, co uneseme, a zbytek schováme někde jinde." Slunce překročilo zenit a začalo se sklánět k západu, teplota však sotva klesla; stále bylo takové vedro, že se kroutila i kůže na jejich sedlech.

„Nedali jsme koním moc zabrat," prohlásil Spike, když začalo slunce zapadat, „ale musej si odpočinout a napít se trochu vody. Odsedláme je a počkáme, dokud nezapadne měsíc. Nebude to trvat dlouho, budou mít ale čas chvilku si odpočinout a my zatím něco sníme. Pak pojedeme dál a znova si odpočineme až zasvítání."

„Dobrá," souhlasil Stan. Znovu zavládlo ticho a na obloze se rozžíhaly hvězdy. Oba muži dál jeli bledým světlem nového měsíce jako přízraky – jako poslední dva živí lidé na mrtvém světě. Písek se stříbřitě třpytil a přecházel v černě. Kaktusy se kolem tyčily jako zakrslí obři, tiší a hroziví.

Zastavili, shodili na zem zásoby i sedla, napojili z čutor koně a posadili se, aby se najedli, odpočali si a zakouřili. Moc toho nenamluvili. Stan byl unavený a neměl chuť se o ničem bavit. V duchu si pohrával s představami pokladu, nedokázal v sobě však vzbudit to pravé nadšení. Připadal mu příliš nereálný, příliš podobný pouhému snu. Skutečný život podle zkušeností Stana Brannigana znamenal tvrdou a nemilosrdnou dřinu: za každého počasí, za vedra i zimy být v sedle, potit se v prachu a vřavě shánění stáda, chytání krav do lasa a značkování… Povzdechl si. Ne, milion dolarů ve zlatě, to byla určitě jen hezká pohádka. Pohlédl na svého společníka.

Spikeovy oči se leskly v záři cigarety. Zdálo se, že je ponořený v nějakých chmurných myšlenkách a přítomnost druhého člověka si vůbec neuvědomuje. Bylo na něm něco, co ho od ostatních lidí odlišovalo. I když se choval přátelsky a žoviálně, měl Stan pocit, že je mezi nimi nějaká bariéra rezervovanosti. Kdo je tenhle muž s ocelovýma očima, který si říká Spike, napadlo znovu jeho mladšího parťáka.

Zívl, protáhl se a začal si tiše pobrukovat, aby neusnul.
Vybavila se mu slova staré hraničářské balady:

Od Sonory Mike O'Mara jede,
s dvěma kolty blíží se k městu.
Texaskýho šerifa zdraví: „Dobrý ráno, cizinče," praví
„na poslední připrav se cestu."

Spike náhle prudce máchl rukou, jako by ho z klidného zadumání vytrhlo bodnutí včely.

„Nemůžeš už o tom chlapovi mlčet?" Hlas se mu třásl nezvyklou vášní. „Proč pořád musíš vytahovat to jeho jméno – myslím O'Marovo?"

„Co se děje?" podivil se Stan, „tuhle písničku si přece zpívá spousta lidí. Je to sotva pár let, co O'Mara řádil jako černá ruka na hranici kolem Tijuany a taky dál až u Sonory."

„Nech ho na pokoji," vyjel na něj chraptivě Spike. „Mike O'Mara je mrtvěj a vyřízenej, už se nikdy nevrátí. Zapomeň na něj. Celej svět by na něj měl zapomenout."

„Co proti němu máš?" zeptal se zvědavě Stan.

„Do toho ti nic není. Lehni si a chvíli se vyspi. Probudím tě, až zapadne měsíc."

„Tobě se nechce spát?"

„Ne – ty se ale prospi. A pokud jde o O'Maru, povím ti jen jedno a víckrát už jméno tý svině nechci slyšet: zabil jednoho chlapa, kterýho nikdy zabíjet neměl – posledního, kterýho chladnokrevně odstřelil. A teď už spi."

Stan si rozprostřel přikrývku a usnul bezesným spánkem. Měl pocit, že ruka, která mu spočinula na rameni, ho probudila po pouhých několika minutách.

„Musíme jet," oznámil mu Spike. „Měsíc už zašel a je načase znova vyrazit."

Pár minut se potmě potýkali s řemeny a přezkami a pak vyrazili napříč potemnělou pouští, která pod hvězdami černě pulzovala. Stan si vytíral z očí

přetrvávající zbytky spánku a hleděl před sebe na nezřetelnou černou hradbu hor. Nezdály se být o nic blíž.

Při prvním náznaku rozbřesku znovu na chvíli zastavili a pak se opět dali do pohybu. Slunce se šplhalo nad poušť jako rudý plamenný štít. Písek se karmínově třpytil jako mělké moře krve a uprostřed těch rudých stínů Stan spatřil vrávorající postavu.

„Koukni, Spikeu!“

„Vidím ho,“ opáčil jeho společník a pobídl koně k rychlejšímu kroku. „Někdo ztratil koně a pak zabloudil. Haló!“

Stan se připojil ke Spikeovu hlasitému volání a vzdálená postava při zaznění jejich křiku nejprve nejistě zakolísala a pak pomalým klopýtavým krokem zamířila k nim.

„Nějakej kluk,“ mínil Spike a sáhl pro čutoru s vodou. „Jen mladej kluk – ne, u Jidáše, je to holka!“

Stan poplašeně vyjekl. Útlá postava se svalila tváří do písku a zůstala nehybně ležet. Rychle k ní dojeli a seskočili z koní. Stan ji opatrně zvedl do náruče, naklonil čutoru a vlil jí mezi suché a rozpraskané rty malý pramínek vody. Spike bezvědomou dívku ovíval kloboukem; po chvíli otevřela oči, zmateně se kolem sebe rozhlédla a pak s žalostným zasténáním žíznivého zvířete hmátla po čutoře.

„Pomalu, sestřičko, pomalu,“ varoval ji jemně Stan. „Nepijte moc rychle, to by vám neudělalo dobře.“

Dívka k němu nejistě vzhlédla a Stan se pod pohledem jejích velkých hlubokých očí rozpačitě ošil. Bylo to útlé drobné stvoření oblečené v khaki košili a jezdeckých kalhotách; klobouk se sklopenou střechou jí spadl z hlavy a odhalil bujnou kštici nepoddajných zlatých kučer. Oči měla hebce šedé, zastíněné dlouhými černými řasami, a přestože plné rudé rty měla rozpukané a jemně tvarované tváře dohněda spálené sluncem, Stan si vyplašeně uvědomil, že je to nejkrásnější dívka, jakou kdy spatřil.

Je to klasa, pomyslel si ohromeně. Krásná a navíc z dobrý krve. Vsadil bych niklák, že je z nějaký nóbl rodiny. Co ale dělá tady?

„Dejte mi ještě trochu vody, prosím,“ požádala, Stan jí přiložil čutoru k ústům a znovu ji varoval, aby pila pomalu.

Konečně se posadila, zakryla si hlavu kloboukem a zmáměně si přejela rukou po čele.

„Kde to jsem?“ zeptala se jako ztracené děcko.

„V poušti mezi Sangre Del Diablo a pohořím Infernos.“

Vyčerpaně zavrtěla hlavou.

„To mi vůbec nic neříká. Prostě jsem jen jela, jela a jela, až pode mnou kůň málem padl. A když jsem pak sesedla, abych ho nechala odpočinout, utekl mi. Od té doby jsem bloudila – zřejmě celou noc."

„Štěstí, že jsme vás našli včas. Pár hodin na tomhle slunci by vás nejspíš dorazilo. Odvezeme vás zpátky…"

„Stane!" skočil mu Spike drsně do řeči a poprvé od dívčina nalezení promluvil. Stál u svého koně a v obličeji měl zavilý výraz – ustaraný a rozzlobený.

„Nemůžeme ji vozit zpátky, Stane! Musíme jet dál!"

„Tady ji ale nechat nemůžeme, Spikeu!"

„Tak ať jede s náma. V žádným případě se nemůžeme vrátit zpátky, dokud nedokončíme to, kvůli čemu jsme sem jeli. Říkám ti, že je to naše jediná šance."

„Ale, Spikeu…" začal nejistě a poněkud rozhořčeně protestovat Stan.

„Ne, neposílejte mě zpátky!" zakvílela dívka pronikavě jako zraněné ptáče. „Ne, ne!" popadla Stana za paži a zoufale se jí držela. „Vezměte mě s sebou – nebo mě nechte tady, kde jste mě našli, cokoli, jenom mě prosím, prosím, neberte zpátky! To bych tu raději umřela!"

„No prosím." Stan byl zoufalstvím v jejím hlase i obličeji trochu vyvedený z míry. „Máme před sebou dlouhou a nebezpečnou cestu, jestli se ale nechcete vrátit, tady rozhodně zůstat nemůžete."

„Posaď ji na toho náhradního mustanga," přikázal stroze Spike. „Musíme jet, nemáme času nazbyt. Hansen už nejspíš jede po naší stopě a v otevřeným terénu si to s jeho bandou rozdat nemůžeme. Musíme se dostat do hor dřív, než nás dohoněj."

Stan pomohl dívce vysednout na koně, srdce se mu ale sevřelo, když pomyslel na nebezpečí, která je čekají a jimž bude nevyhnutelně vystavená, bude-li je doprovázet. Z jejího chování však bylo zřejmé, že za sebou nechala nějaké ještě horší nebezpečí, a dovolit jí, aby se k nim připojila, bylo zjevně jediné možné řešení.

Mlčky vyrazili na další cestu. Spikeovo chování se změnilo, tentam byl dojem lenivé dobrosrdečnosti, jímž do té doby působil. Stan slyšel, jak sám pro sebe tiše zaklel, a několikrát také při pohledu na dívku lítostivě nebo rozzlobeně zavrtěl hlavou.

Pokud šlo o dívku, neříkala nic, nezeptala se ani, jak se jmenují, a když Stan sebe i Spikea představil, neuvedla své plné jméno, jen stručně zabručela: „Můžete mi říkat Joan." Očividně byla na samém prahu nervového zhroucení vyvolaného

únavou a jakýmsi duševním vypětím, snášela však svou situaci statečně a jediným slůvkem si nepostěžovala, ačkoli se ve stoupajícím vedru sotva držela v sedle. Stan ji sledoval a z celého srdce soucítil s jejím utrpením, byl si však vědom, jak zoufale je nezbytné, aby urazili co největší vzdálenost. Neměli čas na zastávky – a i kdyby snad někde zastavili, stejně by v téhle rozžhavené divočině nikde nenašli úkryt před nemilosrdným sluncem. Nějak se jim podařilo ten strašlivý den přečkat, a když se slunce sklánělo k západu, zvedaly se už před nimi první svahy horského úpatí porostlé kaktusy. Když se setmělo, přitáhl Spike uzdu.

„Tady se utáboříme," oznámil drsně. „Koně maj za sebou těžkej den. Musíme bejt všichni čerstvý, až se zejtra pustíme do hor. V noci si tady odpočineme a brzy po ránu vyrazíme. Myslím, že na to už máme před Hansenem dostatečnej náskok. Stejně ale budeme celou noc držet hlídky."

Stan si uvědomoval, že Spike by ve své horečné touze po zlatě klidně pokračoval v jízdě i přes noc, a pocítil k tomu zvláštnímu muži přece jen větší sympatie. Bylo mu jasné, že se Spike rozhodl počkat do rána jen kvůli dívce.

Joan byla tak vyčerpaná, že ji musel zvednout ze sedla, a když se ocitla ve Stanově náručí, bezvládně se zhroutila. Udělal jí ze svých přikrývek polštář a omyl jí čelo a obličej trochou vody, kterou se odvážil k tomu účelu použít. Zásoby v čutorách se tenčily a nebylo jisté, že najdou pramen, o němž se Spike zmiňoval. Joan se pokorně a tiše podrobila jeho péči a Stan v hrudi cítil pošetile protektorské hřejivé teplo. Rád se o ni staral a u srdce začal rozeznávat jakýsi šimravý pocit, o němž s povzdechem usoudil, že to musí být začátek té věci zvané láska, o níž toho už tolik slyšel a četl.

Skromně povečeřeli tu trochu vařeného jídla, které si přivezli s sebou, a zapili ho vodou; založit oheň se neodvážili ze strachu, že by na ně mohl upozornit možné pronásledovatele. Po jídle si muži zapálili cigarety a dívka tiše seděla a pozorovala hvězdy. Náhle promluvila tvrdým a zatrpklým hlasem.

„Asi by vás zajímalo, odkud a proč jsem utekla."

„Není to naše věc, slečno," odpověděl Stan.

„Stejně vám to ale povím," vyhrkla s rychlým vášnivým gestem. „Patřím ke skupince, která je utábořená kousek za státní hranicí. Je mezi nimi jistý muž, kterého nenávidím – a včera mi otec sdělil, že se za toho muže musím provdat. Rodina mě k tomu chtěla přinutit – vy ovšem moji rodinu neznáte. Celý život mě nutí dělat věci, které se mi protiví. Večer jsem si osedlala koně a ujela jsem. Zamířila jsem přímo přes hranici a jela jsem pořád dál…

Samozřejmě, vím, že to ode mne byla hloupost, ale vůbec jsem o tom nepřemýšlela. Nemohla jsem na nic myslet, byla jsem napůl šílená. Věděla jsem, že když zůstanu, rodina mě přinutí, abych si ho vzala. A já ho nenávidím. Nenávidím!“

Stan o jejích slovech vůbec nepochyboval. Oči jí plály a drobné ruce se svíraly v malé pěsti.

„Nejspíš mě považujete za hloupou a zkaženou,“ vyštěkla zuřivě.

„Ani bych neřek,“ opáčil Stan, vůbec si však jeho slov nevšímala.

„Nikdy se nevrátím a neprovdám se za muže, kterého nenávidím,“ pokračovala pomalu. „Nevím, co jste vy dva zač, a je mi to jedno. Nevím, kam máte namířeno a co se mnou hodláte udělat, a je mi to taky jedno. Vždycky jsem dělala jen to, co po mně rodina chtěla – teď se ale může jít rodina vycpat!“

„Zbytečně se rozčilujete,“ poznamenal klidně Stan. „Jsme jen dva slušný a pracovitý honáci dobytka a jste s náma zrovna v takovým bezpečí jako s kýmkoli jiným. Až skončíme s tím, kvůli čemu jsme sem přijeli, odvezeme vás zpátky k rodině. Pokud ale vím něco o rodičích, budou tak zatraceně šťastný, že vás maj zpátky, že už vás nebudou nutit k ničemu, do čeho se vám nechce. A teď byste se radši měla trochu prospat, abyste byla ráno odpočatá.“

KAPITOLA IV
Pekelný kaňon

Východ slunce zastihl poutníky mezi kaktusy v kopcích, které tvořily nejnižší předhůří hor zvaných Infernos. Stoupali a cesta byla čím dál nerovnější a vyprahlejší. Vrstva půdy byla tenčí, méně písčitá a ještě vysušenější a kaktusů ubývalo. Nesnesitelně horké sluneční paprsky se odrážely od holých skal, které pulzovaly vedrem. Stan přemýšlel o tom, jestli ten údajný poklad stojí za takovou spoustu utrpení, světlo ve Spikeových chladných očích však nabývalo na dravé intenzitě. Koně trpěli a lidé ještě víc. Nikdo si ani slovem nepostěžoval, Spike ale tu a tam vztekle zavrčel, když se jim stoupající slunce vší silou opíralo do nechráněných hlav.

Čím výš se dostávali, tím byly kopce divočejší a rozeklanější.

Pekelné hory, pomyslel si zmámeně Stan – bylo to skutečně příhodné pojmenování. Ne lidé, ale démoni nepochybně stvořili tenhle opuštěný očistec bez kapky vody, pás rozpálené půdy a žhnoucích skal, na němž už nerostly ani kaktusy.

Pekelné hory – znovu a znovu to jméno dunivě znělo ve Stanově hlavě do rytmu s klopýtavým cinkotem koňských kopyt.

Uprostřed odpoledne projížděli strašlivým labyrintem náhorních plošin a hlubokých strží, skrývajícím se ve stínu obrovských černých útesů a převislých říms. Vzduch se tu ani nepohnul a dokonce i v klínu skal vládlo pekelné vedro.

„Spikeu," ozval se Stan, „doufám, že tam ten milion ve zlatě bude – po tom všem, co jsme zkusili."

Spike krátce přikývl. Od té doby, co se k nim připojila Joan, sotva promluvil a Stan cítil, že ho její přítomnost nesmírně obtěžuje, ačkoli se k ní choval s neosobní zdvořilostí. Pokud totéž cítila i Joan, nedávala to na sobě nijak znát.

Po západu slunce dál pokračovali chaotickou noční můrou přízračných skalních útvarů a deformovaných útesů, které ve stříbřitém světle měsíce připomínaly postavy fantastických skřetů.

Měsíc ještě nestačil zapadnout, vznášel se však nízko nad západním obzorem, když Spike přitáhl koni uzdu u širokého ústí jednoho z kaňonů a ukázal prstem. „Tohle je kaňon Los Infernos – a támhle je pramen."

„Děláš si legraci," opáčil Stan unaveným a nedůvěřivým tónem. „V těchhle horách žádná voda není."

„Ale ano, je. Říkal jsem ti, že je to velká zvláštnost. Přímo támhle pod těma převislejma skálama. Vyvěrá ze země hned po straně velikánskýho balvanu, na kterým bys moh postavit hotel. Je to jen malej pramínek, můžeme se ale napít vody, kolik budeme chtít."

A tak tomu opravdu bylo. Dokonce i Spike, který hořel netrpělivostí, uznával, že hledat poklad ve světle hvězd by nemělo smysl, takže se najedli, nakrmili a napojili koně a posadili se k prameni, vděční za možnost odpočinout si.

Stan si zapálil cigaretu a s hlubokým uspokojením vdechl kouř.

„Tomuhle se nic nevyrovná," pochvaloval si. „Není nad pořádný nepohodlí, aby pak člověk náležitě ocenil pár hodin pohody. A musím říct, že tenhle kraj je nepohodlí plnej."

„Už jsem viděl horší," zahučel Spike.

„To já možná taky, teď zrovna si ale nevzpomínám, kde to bylo. Jak se vám líbí příhraničí, slečno Joan?"

„Hnusí se mi!" zableskly se v šeru její oči. „Můj jediný bratr – a zároveň jediný můj příbuzný, který se ke mně kdy slušně choval – zemřel před lety, když jsem ještě byla malá holka, v jednom ze zdejších ohavných pohraničních měst. Zabili ho v jedny hazardní herně v Tijuaně."

„Jak se jmenoval?“ zaskřípěl do ticha Spikeův hlas.

„Tom Kirby. Zavraždil ho desperát jménem Mike O’Mara.“

Stan po Spikeovi střelil rychlým pohledem. Texasan seděl, jako by zkameněl, cigareta mu vypadla ze rtů, z obličeje se mu vytratila všechna barva a ruce měl zaťaté, až se mu nehty zarývaly do dlaní. Pak zamumlal cosi v tom smyslu, že se musí jít podívat na koně, vstal a zmizel v temnotě; potácel se jako opilý. Stan nechápavě zavrtěl hlavou. Jaká byla spojitost mezi jeho zvláštním přítelem a desperátem, který před lety jako meteor prolétl divokým krajem kolem hranice a zanechal po sobě jméno, které se stalo téměř mýtem, obetkaným krvavými legendami?

Náhle se Spike znovu objevil. Tyčil se ve stínech nad nimi jako nezřetelná figura vyřezaná ze dřeva.

„Měli byste jít oba spát,“ ozval se. „Budu chvíli hlídat, potom tady Stana vzbudím a vystřídáme se. Slečno Joan, já… totiž… váš… váš bratr byl poslední, koho Mike O’Mara zabil, a litoval toho do konce života. Sám zemřel nedlouho poté a hodně trpěl, jestli vám pomůže, když to budete vědět.“

Než dívka stačila něco říct, znovu splynul se stíny.

Noc uběhla zcela klidně. Za svítání si Spike se Stanem sedli k mapě.

Stan hlasitě předčítal nevzhledné písmo starého Mrzouta Šansona: „Todle je mapa zlata, co sem našel. Dvacet kroků vod balvanu poznačenýho na mapě, ve skalní stěně.“

Spike se skláněl nad nezřetelnými čárami na kůži. „Tady je vyznačenej ten balvan. Musí bejt v kaňonu někde nad náma. Naplníme si čutory, osedláme koně a vyrazíme. Až – nebo teda pokud – najdeme ty prachy, vyjedeme z kaňonu jinou cestou. Je trochu delší, ale spíš se tak vyhneme Hansenovi a jeho chlapům. Zatraceně, nechápu, že je ještě nemáme na dohled. Zřejmě jsme se jim úplně ztratili. Aspoň doufám.“

„Myslel jsem, že jsi celej žhavěj si to s nima rozdat.“

„Taky že jsem byl, než se k nám přidala ta holka. Teď jsme v jiný situaci.“

Stan přikývl. Spikeovo chování k Joan se podivně změnilo. Když jí něco říkal, mluvil jemným, téměř něžným hlasem, a dbal na to, aby jí prokazoval různé drobné ohleduplné služby, které předtím zanedbával.

Slunce už stálo vysoko na obloze, když dorazili k místu označenému na mapě mrtvého prospektora. Byl to divoký a pustý kout, posetý velkými kameny a obklopený hrozivými skalními štíty.

„Tohle musí bejt ten balvan," ukázal Spike na obrovskou skálu vyčnívající ze země nedaleko skalní stěny tyčící se nade dnem kaňonu. Stan cítil, jak se mu zrychluje tep. Možná, že na té povídačce o zlatě přece jen něco je! Ze Spikea naopak jako by většina ohnivého zápalu vyprchala. Tvářil se chladně a vypočítavě a Stan cítil, že za tu změnu může především ta dívka – i když netušil proč.

„Než se dáme do hledání," pokračoval Spike, „posadíme slečnu Joan do stínu tady toho kamene, kde nebude takový vedro, a sami vylezeme támhle na tu skálu a porozhlídneme se. Mělo by z ní bejt vidět dost daleko."

Joan se posadila a trpělivě sledovala, jak se její dva ochránci v záři neúprosného slunce pracně šplhají do příkrého svahu. Ještě ani zdaleka nebyli na vrcholku a Stan už byl zbrocený potem a oslepený slunečním svitem; hruď se mu dmula námahou a kolena měl roztřesená. Spike naopak nevypadal nijak zvlášť vyčerpaně.

„Ty jsi snad ze železa," poznamenal napůl závistivě a napůl popuzeně Stan.

„Žiju v tyhle zemi už dlouho," odpověděl nepřítomně Spike a vytáhl z pouzdra dalekohled.

„Tak se podíváme, jsme tady vysoko nad stěnou kaňonu i nad většinou okolních skal, a vidíme pěkně až k ústí, kde je pramen, a ještě o pořádnej kus dál… a hele!" Celé tělo mu ztuhlo, když přiložil dalekohled k očím, a pak ho podal Stanovi. „Koukni se kousek za ústí kaňonu."

Stan namířil dalekohled a za okamžik se v jeho zorném poli objevilo šest maličkých postaviček. Zahlédl je jen na okamžik, než zmizely v hluboké soutěsce. „Šest chlapů na koních!"

„Jo," štěkl Spike. „Musíme sebou hodit. Samozřejmě je to Hansen a jeho pohůnci. Zatracená klika, že jsme sem nahoru vylezli. Jsou ještě daleko a cesta je tam náramně náročná. Jedou nejspíš po naší stopě, řek bych ale, že máme čas sebrat to zlato – pokud ho najdeme – a zmizet, než se sem dostanou. Tím tempem, kterým jedou, se sem nedostanou dřív než za několik hodin."

Rychle a bez ohledu na opatrnost seběhli ze skály dolů; potrhali si při tom oblečení a riskovali i nějakou tu zlomeninu. Joan o tom, co viděli, raději nic neřekli, a pustili se okamžitě do práce.

„Dvacet kroků ke skalní stěně." Spike vzdálenost odkrokoval a pak se s jakousi zuřivou úporností vrhl proti skále. Po několika úderech krumpáče se vydrolila hromada drobného štěrku a odhalila velký kámen, který zjevně zakrýval nějaký otvor. Stan pokročil kupředu, Spike ho ale odstrčil stranou, zaryl prsty do hlíny u kamene, pevně se chopil jeho okraje a vší silou zabral. Po opáleném obličeji mu stékal pot, zpod nehtů na rukou mu vytryskla krev, ani na okamžik však v úsilí

nepolevil. Pak kámen povolil tak náhle, že se Spike uprostřed malé laviny hlíny a oblázků svalil na zem. Stan vykřikl – za kamenem se objevila malá jeskyňka a v ní ležel plesnivějící pytel, jehož rozedranými boky se valila ven třpytivá záplava lesklého zlata!

Stan užasle zíral do jeskyňky a točila se mu hlava. Vlastně doopravdy vůbec nepočítal s tím, že poklad najdou.

„Svatá panenko skákavá!“ vyhrkl, když konečně našel hlas. „Je to pravda! Ježíšku na křížku, Spikeu, je to pravda!“

Spike se vyškrábal na nohy a oči mu plály.

„Pravda!“ odfrkl si. „Děláš, jako bys tomu doteď nevěřil! Přestaň tak tupě zírat a přines sedlový brašny. Musíme si pospíšit!“

Joan opustila své stinné útočiště a stála po jejich boku; vykulenýma očima zírala na roztrhaný pytel a jeho třpytivý obsah.

„Španělské mince!“ vyjekla. „Musí jich být za tisíce dolarů! Teď už chápu, proč jste sem jeli.“

„Pospěš si s těma brašnama!“ zavrčel Spike. „Jo, tohle je ten důvod, slečno, a co víc, dostanete taky svůj podíl. A teď sklapněte, na řeči není čas.“

„Za milion toho ani zdaleka nebude,“ poznamenal Stan, když shrabovali mince do brašny.

„Naštěstí pro nás,“ opáčil Spike. „Milion ve zlatě bychom neodvezli a nechat bychom ho tady nejspíš taky nechtěli. Nemáme teď čas to počítat, ale určitě jsou tady tisíce dolarů. Můžeme to celý pobrat, když zahodíme všechno, co nebudeme nezbytně potřebovat. A když to bude nutný, můžu jít pěšky.“

„Zajímalo by mě, jak to starej Mrzout našel?“ Stan rychle pracoval a ještě rychleji mluvil.

„Těžko říct. Tyhle starý prospektoři pořád šťouraj krumpáčema do skal a do všeho kolem sebe. Tak jo, brašny jsou plný. Zahoď všechno kromě vody a jídla na jednu večeři. Když to nepůjde jinak, budeme mít hlad, ale musíme se odtud dostat! U všech čertů, s tím zlatem a navíc s tou holkou budeme mít štěstí, jestli ještě někdy uvidíme hranici!“

KAPITOLA V
Hansenův příchod

Pod kopyty koní cinkaly a převracely se drobné břidličné kameny. Stan hleděl vzhůru k úzkým stěnám soutěsky, jíž právě projížděli, a snažil se urovnat si

myšlenky. V posledních dvou hodinách se události odvíjely tak překotným tempem, že se mu z toho téměř točila hlava. Pronásledovatelé v jejich stopě, nález zlata, útěk! Především ale zlato! Náhlý přechod od chudoby k bohatství je něco, co by dokázalo ochromit každého. Stan tomu stále byl sotva schopen uvěřit, ale nadité brašny, které se houpaly po obou bocích koně s nákladem i u jeho vlastního sedla, byly nezvratným důkazem.

Jeli nyní úzkou proláklinou, která z Pekelného kaňonu odbočovala v pravém úhlu.

„Máme teď před Hansenem náskok jen asi půl hodiny," odhadoval Spike, než vyrazili. „Máme ale taky pravděpodobně čerstvější koně a naší jedinou nadějí je, že budeme kličkovat sem a tam mezi všema těma kaňonama a stržema a pokusíme se je setřást. Nevyznaj se ve zdejším kraji tak dobře jako já."

Projížděli tedy horami, a když Stan pohlédl na štíhlou drobnou postavu před sebou, jedoucí mezi ním a Špikem, cítil, jak v něm hlodá neklid zaplašující všechny myšlenky na zlato. Věděl, že se Hansen nezastaví před ničím. Zatím je ale nedostihl, a i kdyby k tomu došlo, ani zdaleka by ještě nebylo rozhodnuto – ačkoli si Stan uvědomoval, že šest proti dvěma je hrozivá přesila.

Jeli dál a slunce se sklánělo k západu. Udělali už tolik různých odboček a otoček, že Stan vůbec nevěděl, kde jsou. Bez Spikeovy pomoci už by se nedokázal vrátit zpět do kaňonu, kde našli zlato, domníval se ale, že kdyby nebylo zbytí, našel by cestu, která by ho vyvedla z hor.

„Musíme získat co nejvíc času," prohlásil Spike, „abychom měli pořádnej náskok, než vyrazíme do pouště. To nejhorší přijde, až budeme v otevřeným terénu. Jakmile nás Hansen uvidí, uštve všechny koně, co maj, jen aby nás dohnal. My svoje koně uštvat nemůžeme a nesmíme dovolit, aby se k nám dostal na dohled. Takže je vám jasný, co nás čeká. A poslyš, Stane," ztišil hlas a přešel do téměř ostýchavého tónu, „kdybych to náhodou nepřežil, postarej se, aby to děvče dostalo můj podíl."

„Myslíš Joan?"

„Jo."

„Jasně. Všichni to přežijeme!"

„No, já nevím," zahučel Texasan. „Mám takovej pocit, že už hranici nikdy neuvidím. Včera v noci se mi zdálo o Tomu Kirbym."

„O tom Joaniným bratrovi, co ho zabili? Byl to tvůj přítel?"

„Nejspíš jo," ucedil Spike tak trpce, že to Stana překvapilo, a neřekl už ani slovo.

Slunce se dál blížilo k obzoru, vlny horkého vzduchu se však stále tetelily a tančily jako živé.

„Přemejšlel jsem," začal náhle Stan. „Myslím o těch penězích. Máme na ně vlastně vůbec právo, Spikeu?"

„Proč ne?" rozkřikl se na něj rozčileně Spike. „Neprojeli jsme snad peklem, abychom je získali? Patřej nám právem nálezce. Ten starej Mexikán je poslal Villovi a pak je našel Mrzout – jenže Mrzout je mrtvěj, Villa taky, a pokud vím, ani jeden z nich nezanechal žádný dědice. Ten starej Mexikán už je nejspíš taky mrtvěj. Kdepak! Ty prachy patřej nám!"

Stan už dál nic nenamítal. Slunce začínalo zapadat, když dorazili do široké soutěsky s nízkými stěnami. Spike přitáhl koni uzdu.

„Musíme na chvíli zastavit. Ještě hodinu jízdy, vyjedeme ven do pouště a tam už zastavit nemůžeme. Tady je to sice riskantní, ale lepší šanci už mít nebudeme. Hansena jsme neviděli, ani neslyšeli. Musíme si před tou dlouhou noční jízdou, co nás dneska čeká, odpočinout a dát koním napít. Chvilku se tu zdržíme."

Odsedlali koně a zavazadla, sedlové brašny i samotná sedla položili těsně ke stěně kaňonu.

„Vrátím se kousek dozadu a budu hlídat," oznámil Spike. „Schovám se za zatáčkou kaňonu. Odtamtud bych je už zdaleka viděl přijíždět. Kdybyste slyšeli střelbu, skočte na koně a ujíždějte!"

„A máme tě tady nechat, abys s Hansenem bojoval sám?" namítl rozhořčeně Stan. „To určitě! Kdyby se objevili na dohled, okamžitě se vrať do tábora a odjedeme všichni."

Spike pouze přikývl a zamířil kaňonem zpátky.

„Co je vlastně zač?" zeptala se zvědavě Joan, když si lehala na přikrývku, kterou jí Stan na zemi rozprostřel, vděčná za možnost chvíli si odpočinout.

„Víte o něm zrovna tolik co já," odpověděl Stan. „Je to fajn chlap, ale jeho pravý jméno neznám."

Joan si povzdechla čirou únavou. Stana bodlo u srdce, jako by byl za její vyčerpání zodpovědný on. Hezkou tvář měla strhanou a zkřivenou, pleť tmavou a spálenou sluncem a oči jí temně plály, jako by v důlcích zapadaly stále hlouběji.

„Tahle cesta je pro vás pravý utrpení, holka," politoval ji jemně. „A bojím se, že to nejhorší ještě nemáme za sebou."

„Z toho strach nemám," ujistila ho. „Ne z toho strádání, co ještě musíme překonat – to vydržím. Mám strach z toho, co mě čeká na sever od hranice."

„S tím si nelamte hlavu," radil jí Stan. „Nevím, kolik je vám let, jste ještě hodně mladá, ale osmnáct už vám určitě bylo. A jak jste jednou plnoletá, nikdo vás nemůže přinutit, abyste se za někoho provdala. Navíc teď už nejste na nikom závislá, protože jste bohatá, zrovna jako my."

„Snad nechcete říct, že se se mnou o to zlato rozdělíte?" vyhrkla.

„To víte, že jo. Vytrpěla jste si přece totéž co my. A neslyšela jste, jak Spike říkal, že dostanete stejnej díl jako my? Jasně."

K jeho naprosté hrůze jí z hlubokých šedých očí vyhrkly slzy a roztřásly se jí rty.

„Ale pro boha svatýho!" zakvílel zkroušeně. „Co jsem zase proved?"

„N-nic," polykala slzy. „Jste na mě tak hodní, až jsem se z toho prostě rozbrečela. Od té doby, co mi zabili bratra Toma, jsem si moc laskavého zacházení neužila. A vy dva se ke mně chováte jako ke královně, jste ke mně tak zdvořilí a hodní – a tak brečím, protože jsem šťastná."

Stan si oddechl úlevou, zmatek v jeho hlavě to ale nijak nezmenšilo.

Ženský jsou fakt divný tvorové, pomyslel si. Když jsou smutný, brečej, a když jsou šťastný, zase brečej. Tahle holka je ale vážně ohromně fajn…

Slunce za stěnou kaňonu zapadlo v záplavě rudého přísvitu. Poslední paprsky ozařovaly útesy pokryté červenou hlínou i holé skály a vytvářely kouzelnou iluzi pohádkové krajiny. Horské štíty jako by lemoval krvavý oheň a tmavnoucí obloha nad nimi připomínala obrovskou měděnou mísu.

„Poslyšte," ozval se Stan, „zrovna mě napadlo, jaká to byla šťastná náhoda, že jsme na vás narazili. Nebejt toho, že jsme se se Špikem vypravili za tím zlatem a že jsme vás našli hned po ránu…"

Plně se při řeči soustředil na svoji posluchačku, v tom okamžiku ale uslyšel ve štěrku zaskřípět něčí nohu a dívčiny oči se zároveň rozšířily hrůzou. Prudce se otočil, vyskočil a v duchu se proklínal za svoji nedbalost. Jako ve snu jediným letmým pohledem zaznamenal nelítostné Hansenovy rysy i temně zlověstný Sladeův obličej – ještě se otáčel a už tasil pistoli a vystřelil přímo na Hansena. Ten ale stál kousek za ostatními. Jakýsi zavalitý chlap mezi nimi zavrávoral a padl, a než stačil Stan znovu zmáčknout spoušť, štěkla Sladeova pistole. Stan ucítil strašlivou ránu, která ho zasáhla do spánku, před očima mu vyšlehl oslepující ohnivý záblesk, pak světlo zhaslo a svět kolem se ztratil.

..

KAPITOLA VI

„O'Mara dluhy platí!“

Stan se pomalu probíral k životu. V hlavě mu tepala nesnesitelná bolest, a když chtěl zvednout ruce a nahmatat si ránu, nešlo to. V tom okamžiku si uvědomil, že má ruce i nohy svázané. Pouta byla tak utažená, že mu téměř zastavila krevní oběh a všechny údy mu ztuhly. Na hlavě i na obličeji měl spoustu zaschlé krve, rána už ale zřejmě přestala krvácet.

V temnotě před ním tančila a poskakovala podivná záře, v níž po chvíli rozeznal táborový oheň. Kolem ohně sedělo několik lidí. Viděl obrovského Hansena, indiánsky hubenou postavu Yaquiho Sladea, Francouze La Costu – darebáky, které poznával podle Spikeova popisu. Byl s nimi také jeden Mexičan a nějaký vysoký muž v jezdeckém úboru. Toho muže Stan neznal a k ostatním členům bandy taky očividně nepatřil. Působil dojmem zámožného člověka a počínal si jako někdo, ke komu se život vždy choval laskavě. Jakýmsi arogantním způsobem byl docela pohledný a Stan ho z nějakého důvodu od prvního pohledu nenáviděl víc než Hansena. Přímo proti němu seděla Joan Kirbyová s vytřeštěnýma očima v obličeji, který byl pod opálením bílý jako stěna.

Vykřikla, když spatřila, že má Stan otevřené oči, chtěla vstát a rozběhnout se k němu, Hansen ji však vztaženou rukou zarazil.

„Jen klid, sestřičko, zůstaňte sedět, kde jste.“

„Vždyť potřebuje, aby se o něj někdo postaral,“ prosila ho. „Musí se napít… a vy jste mi ani nedovolil, abych mu tu hlavu obvázala, vy zvíře!“

„Nadávkama si nijak nepomůžete,“ ujistil ji lhostejně Hansen. „A ujišťuju vás, že se o něj někdo postará – nejspíš dřív, než mu to bude milý.“

„Poslyšte,“ vložil se do hovoru Slade, „vysedáváme tady kolem ohně jako banda pitomců a parťák tohohle ptáčka zatím pobíhá někde kolem. Co mu zabrání, aby nás zdálky jednoho po druhým neodprásk?“

„Nemá pušku. Sedíme tady schovaný za zákrutem stěny kaňonu, takže kdyby nás chtěl dostat, musel by se ukázat přímo před náma. Moc by mě potěšilo, kdyby to udělal, jenže neudělá. Vsadil bych se, že touhle dobou už uhání směrem k hranici.“

„No, já nevím," zabručel Slade. „Připadá mi jako dost tvrdej hombre. Už jsem ho někde musel vidět, ale nevzpomínám si kde."

„Tak dávej každopádně bacha, kdyby se tu někde objevil. A teď," otočil se ke Stanovi, „by tady nás přítelíček možná rád věděl, jak je možný, že jsme ho takhle překvapili – než natáhne brka.

Povím ti to, kamaráde, a až skončím, tak pochopíš, že s Drsňákem Hansenem není radno si zahrávat. Můj Mexikán se poklusem vrátil, když po něm tvůj parťák střelil, a pověděl mi, že jste v chatrči starýho Mrzouta našli nějakou mapu. Vypálili jste mi rybník, to musím přiznat. Když jsem konečně zjistil, kde byl Spike utábořenej, byli jste už dávno v prachu. Pár Mexikánů vás ale vidělo odjíždět a tvrdili, že jste měli namířeno do hor. A protože jsem věděl, že byl starej Mrzout v Pekelnejch horách, než se vrátil s tím zlatem, dal jsem si dvě a dvě dohromady a vypravili jsme se za váma.

Jo. Ujeli jsme už pěknejch pár kilometrů, když jsme narazili tady na toho," ukázal na cizince. „To je pan Harmer. Tvrdil, že hledá nějakou holku, která mu utekla."

Stan viděl, jak se Joan otřásla, a zaklel.

„Tak ty jsi ta svině, za kterou ji chtěli provdat? Kdybych si moh uvolnit ruce, naučil bych tě pronásledovat bezmocný holky, ty…"

„Nemá smysl se cílit, Brannigane," zarazil ho s úšklebkem Hansen. „S potěšením bych tě rozvázal, jen abych se podíval, jak si to rozdáte, kdybych si to moh dovolit. Hrajeme ale o příliš vysoký sázky. Zlato teď máme my a nehodlám riskovat, že ho zase ztratíme… Jo. Mexickej průvodce pana Harmera ze stop vyčet, že se k těm dvěma, který jsme sledovali, přidalo nějaký děvče. Tak jsem panu Harmerovi vysvětlil, jak se věci maj, a on se rozhod, že pojede s náma. Práskli jsme do koní a hnali jsme se k Pekelnýmu kaňonu. Mexikán počítal, že ať jedete kamkoli, nejdřív ze všeho zamíříte tam, protože je tam jedinej pramen v celejch těchhle horách.

Možná jste si mysleli, že o tom pramenu nevíme. Nevěděli jsme, zato ten Mexikán jo. Byli jsme jen pár hodin za váma, když jste to zlato našli, a sotva jste odtamtud vypadli, dojeli jsme tam i my. Nijak jsme se tam nezdržovali. Ten Mexikán se ve zdejších horách vyzná ještě lip než tvůj parťák, takže nám nedělalo potíže vás sledovat. Celou cestu jsme byli těsně za váma, drželi jsme se mimo dohled a nechávali jsme vaše koně, aby se co nejvíc utahali. Počítali jsme, že bude nejlepší, když počkáme, dokud zlato neodvezete co nejdál, protože koně se s takovým nákladem pořádně nadřou.

Mexikánovi bylo jasný, kterou cestou nejspíš vyjedete z Pekelnýho kaňonu a dostanete se ven z hor, takže jsme si vás nemuseli nechávat na dohled, abychom vás neztratili. Pak jsme vás dalekohledem támhle zezadu sledovali, když jste zastavili. Viděli jsme, jak jde tvůj parťák za zákrut kaňonu držet hlídku, tak jsme to vzali oklikou okolo a přišli jsme z druhý strany. Přímo támhle kousek odtud ústí do tohohle kaňonu malá rokle, o který určitě neví ani tvůj parťák. A ty sám jsi byl tak zakoukanej do tý holky, že jsi nás vůbec neslyšel přicházet. Jo, dokonale se nám podařilo vás překvapit," ukončil Hansen svou řeč drsným samolibým zachechtáním.

„Aspoň jednoho z vás jsem dostal," zavrčel Stan.

„Jo," přikývl Hansen, „Shortymu jsi důkladně zatnul tipec. Zachránilo to ale život mně, takže si nestěžuju. Někdo to vždycky musí odskákat, když jde o poklad, jako je tenhle, a pořád lepší Shorty než já.

A poklad, za kterej nikdo neobětoval život, by ani za nic nestál," pokračoval spíš sám pro sebe než pro svoje posluchače. „Tenhle je teda důkladně pokřtěnej krví. Nevím, kolik chlapů přišlo o život, než ho dostali a dovezli ho sem schovat, ale umřel kvůli němu starej Mrzout Šanson, umřel kvůli němu Shorty, umřeš kvůli němu ty a tvůj parťák taky, jestli bude mít tolik kuráže, aby si to s náma kvůli němu přišel rozdat.

Je docela smůla, že tě Sladeovo olovo rovnou nezabilo. Musel ale střílet La Costovi přes rameno a musel si zatraceně pospíšit, takže se ti kulka jen otřela o hlavu a na chvíli tě omráčila. Ještě jsem se nerozhod, jak s tebou skoncujeme."

„Zastřel mě a táhni k čertu!" zavrčel Stan, přestože ho po celém těle zamrazilo. „Nemáš dost kuráže, abys někoho zabil, pokud ho nemůžeš střelit do zad."

„Tvrdý slova, Brannigane," opáčil nevzrušeně Hansen. „Chápu ale, jak se cejtíš, na tvým místě bych na tom asi byl podobně. A nezlobím se na tebe. Máme zlato i holku…"

„Promiňte, pane Hansene," skočil mu do řeči Harmer se zřetelným přízvukem člověka z Východu. „To děvče mám já."

„Promiňte mi to přeřeknutí, pane Harmere," uklonil se zdvořile Hansen, Stan však z jeho slov vycítil velkou dávku posměchu.

„Dost těch řečí," vložil se do hovoru La Costa. „Pojďme si to zlato rozdělit, jak jste říkal, Hansene."

„Není naspěch," zabručel Hansen. „Tak trochu doufám, že se Spike ukáže a nechá se odprásknout. A řek bych, že bychom si měli trochu odpočinout.

Nedohodli jsme se snad, že počkáme do rána, než vyrazíme zpátky do Sangre Del Diablo? Tak proč ten spěch? Zlato si můžeme rozdělit kdykoli.“

Rozhostilo se ticho. Hansen zamyšleně hleděl do ohně s obrovskýma chlupatýma rukama položenýma na kolenou. Sladeovy pozorné oči sledovaly stíny za kruhem světla z táborového ohně. Mexičan se neklidně vrtěl a něco si sám pro sebe tiše mumlal. Muž z Východu, Harmer, těkal pohledem mezi Hansenem a dívkou. Joan seděla se sepjatýma rukama a jen občas zvedla oči, aby se podívala na Stana. Pod opálením byl její obličej úplně bílý a oči měla naplněné takovou hrůzou, že se Stan při pohledu na ni svíjel vzteky. Mozek mu zaplavila rudá vlna šílené zuřivosti a zoufalství a marně cloumal pouty. Kde byl proboha Spike?

Hansen promluvil, jako by mu četl myšlenky.

„Tvůj parťák si teď nejspíš připadá jako pěknej pitomec, Brannigane. Dřepěl támhle za zatáčkou a my jsme se k vám zatím dostali z druhý strany. Mohli jsme se vypravit i za ním, mysleli jsme ale, že až zaslechne výstřely, přiběhne sám. Vůbec se ovšem neukázal, počítám, že na to je moc mazanej.“

Opět následovala chvíle mlčení. Měsíc byl schovaný za mraky, což se tady stávalo jen velice vzácně. Oheň hořel a okolní tma se díky němu zdála být ještě neprostupnější. Někde tam venku číhá Spike. Co má v úmyslu? Opustil snad své přátele… Stan tu myšlenku rychle zahnal.

Vzduch byl plný napětí. Stan věděl, že se blíží nějaká dramatická scéna – četl to v dívčině strachu, v zlověstné zasmušilosti Sladeova obličeje i ve významných pohledech, které Hansen vrhal po Joan.

Harmer zjevně vycítil totéž, protože se náhle zvedl.

„Myslím, že Joan a já vyrazíme hned,“ prohlásil a dal se do hovoru s Mexičanem.

Hansen na průvodce vyštěkl několik ostrých slov a ten se znovu posadil.

„Není žádnej spěch,“ protáhl Hansen, svit v jeho očích se však s lenivým tónem vůbec nesrovnával. „Holka je vyčerpaná. Byli byste blázni, kdybyste v tuhle noční hodinu vyjeli.“

„Začínám si myslet, že bych byl blázen, kdybych tady zůstal,“ odsekl bez obalu Harmer. „Nevidím důvod, proč bychom měli dál cestovat pohromadě. Všichni máme to, o co nám šlo. Já mám holku, která je se mnou zasnoubená, a vy máte zlato. To je přece fér.“

„Možná, možná,“ odtušil Hansen. „Vím, že jste boháč, Harmere, a peníze pro vás nic neznamenaj. No prosím,“ kolohnát jako by se napjal a zdání

dobrosrdečnosti okamžitě zmizelo, „chcete tu holku – nenapadlo vás, že bych ji já moh chtít taky?“

Harmer zůstal chvíli stát jako zkamenělý, než mu smysl Hansenových slov plně pronikl do vědomí. Pak s hlasitou kletbou sáhl pod kabát a vytrhl revolver.

V témž okamžiku ho Hansen střelil – jednou do hlavy a dvakrát do těla, když padal k zemi.

Muž z Východu se zlomil v pase, otočil se kolem dokola a svalil se jakýmsi potácivým obloukem, který ho vynesl až mimo ohněm ozářený kruh.

Dopadl a už se nepohnul. Hromová ozvěna výstřelů se nesla kaňonem několikrát tam a zase zpět. Joan vyděšeně vykřikla a zakryla si oči.

„Další, kterej pad zlatu za oběť,“ zachechtal se surově Hansen. „I když v jeho případě by se asi dalo říct, že neumřel kvůli zlatu, ale kvůli dámě. Musím říct, že to je podle mě hodně laciná smrt. Už jsem pár chlapů kvůli ženský oddělal, sám bych ale mnohem radši umřel kvůli zlatu než kvůli holce. No tak, maličká, nekoukej se tak vystrašeně. Z toho, jak jsi s Harmerem mluvila, když jsme tě chytili, je mi jasný, že jsi do něj rozhodně nebyla zamilovaná. Můžeš mi poděkovat za to, že si ho nebudeš muset vzít, a já jsem koneckonců lepší než on. Však si na mě zvykneš. Nebo jsi snad zamilovaná do Brannigana?“

„Jo, jsem!“ odsekla a vzdorně zvedla hlavu.

„Tak hele,“ ozval se drsně Slade, „to už by stačilo. Musíme něco udělat s tím mizerou Spikem…“

Nestačil domluvit a Spike stál před nimi, jako by se tam při vyslovení svého jména náhle zhmotnil. Neozval se jediný zvuk a jeho kradmý příchod neslyšel ani nikdo jiný. V jednom okamžiku tam nikdo nebyl a v příští vteřině se Spike krčil v ozářených stínech a obě jeho pistole chrlily smrt na tři muže kolem ohně.

Po prvních ranách jeho salvy padl Hansen na kolena, vytryskla z něj krev, ruka mu ale sjela k pistoli. La Costa padl k zemi a zůstal bez pohnutí ležet. Těžce raněný Slade zavrávoral, ve zlomku vteřiny však tasil a okamžitě začal střílet. Jeho výstřely splynuly s rachocením Spikeových koltů. Na takovou vzdálenost nemohl ani jeden z nich minout, Stan zřetelně slyšel nárazy kulek. Spikeovi se podlamovala kolena a košile se mu na hrudi barvila karmínovou skvrnou. Sladeovi vypadla pistole z ochrnuté ruky, zhroutil se a zemřel ještě dřív, než dopadl na zem.

Spike upustil prázdnou kouřící pistoli, poslepu nahmatal výčnělek stěny kaňonu a opřel se o něj, aby neupadl. Klečící Hansen konečně našel zbraň, sevřel ji oběma rukama a ve chvíli, kdy Slade padal, střelil Spikea do prsou. Spike se zapotácel,

pak se opřel o skálu za svými zády, zamířil a prohnal poslední kulku Hansenovou hlavou.

Peklo bitvy vystřídalo smrtící ticho – ticho, které svou intenzitou omračovalo. Joan omdlela. Spike, z něhož na každém kroku crčela krev, klopýtavě došel k ležícímu Stanovi; pohyboval se pomalu a nejistě jako ve snu a dech z něj vyrážel v chroptivých stenech.

Padl vedle Stana na kolena a přeřízl mu pouta. Zatímco si Stan masíroval ztuhlé paže, sesul se k zemi a zůstal ležet na zádech. Stan mu zvedl hlavu.

„Spikeu, kamaráde," téměř zavzlykal, ‚je to zlý?"

„Jsem rozstřílenej na hadry, Stane," odpověděl Spike sotva slyšitelným šepotem. „Ten Slade, věděl jsem, že to bude zlý. S ostatníma bych si byl poradil snadno. Byl jsem tady… už delší dobu… chtěl jsem je ale… překvapit. Připlížil jsem se… když Hansen… zabil Harmera.

Joan… postarej se… aby dostala… můj podíl. Vlastně jsem… docela rád… že to takhle… skončilo. Lip se mi… teď umírá. Aspoň částečně… jsem splatil… co jsem jí dlužil. Před lety… jsem zabil bratra… Toma Kirbyho. Já Mike O'Mara… zabiják. Když Tom Kirby umřel… zjistil jsem… že jsem zabil… nevinnýho. Úplně mě to… zničilo. Všichni mysleli… že O'Mara utek… a umřel v poušti. Neumřel. Změnil jsem si… jméno… a zmizel… odtamtud. Kirbyho obličej… mě chodil strašit. Nemoh jsem… na to myslet… ani slyšet jméno… Mike O'Mara. Jsem rád… že teď můžu umřít… trochu klidnějc. Pověz jim… že O'Mara… vždycky… dluhy… platí!"

Jeho napjatý hlas vystřídalo ticho. Stan cítil, jak mu tělo v náručí znehybnělo. Zvedl obličej ke hvězdám, které problikávaly mezi mračny.

„Ať už jsi byl pistolník, nebo ne, Mikeu O'Maro," promluvil chraptivě, „byls chlap! Jestli jsi měl černý srdce, duši jsi měl bílou, a pokud mě tam nahoře mezi hvězdama, kam jsi odešel, slyšíš, tak ti říkám, Mikeu O'Maro, že jsi svoje hříchy víc než odčinil."

Strašidelná hora

Mám svoje důvody, proč nenávidím tarantule, žahavý ještěrky a skunky postižený vzteklinou. Hrozně mi totiž připomínaj tetičku Lavaku, se kterou se můj strejda Jacob Grimes v jednom neuváženým okamžiku oženil, i když byl už dost starej na to, aby něco takovýho nedělal.

Jen co zaslechnu ten její ječák, hned mě rozbolej zuby, a úplně stejně působí i na mýho koně, Kapitána Kida, kterýho normálně nerozhází nic než pořádnej chřestejš. Tak se stalo, že když vystrčila hlavu ze svýho srubu, kolem kterýho jsem právě projížděl, a zaječela „Breck-in-ri-i-idgi!“ Kapitán Kid vyletěl jako střelenej a pak se mě pokoušel shodit.

„Přestaň tejrat to ubohý zvíře a pojď sem!“ křikla tetička Lavaka, zatímco jsem na hřbetě Kapitána Kida, kterej předváděl právej tanec svatýho Víta, bojoval o život. „V životě jsem neviděla tak surovýho a zbytečnýho budižkničemu…“

Takhle na mě štěkala celou dobu, dokud jsem konečně koně nezkrotil. Zarazil jsem ho u dveří srubu a zeptal jsem se: „Copak bys chtěla, tetičko Lavako?“

Pohrdlivě si odfrkla, zapřela si obě ruce v bok a zahlížela na mě, jako bych byl něco, co jí zrovna nevoní.

„Chci, abys našel svýho strejdu Jacoba a přived ho domů,“ prohlásila konečně. „Už zase se vydal na jednu z těch svejch potrhlejch prospektorskejch vejprav. Vytratil se ještě před rozedněním, vzal si tu hnědou kobylu a nákladního mezka. Smůla, že jsem se neprobudila a nenačapala ho. To bych si to s ním vyřídila sama! Když sebou hodíš, chytneš ho ještě před sedlem Strašidelný hory. Přivedeš ho domů, i kdybys ho musel chytit do lasa a přivázat k sedlu. Blázen starej! Vyrazí hledat zlato, když je na poli s vojtěškou takový práce! Že prej není žádnej farmář. Che! Však já z něj ještě farmáře udělám, to si piš! Tak už jeď.“

„Já ale nemám čas, abych prohledával celou Strašidelnou horu a honil se za strejdou Jacobem,“ protestoval jsem. „Jedu na rodeo do Ukousnutýho ucha. Chci vyhrát cenu za cejchování bejčků…“

„Cejchování!“ štěkla. „Fakt skvělá zábava! Koukej mazat, ty ničemnej flákači! Nemám čas, abych tady celej den stála a dohadovala se s nějakým přerostlým ňoumou! Ze všech línejch, tupohlavejch mamlasů…“

Jak se jednou tetička Lavaka rozjede, je nejlepší zmizet. Dokáže takhle mlít tři dny a tři noci, aniž by se jedinkrát opakovala, a hlas má při tom čím dál pronikavější a ječivější, až máte dojem, že vám to prorazí bubínky. Pořád ještě za mnou hulákala, když jsem vyjel na stezku, co vede k sedlu Strašidelný hory, a slyšel jsem ji i dlouho po tom, co jsem se jí ztratil z dohledu.

Chudák strejda Jacob! Jako prospektor nikdy neměl moc štěstí, ale toulat se po horách s oslem je pořád mnohem lepší než poslouchat tetičku Lavaku. Oslí hejkání je v porovnání s tím jejím příjemný a uklidňující.

O pár hodin pozdějc jsem zrovna stoupal po tom dlouhým srázu, co vede nahoru k sedlu, když jsem zjistil, že už jsem toho starýho troubu dohnal. Na svahu nade mnou se ozvalo prásknutí a klobouk mi uletěl z hlavy. Honem jsem s Kapitánem Kidem zajel za kus hustýho křoví, zadíval jsem se nahoru k sedlu a viděl jsem, jak mezi hromadou balvanů vykukuje zadek nákladního mezka.

„Okamžitě po mně přestaň střílet, strejdo Jacobe!“ zařval jsem.

„Zůstaň, kde jseš!“ vrátil se ke mně jeho hlas, ostrej jako břitva. „Vím, že tě za mnou poslala Lavaka, ale já se domů nevrátím. Konečně jsem narazil na něco velkýho a nikdo mi v tom nebude bránit!“

„Co tím myslíš?“ chtěl jsem vědět.

„Drž se zpátky, nebo tě provrtám,“ varoval mě. „Jedu najít ztracenej Strašidelnej důl.“

„Ten přece hledáš už třicet let,“ zachechtal jsem se.

„Tentokrát ho najdu,“ ujistil mě. „Koupil jsem totiž od jednoho ožralýho Mexikána dole v Perditionu mapu. Mezi jeho předkama byl jeden z indiánů, co pomáhali nosit kameny, aby zamaskovali vchod do jeskyně, za kterou je schovanej.“

„Proč ho nešel najít sám a to zlato si neodnes?“ zeptal jsem se.

„Má strach z duchů,“ vysvětloval strejda Jacob. „Všichni Mexikáni jsou strašně pověrčivý. A tenhle navíc radši sedí na zadku a chlastá. V tom dole je zlata za miliony. To tě radši zastřelím, než abych se vrátil. Takže co, pojedeš v klidu domů, nebo se ke mně přidáš? Možná bys mi přišel vhod, kdyby se něco stalo mýmu mezkovi.“

„Pudu s tebou,“ rozhodl jsem se, protože to na mě udělalo dojem. „Třeba na tom fakt něco bude. Tak odlož tu vinčestrovku, už jdu.“

Objevil se za skálou, za kterou se schovával, vyzáblej a jako houžev tvrdej starej chlap, a zeptal se: „Jenže co Lavačka? Když mě nepřivedeš zpátky, vypraví se za náma sama. Je toho schopná.“

„Napíšu jí vzkaz,“ návrh jsem. „Joe Hopkins vždycky jednou tejdně projíždí skrz sedlo cestou do Ukousnutýho ucha. Měl by tudy jet zrovna dneska. Napíchnu ten vzkaz na strom, takže ho uvidí a doveze jí ho.“

Měl jsem v sedlový brašně špačka tužky, tak jsem utrh kus papíru z plechovky rajčat, co vez strejda Jacob s sebou, a napsal jsem:

Mylá teto Lavako,
Beru strejdu Jacoba nahoru do hor a nesnaš se nás sledovat nebilo bi to k ničomu páč chci zlato. Breckinridge.
Papír jsem přeložil a na druhou stranu jsem napsal:
Ahoj Joe, vodvez prosim cestou do Ukousnutýho ucha tenhle vzkaz
pani Lavace Grimesový.

Pak jsme se strejdou Jacobem vyrazili nahoru do vyšších kopců a strejda mi začal od začátku vyprávět celou historii ztracenýho Strašidelnýho dolu, jak mi ji vyprávěl už asi čtyřicetkrát. Podle něj kdysi existoval nějakej starej prospektor, kterej asi před padesáti lety narazil na jeskyni, která měla stěny z ryzího zlata a kde se na zemi válely zlatý nugety velký jak dýně tak hustě, že nebylo kam šlápnout. Přepadli ho ale indiáni a zahnali ho, takže se ztratil v poušti, málem tam umřel hlady a zešílel. Když se dostal zpátky mezi lidi a konečně se mu vrátil rozum, pokoušel se jet tam znova s partou dalších, nikdy už ale tu jeskyni nenašel. Strejda Jacob tvrdil, že indiáni nanosili kameny a klestí a zarovnali vchod tak, že ho vůbec nebylo vidět. Když jsem se ho ptal, jak ví, že to udělali indiáni, prohlásil, že to ví každej. A že by to měl vědět i ten největší pitomec.

„Ten důl,“ povídá strejda Jacob, „je ve skrytým údolí, který leží nahoře mezi horskejma štítama. Já sám jsem ho nikdy neviděl, a to si myslím, že mám tyhle hory důkladně prozkoumaný. Nikdo se v nich nevyzná lip, možná až na starýho Joshuu Braxtona. To ale dá rozum, že se ta jeskyně těžko hledá, protože jinak už by ji někdo dávno našel. Podle tyhle mapy musí to ztracený údolí ležet hnedle za Apačským kaňonem. A ani vo tomhle kaňonu moc bělochů neví. Jedeme právě tam.“

Zatímco jsme mluvili, nechali jsme sedlo daleko za sebou a jeli jsme po strmým úbočí ostrýho skalního štítu. Když jsme míjeli jeho vrcholek, viděli jsme, jak se na druhý straně objevily dvě postavy na koních, který mířily stejným směrem jako my, takže se naše cesty sbíhaly. Strejda Jacob se zamračil a sáh po vinčestrovce.

„Kdo to je?“ zavrčel.

„Ten dlouhán je Bili Glanton,“ odpověděl jsem. „Toho druhýho jsem nikdy neviděl.“

„A nikdo jinej taky ne, leda v muzeu kuriozit,“ zahučel strejda Jacob.

Ten druhej chlápek byl podivnej malej panáček se šněrovacíma vysokejma botama, korkovou helmou proti slunci a velkejma brejlema. Na koni seděl, jako by byl v houpacím křesle, a otěže držel, jako by s nima chtěl rybařit. Glanton nás pozdravil. Byl původem z Texasu, mluvil jako drsňák a ke zbraním nikdy neměl daleko, vždycky jsme spolu ale vycházeli docela dobře.

„Kam máte namířeno?“ vyjel na ně strejda Jacob.

„Jsem profesor Van Brock z New Yorku,“ stačil nám oznámit ten greenhorn, než Bili vypliv bago tabáku. „Najal jsem si pana Glantona, aby mi tady v horách dělal průvodce. Jsem na stopě kmeni domorodců, kteří podle velice spolehlivě potvrzených zpráv ve Strašidelných horách žijí už odnepaměti.“

„Tak poslyšte, vy jeden čtyřvokej skrčku,“ rozzuřil se strejda Jacob, „děláte si ze mě snad srandu?“

„Ujišťuji vás, že lehkovážné žertování mi ani v nejmenším nepřišlo na mysl,“ bránil se Van Brock. „Když jsem v zájmu vědy cestoval zdejším krajem, donesly se ke mně pověsti, o nichž jsem se zmínil. Ve vesničce s pozoruhodným názvem Ukousnuté ucho jsem se setkal se starým prospektorem, který mi potvrdil, že jednoho z těch domorodců viděl, oděného do kůže nějakého divokého zvířete a ozbrojeného kyjem. Když ten primitiv zjistil, že byl spatřen, vyrazil údajně velice zvláštní pronikavý výkřik a ztratil se mezi kopci. Nepochybuji o tom, že je to přežívající příslušník nějaké předindiánské rasy, a jsem odhodlán tu věc prošetřit.“

„V těchhle horách žádný podobný tvorové nežijou,“ odfrk si pohrdavě strejda Jacob. „Potloukám se po nich už dobrejch třicet let a žádnýho primitiva jsem nepotkal.“

„No,“ ozval se Glanton, „něco nepřirozenýho tam nahoře bude, protože i já jsem slyšel divný zkazky. Nikdy jsem nemyslel, že budu honit primitivy,“ dodal, „ale od tý doby, co mi v Perditionu dala kvinde ta servírka a utekla s cesťákem, uvítám každou příležitost schovat se do hor a zapomenout na ženskou zvrácenost. A co vy tady děláte? Hledáte zlato?“ zeptal se s pohledem upřeným na nářadí, naložený na mezkovi.

„Nijak vážně,“ ujistil ho honem strejda Jacob. „Vlastně jen tak zabíjíme čas. V těchhle horách žádný zlato není.“

„Mezi lidma se povídá, že někde tady nahoře je ztracenej Strašidelnej důl," připomněl mu Glanton.

„To je snůška lží," zachrčel strejda Jacob a na čele mu vyrazil pot. „Žádnej takovej důl neexistuje. Tak, Breckinridgi, pojedeme. Do západu slunce musíme bejt u Antilopí hory."

„Já myslel, že jedeme k Apačskýmu kaňonu," podivil jsem se a strejda mě provrtal ošklivým pohledem.

„Jo, Breckinridgi, máš pravdu, Antilopí hora, přesně jak říkáš. Sbohem, pánové."

„Sbohem," odpověděl Glanton.

A tak jsme sjeli ze stezky málem v pravým úhlu ke svýmu kurzu. Trochu zmateně jsem jel za strejdou Jacobem. Když jsme těm dvěma zmizeli z očí, otočil zase koně zpět.

„Když ti příroda dala tělo obra, Breckinridgi," rozkřik se na mě, „úplně ti k těm svalům zapomněla přidat kus mozku. Chceš, aby každej věděl, co hledáme?"

„No a co?" bránil jsem se, „ti dva přece hledaj jen primitivy."

„Primitivy!" ušklíb se. „Stačí, když večír po vejplatě zajedou do Ukousnutýho ucha a najdou tam tolik primitivů, že je ani nezvládnou. Na tenhle špek jim neskočím. Říkám ti, že hledaj zlato. Viděl jsem Glantona, jak mluví s tím Mexikánem v Perditionu zrovna toho dne, co jsem od něj koupil tu mapku. Řek bych, že se buď doslechli o tom dole nebo věděj, že tu mapku mám. Možná dokonce obojí."

„Tak co budem dělat?" zeptal jsem se ho.

„Pojedeme k Apačskýmu kaňonu jinou cestou."

Tak jsme to teda udělali a dorazili jsme tam až po setmění; strejda nechtěl zastavit, dokud jsme nebyli na místě. Byl to hlubokej kaňon s obrovskejma vysokejma skalníma stěnama, do kterejch se tu a tam zařezávaly rokle a strže, a vypadalo to tam náramně divoce. Nesestoupili jsme ten večer dolů, ale utábořili jsme se na plošině nad kaňonem. Strejda Jacob rozhod, že s průzkumem začneme druhej den ráno. Tvrdil, že je v kaňonu spousta jeskyní a že už ve všech byl. Nikdy v nich nenašel nic než medvědy, pumy a chřestejše, měl ale za to, že se skrz některou z nich dá projít do dalšího skrytýho kaňonu, kde je schovaný to zlato.

Ráno druhýho dne mě strejda Jacob probudil. Cloumal se mnou a fousy se mu ježily vztekem.

„Co se děje?" vyhrk jsem, posadil jsem se a vytáh pistole.

„Jsou tady!" zuřil. „Zatraceně, podezříval jsem je celou dobu!

Tak vstávej, ty velkej moulo! Neseď tady s vyvalenejma vočima a s kvérem v každý ruce jako idiot! Říkám ti, že jsou tady!“

„Kdo je tady?“ chtěl jsem vědět.

„Ten mizernej greenhorn a jeho prokletej texaskej pistolník,“ zasyčel strejda Jacob. „Probudil jsem se hned za svítání a za chviličku vidím, jak za velkým balvanem na opačný straně plošiny stoupá k nebi pramínek kouře. Připlížil jsem se blíž a Glanton si tam smažil slaninku, zatímco Van Brock dělal, že si pod lupou prohlíží nějaký kytky – podvodník zatraceněji Není to žádnej prófa, vsadím se, že je to všivej lump. Sledujou nás. Chtěj nás zavraždit a sebrat nám tu moji mapku.“

„Kdepak, to by Glanton neudělal,“ namít jsem. A strejda Jacob na to: „Drž klapačku! Když jde vo zlato, je to chlap, schopnej všeho. Tak už sakra vstávej a něco dělej! Chceš tady sedět, ty kolohnáte pitoměj, a čekat, až nás zavražděj ve spaní?“

To je ta potíž, když jste největší z celýho příbuzenstva – zbytek rodiny si navykne házet vám na krk všechny nepříjemný práce. Natáh jsem si boty a zamířil jsem přes plošinu. V uších mi ještě zvonil válečnej pokřik strejdy Jacoba a ani jsem si nevšim, jestli s tou svojí vinčestrovkou jde za mnou, nebo ne.

Plošina byla porostlá řídkejma stromama, a když jsem byl asi v její polovině, objevila se mezi nima postava, která se ke mně hnala a z očí jí šlehaly blesky. Byl to Glanton.

„No vida, ty velkej horskej grizzly,“ vyjel na mě hlasitě, „neříkals, že jedete k Antilopí hoře? To jste si tak trochu zajeli, co? Však my víme, vo co vám jde, jen si nemysli!“

„Co tím chceš říct?“ naštětil jsem se. Vyváděl, jako by to byl on, kdo by si měl připadat spravedlivě naštvanej, a ne já.

„Ty dobře víš, co tím chci říct!“ zařval, až mu od pusy stříkala pěna. „Nechtělo se mi tomu věřit, když včera Van Brock přišel s tím, že vás podezřívá. A když jste se vy dva hombres chovali hodně divně, když jsme vás tam na stezce potkali. Když jsem ale dneska ráno zahlíd tvýho pošahanýho strejdu Jacoba, jak šmíruje naše tábořiště, a pak jsem viděl, jak se plíží křovím zpátky, bylo mi jasný, že měl Van Brock pravdu. Jdete po tom, po čem jdeme i my, a využíváte k tomu špinavejch podvodnejch triků. Nebo snad chceš popřít, že vám jde vo to samý, co nám?“

„Ne, to nechci,“ připustil jsem. „Jenže strejda Jacob na to má větší právo než vy dva. A když říkáš, že používáme podvodný triky, je to lež.“

„Teď jsi tomu dal korunu!“ zaskřípal zubama. „Tas!“

„Nechci tě provrtat,“ zavrčel jsem.

„Já taky nestojím vo to, abych ukončil tvoji životní pouť," přiznal. „Jenže Strašidelná hora pro nás pro voba není dost velká. Dej pistole stranou a vymlátím z tebe duši, i když jsi takovej pořez."

Odepnul jsem si opasek s pistolema a pověsil jsem ho na větev, on taky odložil pistole a praštil mě nejdřív do břicha, potom do ucha a do nosu a nakonec do brady tak, že mi vyrazil zub. To mě rozzuřilo, takže jsem ho popad za krk a praštil jsem s ním o zem takovou silou, že mu to úplně vyrazilo dech. Pak jsem se na něj posadil a začal jsem mu otloukat hlavu o příhodnej kámen. Klel při tom tak hrozně, že se to pomalu nedalo poslouchat.

„Kdybyste se voba chovali jako slušný bílý chlapi," syčel jsem, „mohli jsme vám z toho dolu dát podíl."

„Vo čem to mluvíš?" zachroptěl a snažil se vytáhnout loveckej nůž z boty, na který jsem mu klečel.

„Vo ztraceným Strašidelným dolu, vo čem jiným?" zabručel jsem a znova jsem ho pořádně chytil za uši.

„Počkej!" zaprotestoval. „Chceš říct, že tady prostě hledáte zlato? Ale na rovinu!"

To mě tak zaskočilo, že jsem mu přestal mlátit lebkou o kámen.

„A co jinýho?" vyštěk jsem. „Copak za náma nejdete, abyste nám ukradli mapu strejdy Jacoba, na který je nakreslený, kde je ten důl schovanej?"

„Slez ze mě," odfrk si znechuceně, využil mýho překvapení a odstrčil mě. „Zatraceně!" zaklel a začal si setřásat prach z kalhot. „Mělo mě napadnout, že ten greenhorn neví, vo čem mluví. Když jsme vás včera viděli a když slyšel, jak ses zmínil vo Apačským kaňonu, tvrdil, že nás podle jeho názoru sledujete. Přesvědčoval mě, že tou historkou vo hledání zlata nás chcete jen zmást. Podle něj pracujete pro nějakou konkurenční vědeckou společnost, chcete nás předběhnout a chytit toho primitiva sami."

„Cože?" vykulil jsem oči. „Chceš říct, že ty povídačky vo primitivovi myslí vážně?"

„Pokud vím, tak jo," ujistil mě Bili. „Prospektoři vykládaj vo Apačským kaňonu dost zvláštní věci. Jasně, taky jsem se mu nejdřív vysmál, ale zahrnul mě takovou spoustou velkorážovejch slov, až mě přesvědčil, že by na tom mohlo něco bejt. Takže to skončilo tím, že tady toho greenhorna vedu po stopě primitiva, a neměl jsem důvod myslet si, že ty a Jacob Grimes máte víc rozumu než já.

A když jsem teda dneska ráno viděl, jak mě Jacob šmíruje z roští, usoudil jsem, že musí mít Van Brock pravdu. Vůbec jste neměli namířeno k Antilopí hoře. Čím

dýl jsem o tom přemejšlel, tím jsem byl přesvědčenější, že nás sledujete, abyste nám ukradli našeho primitiva, a tak jsem si to s váma šel vyříkat.“

„Dobrá,“ zabručel jsem, „takže jsme se konečně dohodli. Vy nechcete náš důl a my zase rozhodně nestojíme vo vašeho primitiva. Mezi příbuzenstvem na Medvědím potoce jich mám až dost. Dojdeme pro Van Brocka, zavedeme ho do našeho tábora a vysvětlíme to jemu i mýmu slaboduchýmu strejdovi.“

„Platí,“ souhlasil Glanton a připnul si pistole. „Co je sakra tohle?“

Zezdola z kaňonu se ozval křik: „Pomoc! Pomozte mi! Kde jste kdo?“

„To je Van Brock!“ vyjek Glanton. „Zatoulal se samotnej dolů do kaňonu! Poběž!“

Hned vedle jejich tábořiště byla strž, která vedla dolů na dno kaňonu. Tryskem jsme tam seběhli a vynořili se poblíž skalní stěny. O kousíček dál jsme v jakýsi rozsedlině viděli černý ústí jeskyně a přímo před rozsedlinou se potácel Van Brock a kvílel jako pes, kterýmu někdo přirazil ocas mezi dveře.

Ta jeho korková helma, rozmašírovaná k nepoznání, se válela na zemi a hned vedle ležely i jeho brejle. Na hlavě měl bouli velkou jako turín a poskakoval sem a tam, jako by provozoval nějakej tajemnej tanec.

Bez brejlí zřejmě moc dobře neviděl, protože jen co nás zahlíd, zaječel a pelášil na druhej konec kaňonu, jako by myslel, že dorazili další nepřátelé. Bili, kterýmu se v tom vedru nechtělo dál utíkat, mu ustřelil jeden podpatek, takže sebou plesknul na zem a vřískal, jako by ho na nože brali.

„Pomoc!“ hulákal. „Pane Glantone! Pomoc! Přepadli mě! Pomozte mi!“

„No tak, sklapněte!“ zarazil ho Bili. „Já jsem Glanton. A nic vám není. Podej mu ty brejle, Brecku. Tak co se děje?“

Nasadil si brejle, zalapal po dechu, vrávoravě vstal, vykulil oči, ukázal prstem na jeskyni a zařval: „Ten primitiv! Zpozoroval jsem ho, když jsem sestupoval dolů do kaňonu na soukromou výzkumnou expedici! Obra s panteří kůží kolem pasu a s kyjem v ruce! Když jsem ho chtěl zastavit, zasadil mi tím obuškem vražednou ránu a utekl támhle do jeskyně. Měli byste ho zatknout!“

Nakoukl jsem do jeskyně. Byla v ní taková tma, že jsem neviděl nic kromě sedícího puštíka.

„Něco vidět musel, Brecku,“ poznamenal Glanton a povytáh si opasek s pistolema. „Něco ho rozhodně praštilo do kebule. Už jsem vo tomhle kaňonu taky slyšel pár dost divnejch povídaček. Možná bych měl tam dovnitř nasypat trochu olova…“

„Ne, ne, ne!“ skočil mu do řeči Van Brock. „Musíme ho chytit živého!“

„Co se to tady děje?“ ozvalo se, a když jsme se otočili, viděli jsme, že k nám jde strejda Jacob s vinčestrovkou v rukou.

„Všechno v pořádku, strejdo Jacobe,“ uklidňoval jsem ho. „Nechtěj ten tvůj důl. Jdou po tom primitivovi, jak říkali, a teď ho máme chycenýho v tyhle jeskyni.“

„Tak v pořádku, říkáš?“ ušklíb se. „Podle tebe je nejspíš v pořádku, když tady marníš čas takovejma zatracenejma hloupostma, místo abys mi pomáhal najít můj důl. Takovýho pomocníka aby pohledal!“

„Kdes byl, když jsem si to rozdával tady s Billem?“ osopil jsem se na něj.

„Věděl jsem, že to zvládneš sám, tak jsem zatím začal prohledávat kaňon,“ vysvětlil mi. „Tak už pojď, čeká nás práce.“

„Ale co můj primitiv!“ zabědoval Van Brock. „Pomoc vašeho synovce při odchycení toho exempláře by byla neocenitelná. Pomyslete na vědu! Pomyslete na pokrok! Pomyslete na…“

„Pomyslete na smrdutýho skunka!“ zarazil ho posměšně strejda Jacob. „Tak jdeš už, Breckinridgi?“

„Držte voba zobák!“ okřikl jsem je znechuceně. „Je mi z vás nanic. Jdu dovnitř, vyženu toho primitiva ven a ty, Bille, ho střel zezadu do nohy, až vyběhne, ať ho můžeme chytit a svázat.“

„Ale nechal sis pistole pověšený na tý větvi nahoře,“ připomněl mi Glanton.

„Nepotřebuju je,“ máv jsem rukou. „Neslyšels Van Brocka, že ho máme chytit živýho? Kdybych tam potmě začal střílet, moh bych ho taky zabít.“

„No dobře,“ kejvnul Bili a naláh kohoutky svejch šestiraňáků. „Tak běž. Počítám, že si dokážeš poradit s každým primitivem, co kdy běhal po tyhle zemi.“

Vlez jsem teda do tý rozsedliny, vešel do jeskyně a zjistil jsem, že je tam tma jako v pytli. Šátral jsem kolem sebe rukama, zjistil jsem, že se hlavní tunel větví na dvě chodby, a vybral jsem si tu větší. Čím dál jsem postupoval, tím se mi ta tma zdála černější, až jsem za chviličku narazil do něčeho velkýho a chlupatýho, co hlasitě heklo a popadlo mě.

Á, to je ten primitiv, pomyslel jsem si, a je na válečný stezce. Pustili jsme se do sebe, váleli jsme se ve tmě po kamenech na zemi, kousali jsme se, mlátili a škrábali. Jsem největší a ve rvačkách nejzkušenější chlap z celýho Medvědího potoka, kterej je široko daleko známej tím, že tam najdete nejdrsnější bijce, ale s tímhle primitivem jsem měl fakt plný ruce práce. Byl to ten nejsilnější a nejzarostlejší pacholek, jakej se mi kdy dostal pod ruku, a měl víc zubů a drápů, než jsem do tý doby myslel, že může jednomu chlapovi narůst. Pustil se do mě s

náramnou vervou a nadšením, vesele do mě bušil, třískal se mnou o zem a tancoval mi po žebrech takovej valčík, že mě málem odrovnal.

Na chviličku jsem měl dojem, že budu muset tuhle bitku vzdát, a zoufale jsem přemejšlel o tom, jaká to bude pro mý příbuzný na Medvědím potoce ostuda, až se dozvěděj, že jejich nejlepšího rváče umlátil v jeskyni nějakej mizernej primitiv.

Při tyhle představě jsem se za svoji slabost doopravdy zastyděl a zasypal jsem ho pár pumelicema, co by za normálních okolností vyřídily každýho, primitiva nebo civilizovanýho. Taky jsem ho párkrát pořádně nakop do břicha a čelem jsem mu dal takovou slupku, až zalapal po dechu. Podařilo se mi zahryznout se do něčeho, co vypadalo jako ucho, kousal jsem a žvejkal, a jak jsem ho tak zpracovával i jinde po těle, za chvíli vyrazil absolutně nelidskej skřek, pustil mě a hlava nehlava se hnal z jeskyně ven.

Vstal jsem a vrávoral jsem za ním. Zvenčí jsem zaslech několik překvapenejch výkřiků, ale ani jeden výstřel. Vyrazil jsem na světlo, byl jsem samá krev a šaty ze mě visely v cárech.

„Kde je?“ hulákal jsem. „Snad jste ho nenechali utýct?“

„Koho?“ ozval se Glanton a vylez zpoza balvanu, za kterým se schovával, zatímco Van Brock a strejda Jacob seskočili z koruny nedalekýho stromu.

„Toho primitiva, zatraceně!“ zařval jsem.

„Žádnýho primitiva jsme neviděli,“ namít Glanton.

„A kdo byl asi ten mizera, co zrovna výběh z jeskyně?“ vztekal jsem se.

„To byl grizzly,“ povídá Glanton. „Jo,“ ušklíb se strejda Jacob, „a taky to nejspíš byl ten Van Brockův primitiv. Takže jestli sis už dohrál, Breckinridgi, půjdeme…“

„Ne, ne!“ zaječel Van Brock a rozčileně poskakoval. „Ten, co mě praštil a utekl do jeskyně, byl člověk. Ne medvěd! Ještě pořád tam někde je, pokud totiž ta jeskyně nemá ještě jeden východ.“

„No, teď už tam určitě není,“ ujistil ho strejda Jacob a nakouk do ústí jeskyně. „Ani primitiv by se neschoval do grizzlyho doupěte, nebo kdyby jo, dlouho by v něm nezůstal… auuu!“

Z jeskyně vyletěl kámen a praštil strejdu Jacoba do břicha. Strejda Jacob se zlomil v pase a pad k zemi.

„Aha!“ zařval jsem a odstrčil jsem stranou tasenej Glantonův šestiraňák. „Už je mi to jasný! Jsou tam dvě chodby a von je v tý menší jeskyni! Vlez jsem do nesprávnýho tunelu. Zůstaňte všichni tady a nechte to na mně! Tentokrát ho dostanu!“

Po těchhle slovech jsem se znova vřítil do jeskyně, ignoroval jsem pár dalších kamenů, který z ní vylítly, a vrhnul jsem se do tý menší díry. Byla tam naprostá tma, měl jsem ale pocit, že běžím úzkým tunelem, a před sebou jsem slyšel, jak po skále pleskaj bosý nohy. Hnal jsem se tryskem za nima a za chviličku jsem zahlíd nepatrnej paprsek světla. V příštím okamžiku jsem vybral zatáčku a ocitnul jsem se v rozlehlý jeskyni, kterou osvětloval pruh slunečních paprsků, co dovnitř pronikaly štěrbinou ve stěně několik metrů nad zemí. V jejich světle jsem viděl fantaskní postavu, která se škrábala na kamennou římsu a snažila se dostat k tý štěrbině.

„Slez dolů!“ zařval jsem. Skočil jsem, jednou rukou jsem se chytil římsy a zůstal jsem na ní viset, zatímco druhou jsem hmat po jeho nohou. Když jsem ho popad za kotník, vypísk a přerazil mi o hlavu tu svoji sukovici. Síla tý rány ulomila okraj skalní římsy, který jsem se držel, a oba jsme spadli dolů na zem, protože jsem ho ani pak nepustil. Naštěstí jsem na skálu pod sebou dopad hlavou, což můj pád zbrzdilo a nezlomil jsem si žádnou důležitou končetinu. On sám mi narazil hlavou do čelisti a ztratil vědomí.

Zved jsem se, sebral jsem svýho bezvládnýho zajatce a vynes jsem ho ven na denní světlo, kde na mě čekali ostatní. Když jsem ho před nima hodil na zem, vejrali na něj, jako by nevěřili vlastním očím. Byl to vyzáblej starej dědek s třiceticentimetrovejma fousama a zcuchanejma vlasama a kolem pasu měl omotanou kožešinu z pumy.

„Běloch!“ výkřik nadšeně Van Brock a nadskakoval vzrušením. „Jednoznačně bílá rasa! To je úžasná věc! Prehistorický divoch, který přežil z předindiánské epochy! Jaká výhra pro antropologii! Primitiv! Opravdový primitiv!“

„Houby primitiv!“ odfrk si strejda Jacob. „Tohle je starej Joshua Braxton, co se celou loňskou zimu ucházel dole v Ukousnutým uchu vo ruku tý staropanenský učitelky.“

„Tak já se ucházel vo její ruku!“ promluvil najednou trpce Joshua, posadil se a vztekle na nás na všechny zahlížel. „To je teda dobrý, to ti povím! Nedělal jsem celou dobu nic jinýho, než že jsem se tomu s nasazením vlastního života bránil. To vona po mně šla a všichni její příbuzní ji za mě chtěli provdat. Udělali mi ze života peklo. Nakonec už byli připravený mě unýst a donutit mě ke svatbě násilím. Proto jsem utek sem nahoru a takhle jsem se vyparádil, abych každýho vodstrašil. Nechci nic víc než klid, mír a žádný zatracený ženský.“

Van Brock se rozbrečel, protože přišel o svýho primitiva, a strejda Jacob zase spustil svou: „No, když jsme teda vyřešili tuhle pitomou záležitost, možná se konečně dostanu k něčemu vopravdu důležitýmu. Joshuo, ty se v těchhle horách

vyznáš dokonce eště lip než já. Chci, abys mi pomoh najít ztracenej Strašidelnej důl.“

„Žádnej takovej důl neexistuje,“ vyistil ho Joshua. „Ten starej prospektor si to všechno vyfantazíroval, když se šílenej motal v poušti.“

„Jenže já mám mapu, kterou jsem v Perditionu koupil vod jednoho Mexikána!“ zahulákal strejda Jacob.

„Můžu ji vidět?“ požádal Glanton. „No jo, sakra,“ pokejval pak hlavou, „tohle… tohle je podvrh. Viděl jsem, jak ji ten Mexikán kreslí. Říkal, že ji zkusí za pár skleniček prodat nějakýmu starýmu trouboví.“

Strejda Jacob se posadil na kámen a zatahal se za fousy. „Můj sen se rozplynul,“ postěžoval si tiše. „Vracím se domů k manželce.“

„To teda musíš bejt hodně zoufalej, jestli to došlo takhle daleko,“ poznamenal kysele Joshua. „Uděláš lip, když zůstaneš tady. Sice tady není zlato, taky tu ale nejsou ženský, který by člověka mučily.“

„Ženský jsou zhouba a zrádná past,“ souhlasil Glanton. „Van Brock se může vrátit s těmahle dvěma. Já zůstanu s Joshuou.“

„Měli byste se stydět, takhle mluvit vo ženskejch,“ pokáral jsem je. „Co se může v tomhle všivým a bídným světě srovnávat s laskavou ženskou něhou…“

„Támhle je ten ničema!“ zavřískal dobře známej hlas. „Ať vám neuteče! Kdyby chtěl prásknout do bot, zastřelte ho!“

Všichni jsme se bleskově otočili. Sami jsme se mezi sebou hádali tak hlasitě, že jsme si vůbec nevšimli, že k nám strží schází několik lidí. Byla to teta Lavaka a šerif z Ukousnutýho ucha s deseti chlapama, který na mě všichni mířili upilovanejma brokovnicema.

„Nic si nezačínej, Elkinsi,“ varoval mě nervózně šerif. „Všichni maj nabito jelenímа brokama a deseticentovejma hřebíkama. Znám tvou reputaci a nechci nic riskovat. Seš zatčenej za únos Jacoba Grimese.“

„Copak vám úplně přeskočilo?“ vyjel jsem na něj.

„Únos!“ vřeštěla teta Lavaka a mávala cárem papíru. „Unes svýho ubohýho strejčka! Chtěl ho tady držet kvůli výkupnýmu! Tady to mám napsaný tvou vlastní rukou, tady na tomhle papíru! Napsals, že bereš Jacoba do hor, a varuješ mě, abych se tě nepokoušela sledovat! To je stejný, jako bys mi vyhrožoval! V životě jsem vo ničem podobným neslyšela! Jen co mi ten budižkničemu Joe Hopkins tenhle nestydatej dopis přines, hned jsem běžela za šerifem… Joshuo Braxtone, co to tady vyvádíš v takovým neslušným oblečení? Na mou duši nevím, kam ten svět spěje.

Tak co, šerife, co tady stojíte jako panák? Proč mu nenasadíte pouta, řetězy a kouli na nohu? Snad se toho velkýho pitomečka nebojíte?“

„Ale sakra,“ odpliv jsem si. „To je všechno mejlka. Nikomu jsem v tom dopise nevyhrožoval…“

„Tak kde je Jacob?“ vyjela na mě. „Okamžitě nám ho ukaž, jinak…“

„Schoval se do jeskyně,“ poznamenal Glanton.

Strčil jsem hlavu dovnitř a zařval jsem: „Strejdo Jacobe! Vylez ven a vysvětli jim to, nebo si pro tebe dojdu!“

Když vyšel z jeskyně, tvářil se pokorně a schlíple.

„Pověz těm idiotům,“ přikázal jsem mu, „že nejsem žádnej únosce.“

„Má pravdu,“ potvrdil. „Přived jsem ho sem s sebou já.“

„Sakra!“ zaklel znechuceně šerif. „To jsme se takovou dálku trmáceli zbytečně? Mělo mě napadnout, že nemám poslouchat ženskou…“

„Zavřete ten přihlouplej zobák!“ zapištěla teta Lavaka. „To máme skvělýho šerifa, jen co je pravda! A poslyš… Co tady vlastně s tebou Breckinridge dělal, Jacobe?“

„Pomáhal mi hledat jeden důl, Lavačko,“ přiznal strejda Jacob.

„Pomáhal ti?“ zaječela. „Vždyť jsem ho poslala, aby tě přived zpátky! Breckinridgi Elkinsi, tohle povím tvýmu tátovi, ty velkej línej, nemožnej, mizernej, sprostej…“

„Tak už sklapni!“ zaburácel jsem. Byl jsem tak naštvanej, že jsem se neudržel. Jen málokdy zařvu z plnejch plic – ozvěna se jako dunění hromu prohnala celým kaňonem, stromy se zatřásly, borový šišky se sesypaly na zem jako krupobití a ze skalních stěn se utrhlo několik kamenů.

Teta Lavaka zavrávorala a s vyděšeným zapištěním o pár kroků ustoupila.

„Jacobe!“ zakvílela. „Ty tomu holomkovi dovolíš, aby se mnou mluvil takovýmhle tónem? Přikazuju ti, abys z toho neřáda okamžitě vymlátil duši!“

Strejda Jacob na mě spiklenecky zamrkal.

„Ale no tak, Lavačko,“ začal ji konejšit a dostal od ní takovou ránu pod ucho, že se složil k zemi. Šerif, jeho patrola i Van Brock se pustili strží nahoru, jako by se jim v patách hnal sámďábel, Glanton si ukous bago tabáku a obrátil se ke mně. „Co žes to chtěl říct vo laskavý ženský něze?“ zeptal se.

„Nic,“ zavrčel jsem. „Pojď, zmizíme. Chci si najít nějaký klidnější a vopuštěnější místečko, než je tohle. Zůstanu tady s Joshuou, s tebou a s tím grizzlym.“

Pistolníci s šerifskou hvězdou

Vřava večerního dobytkářského městečka… údery podpatků vysokých bot do prkenných podlah posypaných pilinami… dusot vířících kopyt na prašné ulici… štěkavé pokyny štíhlých honáků stád, pohupujících se v sedle a oslavujících konec tisíc mil dlouhé cesty… výstřely z pistolí, třesk rozbíjených sklenic, šustění karet na hracích stolcích… kletby, písně a smích znějící ve všech nabitých saloonech a tančírnách, ze všeho ale nejhlasitěji v prkny pobitém lokále zvaném Stříbrná bota.

Grizzly Elkins položil na stůl, na němž se hrál montebank, zlatý dvacetidolar. I ve zdejším davu urostlých chlapů působil výjimečným dojmem. Byl chlupatý jako medvěd a právě tak rozložitý a silný. Opálený do bronzová jako indián měl na sobě šaty z jelenice a mokasíny, jaké se nosívaly v dřívějších dobách. Ramena měl široká a svalnatá jako býk. Jako jeden z armády lovců bizonů se potuloval mezi řekou Pecos a horním tokem Missouri a byl stejně přirozenou součástí té divoké země jako zvířata, která lovil.

Zaklíněn mezi ostatními se nakláněl nad stůl a sledoval vynášené karty. Když se otočila vítězná, hlasitě a vztekle zabručel.

Bankéřova štíhlá bílá ruka shrábla ze stolu vsazené mince.

„Hej ty tam, počkej!“ zaburácel Grizzly Elkins tak hlasitě, že se to rozlehlo celým lokálem. „Vrať mi nazpátek. Z tý dvacky sem vsadil jen pět dolarů.“

Bankéř zvedl oči a úzké rty mu zkřivil přezíravý úsměšek. Byl to Jim Kirby, hazardní hráč a pistolník, který už své schopnosti prokázal v mnoha hrách o vysoké sázky – hraných s kartami i s šestirannými kolty.

„Nazpátek nikdy nedávám,“ odsekl. „Když nechceš sázet, nepokládej mi prachy na stůl. Na čučkaře nemám čas.“

V Elkinsových malých očkách se zablesklo.

„Tak hele, ty špinavěj zloději…!“ Po jeho zahulákání se muži u baru otočili jako na obrtlíku.

Kirbyho ruka sjela rychlostí útočícího hada k pouzdru s pistolí, Elkins se však přes veškerou svou velikost pohyboval bleskově jako velká kočka. S rozzuřeným řevem vytrhl z opasku řeznický nůž a bezhlavě skočil přes stůl. Dlouhá čepel se ve světle lamp modře zaleskla a zajela až po střenku do hráčovy hrudi v témž okamžiku, kdy se stůl pod drtivým náporem naklonil a převrátil. Prásknutí Kirbyho pistole lovce téměř ohlušilo a žhnoucí střelný prach mu popálil a začernil krk a vousy. Pak se Elkins vynořil ze změti židlí, lidských údů a zpřelámaného dřeva, jako když se medvěd zvedá z pasti, ječel a rozháněl se krví zrudlým nožem. U nohou mu ležel Kirby, bílý a nehybný v rozlévající se šarlatové kaluži.

Ještě okamžik se Elkins kolébal na široce rozkročených nohou a zlostně se kolem sebe rozhlížel se zarostlou hlavou vzdorovitě vytrčenou a s nožem zdviženým nad hlavou. Pak se s hlasitým výkřikem otočil a rozběhl se ke dveřím. Všude kolem něj i za ním propukla vřava, jako když smečka vlků štěká na prchajícího vlka. Jim Kirby měl mezi chátrou dobytkářských měst mnoho obdivovatelů.

„Zastavte ho!“

„Chyťte ho!“

„Odprásknìte ho!“

„Zavraždil Kirbyho, ten…“

Další skok by byl prchajícího pronesl dveřmi ven do tmy, ve čtverci světla před nimi se však náhle objevila vysoká štíhlá postava – Buck Chisom, šerifův zástupce a obávaný pistolník. Zaslechl křik a jednal rychle jako sklapující se čelisti ocelové pasti, jak je lidem jeho druhu vlastní.

Elkins se na místě zarazil a rozpřáhl se silnou paží – než však stačila vystřelit kupředu pohybem, který dokáže dospělého muže vrženým nožem připíchnout ke stromu, Chisomova ruka švihem tak rychlým, jaký oko nedokáže zachytit, vylétla vzhůru se záblesk modré oceli. Noční tmu proťal plamen, Elkins sebou křečovitě škubl, zvrátil se nejprve dozadu a pak spadl tváří k zemi. Krvavá střenka řeznického nože mu vypadla z ochablých prstů.

Když se lovec bizonů znovu probral k vědomí, první, co pocítil, byla ochromující bolest hlavy. Následovalo užaslé zjištění, že je ještě naživu, přestože ho Buck Chisom střelil z tak smrtící bezprostřední blízkosti. Opatrně zvedl ruku k hlavě a shledal, že na ní má strup zaschlé krve, kterou má navíc slepené i rozcuchané vlasy. Zaklel. Kulka mu jen sjela po lebce a omráčila ho. Světlo vycházející ze dveří přímo za ním zjevně Chisoma oslnilo. Skutečnost, že se muž, který ho zatkl, ani neobtěžoval a zranění mu neobvázal, Elkinsovi nevadila, a dokonce o ní vůbec nepřemýšlel. Lovec bizonů, který se narodil a vyrůstal mezi

hraničáři a vedl neuvěřitelně primitivní život, do sebe nasál veškerou drsnou flegmatičnost divočiny i její pohrdání zraněními a bolestí.

Ležel na hrubě otesaném dřevěném kavalci, který byl sotva zakrytý potrhanou přikrývkou. S hlasitým zaklením se posadil a instinktivně sáhl po řeznickém noži, který neustále nosil zavěšený střenkou kupředu vysoko u levého boku. Pouzdro bylo prázdné, jak mohl ostatně předpokládat.

Nerudně se kolem sebe rozhlížel a nakvašeně se naježil, když zaslechl posměšné zachechtání. Byl tam, kde mohl čekat, že bude – ve vězení. Byla to budova z neomítnutých klád a tvořila ji jedna místnost s jedinými dveřmi a jediným oknem. Na okně byly mříže, i bez mříží ale bylo příliš malé, než aby jím prošla Elkinsova býčí ramena. Kavalce byly uvnitř dva a na tom druhém seděl muž, který se zachechtal.

Elkins na něj pohlédl s pramalým nadšením. Znal ho – byl to jistý Richards, hubený kovboj s černými vlasy a neupřímnýma očima.

„Tak jak se ti tu líbí, kamaráde?“ pozdravil kovboj stále trochu zmateného prérijního vlka.

„Jak by se mi tu asi mělo líbit, ty křivonohej paznehte?“ zaburácel Elkins. Protože byl zvyklý na široké větrné prostory velkých plání, připomínal jeho hlas za všech okolností dunění hromu. „Jen počkej, až mi přijde pod ruku ten mizernej šerif i jeho pistolnickej poskok. Vymetu jejich prostřílenejma mršinama ulici!“

„To sou jen kecy,“ ušklíbl se Richards.

„Co to má bejt, chceš se těch krys zastávat?“ vyjel na něj Elkins. „Copak tě taky nezavřeli?“

„Zavřeli, za vopilství a vejtržnosti,“ připustil jeho společník. „Nejsem ale žádnej zatracenej vrahoun.“

„A kdo je?“ naježil se okamžitě Elkins.

„Zavraždils Jima Kirbyho.“

„To je lež. Zabil sem ho jako každou vobtížnou havěť. A jen co vylezu z tyhle díry, spáchám eště pár dalších voprávněnejch zabití.“

„Až vylezeš,“ prorokoval útočně Richards, „vozdobíš akorát větev nějakýho stromu na konci špagátu. Poslouchej!“

Elkins náhle ztuhl. Noční vítr k nim přinášel nejrůznější zvuky dobytkářského města – přinášel však i jiný zvuk: zvedající se výhrůžný řev rozzuřených mužů. A lovec věděl, co ten řev znamená.

„V tomhle městě je dost krys, aby mě stačily pověsit, kdyby mě dostaly do rukou," zabručel, „počítám ale, že je šerif zvládne."

„No," zašklebil se Richards, jako by ho pobavil nějaký utajený žert, „na tvým místě bych toho vod Joela Rogerse moc nečekal – a vod Bucka Chisoma taky ne."

Elkins se náhle otočil. Jako by ho byla celá místnost plná, a to nejen jeho obrovité postavy, ale i zachmuřeného a divokého rozpoložení.

„Jak to myslíš?" vyštěkl.

„Jako bych nic neřek," zakřenil se Richards. „Co vím, to prostě vím, a co ty nevíš, ti nemůže ublížit – po dnešku už teda určitě ne!"

„Ty mizerná kryso!" zařval Elkins s planoucíma očima a rozježenými vousy. „Okamžitě mi povíš, co maj ty tvoje kecy znamenat!"

Vrhl se na kovboje jako rozzuřený býk, chlapík však vyskočil z kavalce a přivítal ženoucího se obra úderem, po němž mu z úst vytryskla krev. Elkins odpověděl krvežíznivým zaryčením a zasadil pěstí hubenému rváči jako palicí ránu do břicha, která ho zlomila v pase. Pak se popadli do těsného objetí a svalili se oba na podlahu.

Richards neměl obrovitou váhu lovce bizonů, byl ale stejně vysoký a svaly měl vypracované a houževnaté jako prérijní vlk. Ani jeden ze soupeřů neměl zkušenosti s profesionálním zápasením či boxem, oba však byli odchovanci hranice a jejich styl boje byl stejně primitivní a instinktivní, jako když se do sebe pustí dva grizzlyové.

Kopali se navzájem a kousali, škrábali, mlátili a mrzačili, převalovali se po podlaze sem a tam, naráželi do kavalců a přiráželi se ke stěnám. Znovu se zvedli na nohy a bušili do sebe s nezkrotnou vervou, nevšímali si sílícího křiku davu, nevnímali nic než touhu jeden druhého zlikvidovat. Ani jeden se nesnažil nijak bránit, každá rána byla vedena se silou a úmyslem zabít.

Richards vrávoravě odlétl po úderu medvědí pracky, který ho zasáhl do ucha a natrhl je tak, že zůstalo viset jen na proužku kůže, a zamířil vzteklým kopancem do Elkinsova rozkroku. Lovec z plání ho chytil za kotník a trhl jím do strany. Richards se sesypal na podlahu, podpatek Elkinsova mokasínu ho trefil přímo do úst a vyrazil mu několik zubů.

S nelidským výkřikem skočil lovec na ležícího muže a vrazil mu koleno do žaludku; pak ho popadl za krk a začal mu otloukat hlavu o dřevěnou stěnu tak zuřivě, že by byl kovboje v příštím okamžiku definitivně sprovodil ze světa.

„Počkej!“ zachrčel poražený. Vypadal příšerně – jedno oko měl zavřené, jedno ucho téměř utržené, obličej sedřený z kůže a z přeraženého nosu i z rozbitých rtů mu prýštila krev. „Povím ti…“

„Tak si pospěš!“ zasípěl Elkins a vyplivl úlomky přeraženého zubu. Krev mu stékala do vousů a pod roztrženou jelenicovou halenou bylo vidět, jak se jeho obrovský chlupatý hrudník dme vynaloženou námahou. „Dělej! Slyším tu proklatou lůzu.“ Velkýma rukama stále držel krk své oběti jako ve svěráku.

„Když mě tady zavřeli, měl sem u sebe eště asi čtvrt flašky whisky,“ rozhovořil se huhlavě Richards. „Dopil sem ji a leh sem si na kavalec, abych se trochu prospal, a jak sem tady tak ležel, probudil sem se a slyšel sem, jak se spolu Rogers a Chisom bavěj. Viděli tu prázdnou flašku a mysleli, že sem tuhej. Zrovna sem hodili tebe a Rogers povídá, že dnešní večír je pro to, co maj naplánovaný, jako dělanej. Pak říkal, že chtěl původně podpálit nějakej barák a udělat to, až budou všichni u požáru, že se ale už lidi začínaj srocovat kvůli Jimovi Kirbymu, měl totiž fakt spoustu kámošů, a že na takový lynčování se přídě podívat eště víc lidí než na voheň, takže by to prej měli udělat dneska večír. A Chisom s ním souhlasil.“

„Co ale chtěj vlastně udělat?“ zařval zmateně Elkins.

„Vyloupit banku!“ odpověděl Richards. „Slyšel sem, jak vo tom mluvěj.“

„Dohlížej přece na zákon!“ namítl Elkins.

„A co má bejt? Znal sem Chisoma v Nevadě. Byl to tehda docela vobyčejnej psanec a podle mě se vod tý doby nezměnil. A kdo ví, co je zač ten Rogers? Nikdo nemá tušení, co dělal, než přišel sem.“

Elkins si uvědomil pravdivost tohoto prohlášení. V dobytkářských městech se strážci zákona obvykle vybírali podle toho, jak uměli zacházet se zbraněmi, a na jejich předchozí život se nikdo neptal. Hendry Brown se na židli caldwellského šerifa usadil hned poté, co odešel z bandy Billyho Kida, a na hlavu Johna Wesleyho Hardina byla ještě v Texasu vypsaná odměna, když sloužil jako zástupce šerifa v Abilene.

Lovec bizonů vyskočil. Vřava, která nyní bouřila v bezprostředním okolí vězení, mu připomněla jeho vlastní prekérní postavení. Slyšel dusot četných nohou ženoucích se vzhůru po ušlapané cestě, do něhož se mísily hlasitě vykřikované pokyny a kletby. Z žádného zvuku na světě nejde větší strach než z hučení davu, který si umanul, že zabije některého ze svých bližních. Ačkoli Richards nebyl tím, jehož život se ocitl v ohrožení, zesinal a bázlivě se krčil na jednom z kavalců.

Elkins si odfrkl. Znělo to jako vzdorovité odfrknutí zlomyslného starého býka. Vousy se mu naježily a v očích mu zlověstně zablesklo. Jediným dlouhým krokem

přistoupil k oknu a oběma rukama popadl jednu z dlouhých a tlustých tyčí mříže. Venku zatím muži obklopili celou budovu a na dveře začaly bubnovat pažby pistolí. Noční tmu prořezávaly pronikavé výkřiky. Zaštěkaly pistole a do dveří se dunivě zakusovaly olověné kulky. Richards na znamení protestu úpěnlivě zasténal a snažil se schoulit do co nejmenšího klubíčka. Elkins útočníkům odpověděl divokým skřekem neartikulovaného vzdoru. Zapřel se oběma nohama, svaly se mu vzduly a napjaly a žíly na spáncích mu naběhly. Z úst mu uniklo hlasité zamručení, když tyč na jednom konci povolila a vytrhla se ze zdi. Ještě jednou zabral a držel ji uvolněnou v rukou.

Prudce se otočil ke dveřím, které pod strašlivým náporem sténaly a prohýbaly se dovnitř – věděl, že si lůza přinesla kládu, kterou používá jako beranidlo.

Dveře povolily a roztříštily se a Elkins na okamžik zlostně zíral do zkřivených obličejů lidí, kteří ho přišli lynčovat a tlačili se kolem dveří v mihotavém světle pochodní – hazardních hráčů, pijanů a pistolníků, hochštaplerů, zlodějů a kriminálníků. V celém tom davu nebyl jediný poctivý kovboj nebo lovec.

Na kratičkou chviličku zůstali všichni stát jako přimražení, zatímco si je prohlížel – hrůzostrašná potlučená a zkrvavená gigantická postava s planoucíma očima a železným sochorem v rukou –, pak s divokým řevem proskočil vyraženými dveřmi a ocitl se přímo mezi nimi.

Široko daleko se rozlehl ohlušující zuřivý jek, do něhož se mísily skřeky bolesti a strachu. Pochodně se divoce roztančily a zhasínaly. Práskaly zcela zbytečné výstřely; v té mele nikdo nemohl pistoli účinně použít. A uprostřed všeho toho zmatku řádil Grizzly Elkins jako krví zpitý medvěd mezi stádem ovcí. Rozháněl se těžkou tyčí jako kyjem a cítil, jak se pod jejími údery bortí lebky a praskají kosti. Do tváří mu stříkaly cákance krve a mozku, pachuť krve měl i v ústech. Muži se kolem něj ve tmě rojili a tlačili, narážela do něj jejich těla a zuřivé nemířené údery mu svištěly kolem uší nebo se odrážely od jeho paží a ramenou.

Jedna z lépe mířených či šťastnějších ran ho plnou silou zasáhla do hlavy, takže mu před očima zajiskřilo a mozek mu na okamžik vypověděl službu. Čepel slepě napřaženého nože se zlomila o širokou přezku jeho opasku a zubatý pahýl mu protrhl jelenicovou kazajku a klikatou rozšklebenou ránou mu prořízl bok.

Natahovaly se po něm nesčetné ruce a kolem něj dupaly nohy ve vysokých botách. Tyčí, rukama, zuby i nehty si razil cestu rozbouřeným a rozvlněným oceánem sténajícího, kvílejícího a proklínajícího lidstva a nemilosrdně tloukl doleva i doprava. Jako splašený býk se prodíral zmateným davem a postup jeho cesty značila brázda svíjejících se zkrvavených postav, které za sebou zanechával.

Jen matně viděná ruka mu náhle vrazila do břicha hlaveň pistole, sotva však stačil zalapat po dechu a slyšel, jak úderník cvakl do prázdné komory. V příštím okamžiku už dopadl železný sochor a neznámý pistolník se zhroutil k zemi.

Elkins přeskočil jeho ležící tělo a rozběhl se do tmy. Dav za jeho zády se převaloval a strkal, ječel, klel a dosud si neuvědomoval, že mu kořist unikla. Padaly nazdařbůh rozdávané rány a tmou se nesly výstřely pistolí.

Jen co doběhl k prvnímu z domů, jež lemovaly křivolakou ulici, stojícímu nedaleko osamělé budovy vězení, vklouzl Elkins do jejich skrytu a dál uháněl tmou až k zábradlí, k němuž uvazovali koně návštěvníci Stříbrné boty. Na dohled nikdo nebyl – i barmani a obvyklí povaleči se šli podívat na lynčování. Jeho hnědák stál tam, kde ho dříve toho večera nechal.

„Zatracený mizerové!“ zaklel a vyhoupl se do sedla. „Nejspíš by tady moji herku nechali chcípnout hlady, mor na ně!“

Otočil koně, pak ale zaváhal, když si vzpomněl, co říkal Richards o Joelu Rogersovi a jeho pistolnickém zástupci. O pravdivosti jeho slov vůbec nepochyboval. K bankovní loupeži nemohl být příhodnější čas. Kupci dobytka měli v bance uložené tisíce dolarů, připravené na stáda, která sem brzy měla začít proudit po Chisholmově stezce. Elkins honáky dobytka ani jeho kupce nijak nemiloval, nepřátelství panující mezi lovci bizonů a dobytkáři bylo otevřenou a nezhojenou ránou. Šerif a jeho zástupce ho ale zneužili, nechali ho jako návnadu rozzuřenému davu a podle Elkinsova primitivního chápání cti se nepomstěná křivda rovnala nesplacenému dluhu. Přitáhl hnědákovi uzdu, obrátil ho a rychle se rozjel k bance.

K budově se blížil zezadu. Jako všechno ostatní v tomhle drsném městě v západní prérii, jehož obyvatelé viděli ocelové koleje poprvé před pouhými několika měsíci, to byla velice jednoduchá stavba z obyčejných nenatřených prken. Uvnitř ji rozdělovala na dvě poloviny dřevěná mříž a u zadní stěny stál těžký železný sejf sloužící jako pokladnice. Banka nezaměstnávala žádného oficiálního hlídače, její ostraha patřila k povinnostem šerifa a jeho zástupců.

Za bankou Elkins zastavil, přehodil otěže koni přes hlavu a z pouzdra u sedla vytáhl těžkou jednorannou kulovnici na bizony značky Sharps ráže.50. Revolver neměl a o nůž přišel. Tiše jako panter doběhl k zadním dveřím, které bývaly za normálních okolností zavřené na závoru. Teď byly pootevřené a opodál si Elkins všiml páru koní, stojících v hlubokém stínu budovy. Zloději měli v úmyslu rychle zmizet. Štěrbinou ve dveřích pronikal ven paprsek světla. Malá svíčka na podlaze ozařovala postavy Joela Rogerse a Bucka Chisoma. Nakláněli se nad sejfem, a

zatímco Elkins přihlížel, rozškrtl Rogers zápalku a přiložil ji ke konci zápalné šňůry.

„Teď musíme rychle zmizet, Bucku," sykl šerif. „Toho svinstva je tam tolik, že by nás to vodneslo až…"

V tom okamžiku rozrazil Elkins dveře, vtrhl dovnitř, namířil na ně velkou pušku a zařval: „Dejte voba ruce vzhůru!"

Muži uvnitř zakleli a oba současně se otočili a napřímili. Rogersova ruka sjela k pouzdru s pistolí. Zadunění velké lovecké pušky bylo ohlušující. Místnost zahalil oblak dýmu, skrz který Elkins viděl, jak se Rogers zapotácel a padl k zemi s hlavou proměněnou v krvavou kaši. Těžká kulka mu z té blízkosti utrhla celé temeno lebky.

Kotouči dýmu Elkins sledoval, jak se ruka Bucka Chisoma bleskově mihla a objevil se v ní šestiranný revolver s dlouhou hlavní. Bezmocně stál s prázdnou puškou v ruce onu kratičkou vteřinu, kterou pohyb ruky zabral, a pak – když už modrá hlaveň pistolníkovy zbraně mířila přímo na něj – se za Chisomem ozvala děsivá exploze, celá budova se opile zakymácela, vytryskl strašlivý oslepující záblesk světla, hlasitě zaskřípěl mučený kov, vzduch se zaplnil zpívajícími střepinami a do Elkinse něco narazilo ochromující silou.

Jen napůl při vědomí zjistil, že leží v prachu venku za bankou a něco těžkého že ho tlačí k zemi. Tím závažím byl Buck Chisom, lovec bizonů se však nezdržoval zjišťováním, jestli je mrtvý, nebo jen omráčený. Omámeně si uvědomoval, že šňůra, již Rogers zapálil, než zavelel k odchodu, odpálila nálož, která měla otevřít sejf. Bylo mu také jasné, že tak prudký výbuch, který Chisoma hodil proti němu a oba je pak katapultoval dveřmi ven, muselo být slyšet na míle daleko. Věděl, že se sem za okamžik seběhnou lidé, aby zjistili, co se stalo, a nestál o to, aby ho tu našli.

Odhodil bezvládné tělo pistolnického zástupce stranou, vrávoravě vstal a pronikavě hvízdl. Jeho kůň utekl s ostatními, poslušen dlouhého výcviku se však s rozevlátými otěžemi cvalem vrátil. Na širých pláních, kde žijí bizoni, závisí na koni lovcův život. Elkins se vyšvihl do sedla a rozjel se na jih.

„Jedeme, Andrew Jacksone, nemám už chuť bavit se s lidma z tohohle města. Zachránil sem tu jejich zatracenou banku nebo aspoň prachy, co v ní byly, a zbavil sem je párku zlodějskejch kukaček, ale radši bych jim nezkoušel nic vysvětlovat. Ve městě je pro mě stejně moc velkej šrumec. Jedem na indiánský území, tam nám aspoň po skalpu nejde nikdo jinej než Komančové."

Útočiště supů

Vrtošivý vítr zvedal drobné obláčky prachu v místech, kde se stezka vedoucí do Kalifornie na několik set metrů měnila v hlavní ulici městečka jménem Capitan. Ve stínu dřevěných domů s klamně honosnými čelními štíty se líně povalovalo několik psů neurčité rasy. Koně uvázaní u zábradlí podupávali a navzájem si posílali hejna much. Na zprohýbaném prkenném chodníku postávalo dítě. Až na tyto známky života působil Capitan dojmem města duchů, ponechaného napospas slunci a větru. Po cestě od východu se s vrzáním pomalu blížil krytý vůz. Koně – vyzáblé a staré herky – se při každém nejistém kroku namáhavě opírali do opratí. Dívka na kozlíku si rukou zastínila oči a promluvila na starce, sedícího vedle ní.

„Před námi je nějaké město, tati."

„Capitan," přikývl stařec. „Nebudeme tu ztrácet čas. Má špatnou pověst, slyšel jsem o něm různé zvěsti od té doby, co jsme přejeli Pecos. Neznají tu zákon a stahují se sem zločinci a psanci. Zastavit tady ale musíme, abychom nakoupili slaninu a kávu."

Unaveným starým hlasem pobídl pachtící se koně. S hlasitým skřípotem vjížděli do Capitanu a kodrcání vozu střásalo na zem šedý prach z dlouhé, předlouhé cesty.

Městečko Capitan se koupalo v žáru slunce, které mezi ním a holým pohořím Guadalupes, zvedajícím se k nebesům ze zvlněné pustiny na jihu, vytvářelo závoje chvějivých vln horka. Capitan, to bylo útočiště pronásledovaných, ne ale poslední útočiště, ne ještě definitivní, nejzazší úkryt těch nejzoufalejších a nejproklatějších.

Ne všichni, kteří do Capitanu přijížděli, však na těle nesli stopy cejchu vlčí stezky. Jeden z těch, kdo tvořili výjimku z tohoto pravidla, právě stál u baru v saloonu Čtyři esa a zamračeně hleděl na muže před sebou, na velkého Maka, honáka z Texasu se širokými rameny, rozložitou hrudí a uzlinami svalů ztvrdlými v ocel po letech strávených na dobytkářských stezkách, které se táhnou od bažin a virginských dubů Mexického zálivu až ke kanadským prériím. S širokým osmahlým obličejem, zářivě modrýma očima a vzpurnou kšticí kučeravých černých vlasů byl známou postavou všude, kde se shromažďovali honáci dobytka.

Na pažbě jeho velkého koltu ráže pětačtyřicet, která vyčnívala z pouzdra u pravého boku, nebyly žádné zářezy, bylo však vidět, že je ohlazená častým používáním. Velký Mac si na zářezy nepotrpěl, jeho revolver však už našel uplatnění v přestřelkách na pastvinách i ve válkách dobytkářských měst od Sabině až po Milk River.

„Ty jsi Bill McClanahan, co?“ zeptal se druhý muž a ani nenucený postoj nedokázal zakrýt jakousi podivnou dychtivost v jeho hlase. „Vzpomínáš si na mě?“

„Jistě.“ Muž s mnoha nepřáteli musí mít dobrou paměť na obličeje. „Ty jsi Checotah Kid. Viděl jsem tě v Hayes City, jsou to tři roky.“

„Napijeme se.“ Kid mávl rukou a barman jim po mokrém barovém pultu skluzem poslal láhev a sklenice. Kid byl pravým opakem Maka. Štíhlý, přitom však tvrdý jako ocel, měl hladké tváře a plavé vlasy a jeho velké šedé oči se na první pohled zdály zcela nevinné. Kdo se ale trochu vyznal v lidech, zaznamenal, že v jejich hloubi číhá krutost a vražedná zrádnost.

Teď v nich však hořelo ještě něco jiného, něco, co se podobalo strachu štvance. Jeho ležérní chování skrývalo nervózní napětí, které Velkého Maka překvapovalo. Vzpomínal si na něj totiž jako na sebevědomého a elegantního mladého darebáka, potloukajícího se po městech podél honácké stezky v Kansasu. Nepochybně se skrýval před zákonem, to ovšem jeho nervozitu nevysvětlovalo, protože v Capitanu zákon nebyl a hranice ležela necelých sto mil jižně odtud.

Teď se k němu Kid naklonil a ztišil hlas, přestože s nimi byl v celém saloonu pouze barman a jakýsi povaleč u jednoho ze stolků.

„Potřebuju parťáka, Maku! Našel jsem v guadalupskejch horách žílu! Zlato, nekecám!“

„Nevěděl jsem, že jsi prospektor,“ zabručel Velký Mac.

„Naučíš se dělat spoustu věcí.“ V Kidově smíchu nezaznívalo veselí. „Tohle ale myslím vážně!“

„Tak proč jsi tam nezůstal a nekopal?“ zajímal se Mac.

„El Bravova banda mě odtamtud vyštvala. Mysleli, že jsem šerif nebo co!“ Kid se štěkavě, téměř hystericky zasmál. „O El Bravovi už jsi nejspíš slyšel, ne? Je to náčelník bandy psanců, co se schovávaj v Guadalupes. Kdyby ale jeden z nás hlídal a druhej makal, dala by se odtamtud dostat spousta zlata. To naleziště je v kaňonu hned na okraji hor. Co ty na to?“

Texasan vyprázdnil sklenici a zavrtěl hlavou.

„Nejsem žádnej prospektor,“ zavrčel. „A navíc mám už práce plný zuby. Za celej život jsem si ještě nikdy neudělal dovolenou, leda tak pár dní v nějakým městě,

kam jsme zrovna dohnali stádo nebo kde jsme čekali, než vyrazíme na stezku. Před třema nedělema jsem praštil prací u Línýho K a teď jedu do San Franciska, abych si pro změnu trochu užil. Dobytkářskejch měst mám už po krk. Chci se podívat, jak vypadá opravdový město."

„Je toho tam ale za obrovskej balík!" přesvědčoval ho zapáleně Kid a šedé oči mu plály zvláštním světlem. „Byl bys hlupák, kdyby sis to nechal ujít!"

Velký Mac se naježil. Checotah se mu tak jako tak nikdy nezamlouval. Nakonec ale jen klidně odpověděl: „Možná že jo, ale tak se prostě věci maj."

„Takže do toho nejdeš?" téměř zašeptal Kid. Na čele se mu leskl pot.

„Ne! Řek bych, že si vcelku snadno můžeš najít nějakýho jinýho parťáka." Mac se odvrátil a natáhl se pro láhev.

Byl to odraz scény za jeho zády, který zahlédl koutkem oka ve velkém zrcadle za barem. A to mu zachránilo život. V tom prchavém okamžiku viděl, jak Checotah Kid s tváří zkřivenou v zuřivou masku zoufalství tasí pistoli. Prudce se otočil a lahví, kterou už držel v ruce, odrazil zbraň stranou. Řinkot tříštícího se skla se smísil se zarachocením výstřelu. Kulka prolétla volným cípem Texasanovy košile a se zaduněním se zaryla do zdi. Téměř současně Mac levou pěstí vší silou udeřil Kida do obličeje.

Zabiják vrávoravě o několik kroků ustoupil a kouřící revolver mu vypadl z ochromených prstů. Mac po něm skočil jako obrovská divoká kočka. V boji tohoto druhu nesměl ani na okamžik polevit. Nešetřil síly, protože věděl, že je Kid smrtelně nebezpečný – věděl, že už zabil půl tuctu mužů, některé z nich zákeřně a zrádně. Bylo možné, že má někde schovanou další pistoli.

Nebyla to však pistole, ale nůž, po němž hmatal, zatímco se potácel a couval pod údery Texasanových pěstí, které do něj bušily jako dva perlíky. Našel ho přesně v okamžiku, kdy ho zasáhla do brady rána tak strašlivá, že hlavou napřed prolétl dveřmi a po zádech dopadl na prašnou ulici. Otřeseně zůstal ležet a z úst mu vytékal pramínek krve. Velký Mac k němu rázným krokem zamířil, aby se přesvědčil, jestli ochromení jen nepředstírá.

Dojít k němu ale nestačil. Ozvalo se rychlé zadupání lehkých nohou, zašustění sukně, a než si Mac stačil uvědomit, že před něj skočila jakási dívka, pleskl ho do překvapené tváře hlasitý políček.

Škubl sebou a zaraženě se zadíval na útlou postavu, která před ním stála a třásla se zlostí.

„Neopovažujte se ještě na něj sáhnout, vy kolohnáte hrubiánská!“ sípala a z jejích tmavých očí šlehaly blesky. „Zbabělče! Zvíře! Takhle mlátit chlapce, který je o polovinu menší!“

Nenacházel slova, jimiž by jí odpověděl. Sám si plně neuvědomoval, jak surově a hrůzostrašně vyhlíží, když tam s divokým pohledem očí v tmavém zjizveném obličeji a se zaťatými, jako kladiva tvrdými pěstmi stojí a zlostně hledí na muže, kterého právě srazil k zemi. Vedle štíhlého Kida vypadal jako obr. Checotah působil chlapeckým a nevinným dojmem a děvčeti, které se v mužských záležitostech vůbec nevyznalo, to muselo připadat jako urputný útok násilníka na neškodného mládence. Mac si toho byl matně vědom, nenapadalo ho ale nic, čím by se obhájil. Dívka neviděla ani lovecký nůž, který se válel v prachu.

Kolem se zatím vytvořila malá skupinka lidí, přihlížejících tiše a s bezvýraznými obličeji, mezi nimi i povaleč, který předtím seděl v saloonu. Z vedlejšího obchodu vyšel stařík se sukovitýma rukama a shrbenými kostnatými rameny, obtížený několika balíčky. Zamířil k prachem pokrytému vozu stojícímu u dřevěné ohrady hned za obchodem, pak si ale všiml shromážděného davu a s ustaraným pohledem se k němu rychle vydal.

Dívka se plavně otočila a klekla si ke Kidovi, který se namáhavě snažil posadit. Viděl soucit v jejích vlahých tmavých očích a pochopil. Checotah vždycky uměl hrát s kartami, které dostal rozdané.

„Nedovolte, aby mě zabil, slečno,“ zasténal. „Nic jsem neudělal!“

„Ani se vás nedotkne,“ ujistila ho a střelila po Velkém Makovi vzdorovitým pohledem. Otřela Kidovi krev z úst a zlostně se rozhlédla po mlčenlivých, koženě se tvářících mužích, stojících kolem.

„Měli byste se stydět!“ vyjela na ně s bezelstnou odvahou velkého mládí. „Necháte takového hrubiána, aby ubližoval mladému chlapci!“

Nikdo neodpověděl, jen rty některých z nich se nepatrně zkřivily ponuře ironickým úsměškem, jakému nemohla porozumět. Velký Mac si se zrudlou tváří něco polohlasně zamumlal pod vousy, otočil se na podpatku a zamířil zpět do saloonu. Hlasy zvenčí tam k němu doléhaly jen jako nesrozumitelný ševel – pokrytecky přerývané Kidovo sténání, ihned následované konejšivým a soucitným dívčiným hláskem.

„U všech čertů!“ Velký Mac sáhl po láhvi whisky.

„Ženský jsou fakt zvláštní,“ poznamenal barman a čistil při tom hadrem barový pult. Makovo zavrčení další hovor uťalo v zárodku. Texasan si láhev odnesl k jednomu ze stolů vzadu. Všechno v něm vřelo. Políček, který mu dívka vyťala, pro

něj nebyl ničím víc než polechtáním pírka, přetrvávala v něm však hlubší rána; byl rozčilený a ponížený. Křehká dívka ho zpražila jako – jak by to sám nazval – prašivého psa. Jako většina mužů na honáckých stezkách byl ve vztahu k ženám nesmírně citlivý. Zatímco na mínění mužů mu nezáleželo, zloba nebo pohrdání ženy ho dokázaly hluboce ranit. Stejně jako ostatní muži jeho druhu si žen velice vážil a záleželo mu na jejich dobrém mínění, jenže tohle děvče ho odsoudilo na základě pouhého vnějšího dojmu. Jeho smysl pro spravedlnost se proti tomu bouřil a v jeho duši to zanechalo jizvu, kterou nedokázala zacelit ani zhruba tisícovka dolarů v zelených bankovkách, kterou měl v kapse, ani pomyšlení na to, jak je roztočí v onom vzdáleném městě, v němž ještě nikdy nebyl.

Napil se a nalil si další skleničku. Obličej mu dál brunátněl a modré oči plály stále navztekaněji. Jak tam tak seděl, obrovitý, zachmuřený a zamyšlený, vypadal schopný jakéhokoli divokého a surového činu. To si alespoň pomyslel muž, který po chvíli nenápadně vstoupil do lokálu a vklouzl na židli proti němu. Velký Mac se na něj zamračil. Poznal v něm jistého Slipa Ratnera, jednu z mnoha pochybných existencí, jimiž se Capitan hemžil.

„Byl sem tady, když na tebe Kid vytáh bouchačku," ozval se Ratner a úzké rty mu zkřivil nepatrný ošklivý úsměv. „Ta holka ti to teda dala sežrat, co?"

„Drž hubu," zavrčel Velký Mac a znovu sáhl po láhvi.

„Jasně, jasně!" uklidňoval ho Ratner. „Nechtěl sem se tě dotknout. Byl to drzej fracek – měls jí jednu pořádnou natáhnout. Poslyš!" Naklonil se dopředu a ztlumil hlas. „Jak by se ti líbilo, kdyby sis s tou namyšlenou slečinkou moh srovnat oučty?"

Velký Mac jen něco zabručel, Ratnerovu žvanění prakticky nevěnoval pozornost. Vyrovnávat si účty s ženskou? Něco takového ho vůbec nenapadlo. Jeho morální kodex, přísný a jako ocel pevný řád texaského pohraničí, pomstu vůči ženě nedovoloval bez ohledu na to, čím by ji kdo vyprovokoval. Ratner už ale zas dál mlel svou.

„Nevím, proč tě Kid chtěl provrtat, ale ty jeho řečičky vo zlatě byly jen kecy. Byl v guadalupskejch horách, to jo, ale žádný zlato nehledal. Chtěl se přidat k El Bravovi. Mám svý zdroje informací…

Checotah přijel do Capitanu před pár dnama. Má jen pár kroků náskok před federálníma maršálama a kromě toho sou na něj vyvěšený cedule s vodměnou po celým Mexiku. Zabíjel a loupil po vobou stranách hranice, až mu teď zbejvá jediná možnost – schovat se v tom El Bravově doupěti v guadalupskejch horách. Tam mířej chlapi, co se nesměj ukázat ve Státech ani v Mexiku.

Jenže El Bravo k sobě žádnýho chlapa nevezme zadarmo. Každej musí za přijetí do jeho bandy zaplatit. Vzpomínáš na Starka Campbella, co vybral banku v Nogalesu? Vodnes si deset tisíc dolarů a za přijetí do El Bravovy bandy je musel vypláznout do posledního centu. Bylo to tvrdý, ale moh si vybrat mezi prachama a životem. Říká se, že El Bravo má tam někde nahoře v Guadalupes schovanej hotovej poklad.

Checotah ale neměl ani vindru, tak ho El Bravo nevzal. Kid je zoufalej. Kdyby zůstal tady, za pár dnů ho dostanou, a nikam jinam jít taky nemůže. Když sem viděl, jaký hraje divadýlko tý pitomý holce, hned mě napadlo, že má něco za lubem. A taky že jo! Škemral, jestli by ho nevodvezli s sebou z města – má prej strach, že kdyby zůstal v Capitanu, zavraždil bys ho. A víš, co udělali? Pozvali ho, aby s nima jel do Kalifornie. Dělal, jako že je zmrzačenej, tak jeho vosedlanýho koně přivázali za vůz, jeho samotnýho naložili a vodjeli. Ta holka mu pořád eště votírala krev z huby.

No, jak ho vodnášeli k vozu, připlížil sem se za tu dřevěnou vohradu a poslouchal sem, vo čem mluvěj. Ta holka Checotahovi řekla ouplně všechno. Menujou se Ellisovi, vona je Judith Ellisová. Ten starej makal na farmě někde v Illinois nebo kde, našetřil si tisíc dolarů a chce je složit jako první splátku na kus zavlažovaný země v Kalifornii.

Já Kida znám, ten do žádný Kalifornie nepojede. Prosím tě, vždyť se nevodváží ukázat ani v příštím městě, kus za Skalpovacím nožem. Někde po cestě starýho Ellise zabije a namíří si to do Guadalupes s prachama i s tou holkou. A tím si zaplatí přijetí do El Bravovy bandy. El Bravo má ženský rád a tahle je dost hezká pro každýho chlapa.

Jenže tady se do toho vložíme my. Počítám, že Kid nic nepodnikne, dokud neprojedou Průsmyk sedmi mul, to je vodtud patnáct kilometrů. Když sednem na koně a vezmem to divočinou, mužem je předjet a v průsmyku si na ně počíhat. Nebo mužem počkat, až Kid toho starýho zabije a pak si to s ním vyřídit. Kida zastřelíme, takže s ním budeš vyrovnanej. Potom si rozdělíme kořist. Já si vezmu prachy a ty tu holku. Nikdo se nic nedozví. V horách je spousta míst, kam ji můžeš vzít a…“

Velký Mac zůstal na okamžik tiše sedět a nevěřícně zíral na rozšklebenou tvář před sebou, zatímco mu plně docházela zrůdnost Ratnerova návrhu. Ratner si jeho ohromené mlčení nedokázal správně vyložit, své vlastní instinkty mrchožrouta totiž připisoval i všem ostatním.

„Tak co říkáš?“ zeptal se nedočkavě.

„Ty zatracenej…“ Velký Mac vyskočil a oči mu rudě zaplály. Stůl se skácel a láhve se roztříštily na podlaze. Ratner, kterého padající stůl málem přimáčkl k zemi, vystrašeně a rozzuřeně zaječel a uskočil. Hmátl po pistoli, to už se ale běsnící honák tyčil přímo nad ním. Mac na něj neplýtval olovem. Jeho ruka se mihla vzduchem jako medvědí tlapa a pevně se sevřela kolem Ratnerova zápěstí. Renegát zavřeštěl a kost praskla. Pistole odlétla do kouta a v příštím okamžiku za ní Mac mrštil chroptícím tělem, které zůstalo omráčené a zhroucené ležet na podlaze. Muži se rozprchli na všechny strany, když Velký Mac vyrazil ze saloonu a rozběhl se k zábradlí, kde stál uvázaný jeho velký kaštanový valach.

Za okamžik už obrovitý Texasan v oblacích prachu vyjel z města a dal se cestou vedoucí na západ. Na východ od Capitanu se cesta táhla prašnou rovinou a byla viditelná na kilometry daleko, což bylo pro občany města výhodou, protože právě od východu bylo nejpravděpodobnější, že se objeví přijíždějící šerifové a federální maršálové. Směrem k západu se však terén měnil v kopcovitou krajinu, v níž se cesta něco přes kilometr za městem ztrácela z dohledu. O mnoho kilometrů dál se na jihozápadě zvedaly strohé obrysy pohoří Guadalupes, tetelící se v záři dopoledního slunce na ocelově bílé rozpálené obloze. Hory byly odjakživa doménou divokých pouštních zabijáků – kdysi pomalovaných rudochů a později bandidos v sombrerech – ještě nikdy však neposkytovaly útočiště tak smrtelně nebezpečným vrahům, jako byla banda tajemného El Brava. Velký Mac o něm slyšel a slyšel také, že málokdo zná jeho pravou totožnost – vědělo se o něm pouze, že je to běloch.

Město za ním zmizelo a poté už Texasan projel jen kolem jediného obydlí – hliněné chýše mexického ovčáka stojící asi osm kilometrů západně od Capitanu. O kilometr dál spadala cesta dolů do širokého a hlubokého kaňonu, který si v krajině cestou na jih prořízla řeka zvaná Skalpovací nůž, v jejímž mělkém řečišti se teď třpytil jen uzoučký pramínek vody. Šest kilometrů za kaňonem se táhl hřbet nízkých pahorků, jakéhosi předhůří Guadalupes, mezi nimiž se cesta vinula Průsmykem sedmi mul. Právě tam se Ratner chystal čekat v záloze. Velký Mac počítal, že pomalu jedoucí vůz dohoní dlouho předtím, než dospěje až k průsmyku.

Když ale sjížděl dolů po východním úbočí kaňonu, zabručel a ztuhl při pohledu na tělo, které bezvládně leželo dole na jeho dně. Kid nečekal, až dojedou za průsmyk. Mac se sklonil nad starým Ellisem; ten byl v bezvědomí a v levém rameni měl střelnou ránu. Ztratil hodně krve, tep jeho starého srdce byl ale silný a pravidelný. Vůz nikde nebylo vidět – stopy jeho kol mířily kaňonem vzhůru proti

proudu řeky, zatímco dolů po proudu vedly stopy jediného koně. Velký Mac si jejich význam snadno vyložil. Ratner události předpověděl s přesností vlka, který odhaduje počínání jiných vlků. Checotah starce střelil – pravděpodobně bez varování. Vystrašené spřežení uteklo i s vozem, zatímco Kid zamířil kaňonem dolů s dívkou a nepochybně také se stařík ovými žalostnými úsporami.

Mac si sundal šátek a zarazil jím proud krve. Zvedl bezvědomého muže, přehodil ho přes sedlo a vracel se ve vlastní stopě zpět. Velkého hnědáka vedl za sebou a zaklel pokaždé, když se mu podpatky vysokých bot podvrtly na oblázcích stezky. Když kilometr od kaňonu dorazil k ovčákově chýši, sejmul raněného ze sedla, odnesl ho dovnitř a uložil ho na kavalec. Starý Mexičan bezvýrazně přihlížel. Mac přetrhl desetidolarovku a jednu polovinu peónovi podal. „Když bude naživu, až se vrátím, dostaneš druhou půlku. Když ne, tak si mě nepřej. Nahoře v kaňonu je vůz se spřežením. Pošli tam nějakýho kluka, aby ho našel a přived zpátky sem."

„Sí, seňor." Stařec se okamžitě začal věnovat raněnému; v žilách měl víc než polovinu indiánské krve a jeho znalosti domorodé medicíny byly sice primitivní, avšak účinné.

Mac znovu zamířil ke kaňonu. Kid se neobtěžoval zastíráním stop, protože v Capitanu nebyli žádní zástupci zákona. Byli tam sice muži, kteří by mu nedovolili dívku unést, kdyby mu v tom mohli zabránit, nebyl tam ale nikdo, kdo by se ho pokoušel pronásledovat do hor ovládaných psanci.

Stopa se zřetelně vinula kaňonem dolů. Mac po ní jel přibližně pět kilometrů. Kaňon se zařezával stále hlouběji do okolních kopců a jeho stěny byly čím dál vyšší a strmější. Pak stezka zabočila do strany, stoupala vzhůru úzkou strží, a když po ní Mac vyjel nahoru, ocitl se v suché písčité soutěsce, z obou stran lemované horskými srázy. Na jižním okraji plošiny se ze země zvedlo hejno krkavců a s mávajícími křídly těžkopádně odlétlo pryč. Ještě se nenasytili, teprve s děsivou trpělivostí na svoji hostinu čekali. O chvíli později už se Velký Mac díval na bezvládně ležícího Checotah Kida. Střelili ho uprostřed cesty a šmouha krve v písku ukazovala, že se křečovitě odplazil do stínu velké skály.

Kulka ho zasáhla nedaleko srdce. Oči měl kalné a při každém chrčivém vydechnutí se mu na promodralých rtech tvořily krvavé bubliny.

Mac si ho prohlížel tvrdýma očima bez známky soucitu.

„Ty zrádnej skunku! Je mi líto, že tě někdo dostal dřív než já. Kde je ta holka?"

„El Bravo ji odvez," zachroptěl Kid. „Viděli mě přijíždět… s vlajkou. Vyjeli mi naproti. Dal jsem jim tu holku… jako platbu za členství v bandě. Chtěl jsem si

nechat tu tisícovku… co jsem sebral tomu starýmu. Popadli mě… prohledali… El Bravo mě střelil… za to, že jsem ji chtěl zatajit.“

„Kam ji odvezli?“

„Do svý skrýše. Nevím, kde to je. Nikdo to neví… jen oni sami.“ Kidův hlas byl čím dál slabší a nesrozumitelnější. „Hlídaj všechny přístupový cesty… ve dne v noci. Nikdo se do Guadalupes… nedostane… aby o něm nevěděli. Měl jsem signální vlajku… jen proto jsem se dostal tak daleko.“ Neurčitě mávl směrem k větvi topolu s přivázaným cárem bílé látky, která ležela kousek od něj.

Další Makovu otázku vedla čirá zvědavost.

„Proč ses mě pokoušel zastřelit? Neměli jsme spolu v Kansasu žádnej problém.“

„Měl jsi bejt moje platba,“ hlesl Kid. „Proto jsem se tě snažil vylákat do hor. El Bravo by tě radši měl živýho. Když ses ale nedal přemluvit, myslel jsem, že když mu přinesu důkaz, že jsem tě odprásk, třeba mě vezme i tak. Je to Garth Bissett!“

Garth Bissett! Tím se mnohé vysvětlovalo. Bissett měl dobrý důvod, proč Velkého Maka nenávidět. Poprvé se setkali v jednom kansaském dobytkářském městě na konci honácké stezky z Texasu. Bissett v tom městě zastával funkci maršála. Byl to tvrdý chlap, ostražitý jako vlk, rychlý jako letní blesk s dvěma revolvery se slonovinovou pažbou, které mu visely u boků – a v duši ten nejprohnilejší bídák, jaký kdy vládl zapadlému honáckému městečku uprostřed divočiny. Byl to právě Mac, kdo jeho nadvládu ukončil. Velký honácký předák přispěl na pomoc mladému kovbojovi, kterého jeden z Bissettových pistolnických zástupců křivě obvinil. Když se rozplynul dým výstřelů, zůstal zástupce ležet mrtvý na podlaze tančírny a v jeho kapsách se našly dopisy odhalující míru Bissettovy falešnosti – důkazy krádeží a vražd. Pak se do hry vmísil jistý federální maršál. Bissett mohl utéct, zastavil se ale v dobytkářském táboře na kraji města, aby si s velkým honákem vyřídil účty.

Velký Mac z následné přestřelky vyšel s kulkou v prsním svalu, zatímco Bissetta, jemuž naopak kulka z Makový pětačtyřicítky přerazila nohu, si odvezl federální maršál. Byl postaven před soud a odsouzen k doživotí, cestou do káznice však uprchl a ztratil se. Proslýchalo se, že zmizel do Mexika a zapletl se do nějaké revoluce. Mac vcelku bez zájmu konstatoval, že je Kid mrtvý. Aniž by mu věnoval další pohled, vyšvihl se do sedla a zamířil dál do hloubi hor po téměř neznatelné stopě, kterou po sobě vrahové zanechali. Obličej měl ještě přísněji stažený, v koutcích pevně stisknutých úst mu však pohrával náznak ironického úsměvu a v jedné ruce třímal improvizovanou vlajku, s níž přijel Kid. Vymyslel už plán, zoufalý a ztřeštěný plán s nadějí na úspěch jedna ku tisíci. Byla to však jediná

možnost. Bylo mu jasné, že prostřílet si cestu do Guadalupes nedokáže. I kdyby se mu snad podařilo doupě banditů najít, kdyby se do něj pokusil vniknout násilím, zastřelili by ho ze zálohy dávno předtím, než by se tam dostal. K srdci El Bravovy pevnosti existovala jen jediná cesta a právě tou cestou se ubíral.

Neptal se sám sebe, proč vlastně sleduje stopu dívky, která pro něj nic neznamená. To, co dělal, bylo prostě součástí jeho povahy – součástí kodexu texaského pohraničí, zrozeného z půl století nemilosrdné války proti rudým i hnědým mužům, pro něž byly ženy bělochů nehájenou kořistí. Běloch prostě ženě v nesnázích přispěchal na pomoc bez ohledu na to, co byla zač. Nic víc a nic míň. A tak tedy Velký Mac spěchal na pomoc dívce, která jím pohrdala, místo aby odjel do vzdáleného města, kde hodlal roztočit svazek zelených bankovek, který měl v kapse. Jen on sám věděl, kolik těžké dřiny a sebeodpírání představují.

Plošinu nechal už několik kilometrů za sebou a projížděl drsnou kamenitou krajinou, když zazněl hrubý hlas a nařídil mu, aby zastavil. Okamžitě přitáhl uzdu a zvedl ruce nad hlavu. Příkaz přišel z hromady balvanů vpravo.

„Co jsi zač a co tu chceš?“ ozvala se ostrá otázka.

„Jsem Velkej Mac,“ odpověděl klidně Texasan. „Hledám El Brava.“

„A co mu vezeš?“ zazněl další dotaz, zjevně stejně standardní jako ten první.

„Sebe!“ zasmál se Mac.

„Zbláznil ses?“ Tentokrát to zaznělo jako vzteklé vyštěknutí. „Ne. Zaveď mě k Bissettovi. Pokud ti nepoděkuje, bude blázen on.“

„No, von žádnej blázen není!“ zavrčel ukrytý muž. „Slez z koně! Teď si vodepni vopasek s pistolí a nech ho padnout na zem. A teď vod něj couvni dozadu – eště kousek, sakra! Ty pracky nech nahoře. Celou dobu ti mířím kulovnicí pětačtyřicítkou na srdce.“

Velký Mac se přesně řídil jeho pokyny. Stál neozbrojený s rukama nad hlavou, když se muž vynořil zpoza skal. Byl to dlouhán, který se pohyboval pružným krokem kuguára. Mac ho okamžitě poznal.

„Stark Campbell,“ poznamenal tiše. „Tak proto tě nikdy nenašli!“

„A taky nikdy nenajdou!“ opáčil psanec a zaklel. „Tady nahoře v Guadalupes se k nám nikdo nedostane. Musíš ale zaplatit zatraceně vysokou cenu, aby tě sem pustili.“ Z jeho slov čišel hořký vztek. „Cos proved, že chceš k nám?“

„To tě nemusí zajímat. Prostě mě zaveď k Bissettovi.“

„Budu tě muset vzít do skrejše, esli ho chceš vidět,“ prohlásil Campbell. „A von nedovolí, aby někdo jeho skrejš viděl a přežil to, pokud teda není členem bandy.

Esli nedovolí, aby ses k nám přidal, zabije tě. Esli ale chceš, můžeš se eště vrátit. Nebudu ti bránit, nejseš žádnej šerif ani maršál.“

„Chci mluvit s Bissettem,“ odpověděl Texasan. Campbell pokrčil rameny, vytáhl pistoli a odložil pušku. Nařídil Makovi, aby se otočil a dal ruce za záda a pak mu spoutal zápěstí – neobratně jednou rukou, protože druhou držel ústí pistole neustále zaryté do Makových zad. Když byly Texasanovy paže částečně znehybněné, dokončil svůj úkol oběma rukama. Pak zpoza skal vyvedl vlastního koně, statného grošáka, a pověsil mu opasek s Makovou pistolí na hrušku sedla.

„Vylez si na koně,“ zavrčel. „Pomůžu ti.“

Vyjeli, Campbell jel napřed a velkého hnědáka vedl za sebou. Pět nebo šest kilometrů se drželi sotva schůdné stezky vinoucí se tím nejdivočejším a nejrozeklanějším terénem, jaký kdy Mac viděl, až vjeli do kaňonu s příkrými stěnami, který byl na protější straně zjevně slepý, protože se obě stěny spojovaly dohromady. Když však dojeli blíž, spatřil Mac asi patnáct metrů nad dnem kaňonu malou šikmou průrvu, k jejímuž ústí vedla úzká klikatá stezka. Shora na ně zavolal další muž.

„To jsem já, Campbell!“ křikl jeho věznitel a čísi nabručený hlas je vyzval, aby pokračovali. „Tohle je jediná přístupová cesta do naší skrejše,“ vysvětloval Campbell. „Sám vidíš, jakou by měla šanci patrola, že se dostane dovnitř, i kdyby ji našla. Jeden chlap s dostatkem nábojů by to tady udržel proti celý armádě.“

Nejprve jeden a pak druhý stoupali po stezce. Koně, nejistí na úzkém prostoru, se bázlivě tlačili ke skalní stěně. Makovi bylo jasné, že Campbell má pravdu, když říká, že pod palbou shora by tudy žádná patrola útočit nemohla.

Když vjeli do průrvy, zvedl se zpoza skalní římsy muž s černými vousy a podezřívavě si je prohlížel.

„V pořádku, Wilsone. Vedu tohohle chlapa za Bissettem.“

„Není to Velkej Mac?“ zeptal se Wilson, v němž Texasan poznal dalšího „ztraceného psance“. „Co pro Bissetta má? Prohledals ho?“

„Zatraceně dobře víš, že ne, jen sem zkontroloval, že nemá bouchačku,“ zavrčel Campbell. „Znáš pravidla zrovna tak dobře jako já. Vo prachy je nesmí vobrat nikdo kromě Bissetta.“ Odplivl si. „Tak deme, Maku. Pokud máš něco, s čím bude Bissett spokojenej, tak ti ten špagát sundám. A pokud ne, už ti to bude stejně jedno, poněvadž budeš mít v hlavě kulku.“

Průrva se podobala skalnímu tunelu. Po patnácti metrech se rozšířila v otevřený prostor, který jako by byl pokračováním kaňonu, jímž přijeli. Vytvářela tam mělkou pánev, jejíž dno bylo o patnáct metrů výš než dno venkovního kaňonu,

obehnanou ze všech stran jednolitými útesy vysokými kolem sta metrů. Zdálo se, že slézt po nich dolů by bylo zcela nemožné, a Campbell to také potvrdil.

„Po těchhle skalách se k nám nikdo nedostane," zavrčel. „Zvenčí sou zrovna tak příkrý jako zevnitř. Jako by někdo uprostřed skalní plošiny vydlabal ďouru a v tý ďouře je tohle údolí. Tak dělej, slez."

Makovi se i se svázanýma rukama podařilo sesednout a Campbell nechal koně stát neuvázané ve stínu skalní stěny. Strkal Velkého Maka před sebou k chýši z nepálených cihel, která stála uprostřed údolíčka, obklopená čtvercovou kamennou zdí dosahující do výše prsou urostlého muže.

„Tomu Bissett říká poslední vobranná linie," zabručel Campbell. „I kdyby se do údolí dostala patrola – ačkoliv to není možný – za tou zdí se proti ní udržíme, jak dlouho budeme chtít. Je tam vevnitř pramen a jídla i munice tam máme nejmíň na rok."

Odpadlický maršál byl vždy mistrovským stratégem. Velký Mac nevěřil, že by hnízdo psanců bylo možno dobýt přímým útokem, a to bez ohledu na počet obléhatelů, i kdyby představitelé zákona někdy objevili jeho polohu.

Z ohrady u zdi, kde se pásl tucet koní, vyšel muž, kterého Campbell oslovil jako Garrisona, a další čekal u masivních vrat sbitých z prken tak tlustých, aby zastavila každou kulku.

„No ne!" vyjekl muž u vrat. „To je Velkej Mac! Kde ste ho chytli?"

„Přijel sám s bílou vlajkou, Emmette," odpověděl Campbell. „Bissett je vevnitř?"

„Jo, s tou holkou," zabručel Emmett. „Bože můj, tohle teda nechápu!"

Emmett zjevně alespoň něco věděl o Makově dosavadním životě. Všichni tři muži Texasana následovali, když kráčel přes dvůr k chýši. Stark Campbell, John Garrison, Red Emmett, k tomu Vlk Wilson tam u tunelu. Skutečně se ocitl v posledním doupěti štvanců, v posledním útulku těch nejzoufalejších ze všech hraničářských desperátů, jimž byly všechny ostatní dveře uzavřené a proti nimž by všichni ostatní muži pozvedli zbraň. Jen v tomhle ztraceném kaňonu v Guadalupes mohli najít útočiště – skrýš vlčího doupěte, za jehož bezpečí museli zaplatit veškerými svými zkrvavenými penězi.

Jejich spojenectví mohlo fungovat pouze na principech vlčí smečky. Bissett jim panoval právem bystřejšího rozumu a rychlejší ruky na pistoli. Nenáviděli ho pro ukrutnou chamtivost, s níž je do posledního centu připravil o naloupenou kořist, zároveň se ho však také báli, respektovali jeho nadřazenost a uvědomovali si, že

bez jeho vedení by navzdory všem přirozeným výhodám celá smečka nevyhnutelně zanikla.

Campbell strčil do dveří a otevřel je. Když se v nich objevila obrovitá postava Velkého Maka, muž v místnosti se otočil s bleskovou rychlostí vlka a ruka mu sjela k revolveru se slonovinovou pažbou ještě dřív, než se pohledem přesvědčil, že je příchozí zajatcem s rukama spoutanýma za zády.

„Ty!“ Znělo to jako hrdelní vlčí vyštěknutí. Bissett byl stejně vysoký jako Velký Mac, ne ale tak rozložitý. Byl svalnatý a šlachovitý a povislý žlutý knír mu lemoval ústa tenká jako rána nožem. Bledé oči se mu třpytily ledově mrazivým ohněm.

„Co to sakra znamená?“ Zdálo se, že je zcela ohromený úžasem. Velký Mac pohlédl za něj na dívku, která se krčila v koutě s očima vytřeštěnýma hrůzou. Když se setkala s jeho pohledem, nebyla v nich žádná naděje. Považovala ho jen za další šelmu.

Mac se na Bissetta nevesele ušklíbl.

„Přijel jsem se přidat k tvý bandě, Garthe,“ řekl klidně. „Slyšel jsem, že od každýho chceš nějakej dáreček. Tak tady ho máš, mě! Povídá se, žes na mou hlavu vypsal velkou odměnu.“

Vsadil všechno na svoji znalost Bissettovy povahy – na nepatrnou šanci, že ho psanec na místě nezastřelí. Stáli proti sobě, velký snědý Texasan s trochu zachmuřeným, ale klidným úsměvem, Bissett s vyceněnými zuby, napjatý a podezřívavý jako vlk.

„Kdes ho našel, Campbelle?“ vyštěkl.

„Přijel s bílou vlajkou,“ zavrčel Campbell. „Jako každej, kdo se k nám chce přidat. Říkal, že ho rád uvidíš.“

Bissett se otočil k Makovi a oči mu zářily jako vlkovi, když zacítí past. „Proč jsi sem přijel?“ utrhl se na něj. „Nejsi žádnej hlupák. Nevydal by ses mi do rukou, kdybys k tomu neměl nějakej zatraceně dobrej důvod – něco v záloze…“ V náhlém záchvatu podezření se otočil ke svým mužům.

„Běžte ven ke zdi, zatraceně! Hlídejte skály! Hlídejte všechno! Tenhle satanáš by sem nepřijel sám, kdyby neměl v rukávu nějaký eso…“

„No, já bych…“ začal Campbell, Bissettův hlas ale jeho podrážděné zabručení uťal jako prásknutí bičem.

„Drž hubu, sakra! A koukejte už mazat! Přemejšlení za tuhle partu obstarám sám!“

Mac viděl nezastíranou nenávist, která Campbellovi zablýskla v očích, když mlčky a neochotně odcházel za ostatními ven, a viděl také, jak mu Bissettův pohled propaluje do zad díru. Mezi těmi dvěma byla zlá krev. Campbell měl z Bissetta menší strach než ostatní, a podezření vůdce smečky se proto soustředilo právě na něj.

Když muži vycházeli z chatrče, popadl Bissett dvouhlavňovou brokovnici a natáhl kohoutek.

„Nevím, jakou hru hraješ," procedil mezi zuby. „Určitě máš v patách nějakou bandu nebo něco podobnýho. Ale ať je to tak nebo tak, tebe dostanu!"

Se svázanýma rukama a neozbrojený se Mac zdál bezmocný, instinktivní podezřívavost však byla Bissettovou předností a zároveň slabinou.

„Nejsi žádnej psanec," zasyčel. „Nepřijels, aby ses přidal k mý bandě. Věděls, že z tebe zaživa stáhnu kůži, nebo tě svázanýho nechám přikolíkovat k mraveništi. Tak co máš za lubem?"

Velký Mac se mu vysmál do tváře. Když někdo rok po roce hnal stáda po dlouhých stezkách, naučil se být dobrým soudcem nejen zvířat, ale i lidí. Bissett reagoval přesně tak, jak Mac očekával. Texasan znalosti jeho povahy využil, poslepu se jí řídil a čekal na příležitost. Byla to zoufalá hra, byl ale zvyklý sedat k partii, kde rozdával ďábel a v sázce byl život.

„Nemáš moc velkou bandu, Bissette," poznamenal.

„Nejsou tu všichni," odsekl psanec. „Pár chlapů je na nějaký fušce poblíž hranice. O to se ale nestarej. Co to zkoušíš? Když budeš mluvit, ulehčíš si konec."

„Co zkouším, Bissette?" opakoval po něm klidně Velký Mac. „Co asi? Kolem Wilsona v tunelu by se nikdo nedostal, že ne? A po těch skalách kolem by taky nikdo neslez, co? Tak k čemu by mi bylo, kdyby za mnou jela celá parta, jak si myslíš?"

„Nepřišel bys sem, kdybys neměl v rukávu nějaký eso," téměř zašeptal Bissett.

„A co tvý vlastní chlapi?" vynesl řečené eso Mac.

Bissett zbledl. Jeho podezření v tom okamžiku nabylo konkrétní podobu – podezření, které vzbudil Makův příchod, spojené s podezřívavostí vůči vlastním mužům, která mu neustále hlodala v mysli. V očích, jimiž si Maka zlostně prohlížel přes mířidla brokovnice, mu zajiskřilo šílenství.

„Jsi v pasti, Bissette!" vysmíval se mu Mac, opatrně vynášel jednu kartu po druhé a sledoval jejich účinek. „Tvý vlastní chlapi tě prodali! Kvůli kořisti, o kterou jsi je obral a schovals ji…"

A právě v tom okamžiku se naskytla očekávaná příležitost. Campbell se venku otočil zpět k hliněné chýši, a když to Mac viděl, zařval: „Campbelle! Pomoc!“ Bissett se jako blesk otočil, švihl brokovnicí a zamířil na svého užaslého kumpána. Byl to zcela instinktivní pohyb a ani pak by nebyl stiskl spoušť – mít jen okamžik na přemýšlení, byl by Makovu chabou fintu prohlédl.

Mac však viděl svou zoufalou šanci a dokázal jí využít. Po hlavě se vrhl proti Bissettovi a úderníky brokovnice, citlivé na sebemenší zmáčknutí spouště, při nárazu zareagovaly na mimovolné křečovité sevření Bissettových prstů. Obě hlavně explodovaly, když se Bissett pod náporem Maková těla složil k zemi, a jelení broky utrhly Starku Campbellovi kus hlavy. Zemřel na nohou, aniž by věděl proč. Pouhá náhoda… Mac jeho smrt neplánoval a ani ji plánovat nemohl.

V okamžiku, kdy oba padali k zemi, Mac vší silou vrazil Bissettovi koleno do břicha a odkulil se stranou, zatímco se psanec zlomil v pase a bolestí lapal po dechu. Makovi se nějak podařilo zvednout se na nohy s výkřikem: „Jeho nůž, honem! Přeřežte ten provaz!“

Jeho hlasitý řev přiměl vyděšenou dívku k činnosti. Bez rozmýšlení skočila kupředu, vytáhla z Bissettovy vysoké boty nůž a začala přeřezávat provaz, který poutal Maková zápěstí; kromě konopných vláken zajela i do kůže. To všechno se stalo v jediném ohromujícím okamžiku. Garrison s Emmettem se venku rozběhli k domu s pistolemi v rukou. Část vláken pod čepelí nože povolila a ostatní Mac přetrhl. Sklonil se k zemi a zvedl Bissetta na nohy. Napůl omráčený psanec mátožně hmatal po pistolích. Mac mu je vytrhl z pouzder a jeho bezvládné tělo postavil před sebe.

„Přikaž svejm chlapům, aby zůstali venku!“ zavrčel a tvrdě vrazil hlaveň jedné z pistolí Bissettovi do zad. „Tebe poslechnou! Tak jim to pověz, dělej!“

Rozkaz však nikdy nezazněl. Muži venku nevěděli, co se v chýši stalo, viděli jen, jak Campbell padl k zemi po výstřelu ze dveří, a domnívali se, že se jejich vůdce obrátil proti nim. Emmett dveřmi zahlédl stojícího Bissetta a vypálil. Mac cítil, jak sebou Bissettovo tělo v jeho rukou křečovitě škublo. Kulka psanci prolétla hlavou.

Mac odstrčil mrtvolu stranou a vystřelil od boku. Emmett dostal zásah přímo do úst a těžce se svalil na záda. Když Garrison spatřil, že Emmett padá a ve dveřích se objevuje Mac, dal se na ústup a kryl se střelbou. Měl v úmyslu ukrýt se v koňské ohradě. Kdyby se tam dostal, mohl se z toho vyvinout dlouhý boj a navíc by se od tunelu vrátil Wilson. A kdyby došlo na obléhání, poletující olovo by ohrožovalo i dívku.

Mac bez ohledu na nebezpečí vyskočil ze dveří a vypálil z obou pistolí. Cítil, jak mu horké olovo rozervalo košili a spálilo kůži na žebrech. Garrison zaklel, otočil se a rozběhl se ke zdi. V polovině kroku opile zavrávoral pod tvrdým nárazem kulky. Znovu se otočil a začal střílet. Ještě když se hroutil k zemi, svíral šestiranný revolver oběma rukama. Přestože dostal další dva zásahy, dál mačkal spoušť a jeho kulky vířily prach před botami Velkého Maka. Úderník narazil na prázdnou komoru, než konečně padl a zůstal nehybně ležet v rozlévající se rudé kaluži.

Mac zaslechl dívčin výkřik a současně za ním zazněl výstřel. Pocítil náraz, pod jehož silou se zapotácel. Otočil se v jakémsi opileckém půlkruhu a zahlédl Wilsonův obličej zarostlý černými vousy. Psanec seděl obkročmo na zdi a chystal se skočit dovnitř, než znovu vystřelí. Maková poslední kulka mu zlomila vaz a odhodila ho k patě zdi, kde sebou ještě několik vteřin házel jako bezhlavé kuře.

V ohlušujícím tichu, které následovalo po hřmění pistolí, se Mac otočil zpět k chýši. Košile se mu barvila prýštící krví. Bledá dívka se krčila ve dveřích, jako by si stále nebyla jistá svým osudem. Jeho první slova ji uklidnila.

„Nemějte strach, slečno. Přišel jsem, abych vás odvez zpátky za tátou."

Pak už se k němu tiskla a plakala hysterickou úlevou. „Ach, vy jste raněný! Krvácíte!"

„Dostal jsem jen kulku do ramene," zabručel rozpačitě. „To nic není."

„Dovolte, abych vám to zavázala," poprosila a Mac za ní zamířil do chatrče. Když mu neodborně a neobratně ovazovala rameno pruhy látky, které natrhala ze svých šatů, vyhýbala se pohledu na Bissetta ležícího v kaluži krve.

„Já… spletla jsem se ve vás," omlouvala se rozpačitě. „Promiňte mi to. Kid… to zvíře… můj otec…" Slova jí uvázla v krku.

„Váš táta je v pořádku," ubezpečil ji. „Jen má prostřelený rameno, jako já. Ve zdejším kraji jsou mizerný střelci. U ústí tunelu stojej dva osedlaný koně. Běžte tam a počkejte na mě."

Když odešla, začal chatrč spěšně prohledávat, po chvíli to však s hlasitým zaklením vzdal. V kapsách mrtvého vůdce ani při zběžné prohlídce všech místností nenašel, co hledal. Peníze, o něž byl Ellis okraden, už se připojily ke zbytku Bissettovy kořisti a ležely v nějaké skrýši neznámo kde. Bissett měl nepochybně v úmyslu jednoho dne s veškerým svým lupem uprchnout kdovíkam. Ať byly ale peníze kdekoli, byly dobře schované; mohl by je marně hledat třeba i celá léta. A Velký Mac neměl na hledání čas.

Bissett možná lhal, když tvrdil, že má i další muže, kteří jsou venku na nějaké akci, vzhledem k dívce ale Mac nemohl riskovat, že je tu vracející se psanci nachytají. Spěšně vyběhl z chatrče.

Dívka už čekala v sedle Campbellova grošáka. O několik minut později společně projížděli vnějším kaňonem. „Našel jsem tu tisícovku, co Checotah sebral vašemu tátovi," oznámil a podal jí svazek umolousaných zelených bankovek. „Příště o nich nikomu neříkejte."

„Vy jste nášstrážný anděl," vydechla tiše. „Byly to všechny naše peníze – bez nich bychom umřeli hladem. Vůbec nevím, jak vám mám poděkovat…"

„Tak to ani nezkoušejte!"

Rameno ho bolelo, ale jiná, hlubší rána se zacelila. Velký Mac se spokojeně pousmál, i když se plácl přes prázdnou kapsu, a přemýšlel o prašných kilometrech zpáteční cesty na ranč Líné K v Texasu, kde ho stále čekala práce, které se před nedávnem vzdal. Koneckonců, pomyslel si, ještě jeden rok to bez dovolené vydržím.

Pistolníkův dluh

John Kirby se náhle napřímil v sedle, celý ztuhl a díval se za postavou, která právě mizela za rohem koňské stáje. Něco mu na ní bylo dráždivě povědomé, viděl ji ale jen na tak kratičký okamžik, že se nebyl schopen upamatovat. Přelétl pohledem ke shluku domů tvořících městečko San Juan, k několika budovám stlučeným z neomítnutých prken, malému ostrůvku v jednotvárnosti prérie. Drsné a primitivní ve své novotě bylo menší obdobou jiných prérijních měst, která znal. Ještě k němu však nedospěly koleje ani stáda dobytka hnaná po oné dlouhé cestě, jíž dali lidé jméno Chisholmova stezka.

Tři saloony, z toho jeden s tančírnou a druhý s hernou, maštale, vězení, jeden či dva obchody, dvojitá řada nenatřených dřevěných domků, nájemná stáj a pár ohrad pro dobytek, to bylo městečko, které se nyní honosilo jménem San Juan.

Kirby stočil koně ke stáji. Byl to muž trochu nadprůměrné výšky s vypracovaným tělem, ošlehaný sluncem a větry mnoha klopotných cest. Nízko na pravém boku měl zavěšené pouzdro s pistolí a pažba, která z něj vyčnívala, byla hladce ohmataná častým používáním. Něco v ocelovém pohledu jeho očí ho odlišovalo od obvyklých kovbojů, kteří každoročně po stezce přijížděli ve stále větším počtu.

Nechal koně ve stáji, vyšel na ulici a zastavil se, když na něj mávl jakýsi zavalitý chlap s osmahlým obličejem, na jehož vyrudlé košili se leskla postříbřená hvězda.

„Jsem Bili Rogers, šerif San Juanu," představil se. „A tohle je můj zástupce Jackson," ukázal palcem na nevýrazné individuum, které ho doprovázelo. „Zrovna jste přijel?"

„Jo. Jmenuju se Kirby. Jel jsem s partou, co žene stádo do Ellsworthu, a zastavil jsem se tady, protože musím v San Juanu něco zařídit."

„Tu pistoli mi budete muset odevzdat," oznámil mu Rogers omluvným tónem. „Máme nařízení, co zakazuje nosit ve městě pistole. Až se budete chystat k odjezdu, stavte se u mě v kanceláři a vrátím vám ji. Je to támhle, v přední části vězení."

Kirby instinktivně zaváhal. Chtít po muži jeho kalibru, aby se rozloučil se zbraní, nebyla žádná maličkost. Pak pokrčil rameny. Tady nebyl v texaském pohraničí, kde se mohl v každém houští skrývat nepřítel, toužící po krevní mstě. V Kansasu žádné nepřátele neměl, nebo alespoň o žádných nevěděl. Po stezce sem přijel jen jeden muž, kterého by musel zabít, kdyby se setkali, ten už ale byl mrtvý. Povolil si tedy opasek a podal ho i s pistolí šerifovi. Rogers zabručel něco, co mohl být buď dík, nebo výraz úlevy, a spěšně se vzdálil; šestiranný revolver v pouzdře mu visel z ruky a jeho zástupce ho beze slova následoval.

Kirby si nervózně sáhl na pravý bok. Uvědomoval si, že nepřítomnost povědomé váhy v něm vyvolává zvláštní nepokoj. Pak znovu pokrčil rameny a zamířil po prašné ulici k jednomu ze saloonů, kde se v padajícím soumraku právě rozsvítilo. Město se zdálo klidné a tiché, čímž se lišilo od jiných měst, která už měla železnici a proměnila se ve střediska odesílání texaských stád. Na ulici bylo jen několik málo lidí, nejasně se rýsujících v houstnoucím šeru.

Kirby vešel do saloonu; byla to vlastně spíš tančírna s připojeným barem. Největší budova ve městě a na osadu takové velikosti doopravdy impozantní. Měla dvě podlaží – v prvním patře bydlela děvčata, která pracovala dole v lokále. San Juan počítal s tím, že dříve nebo později zažije velký rozkvět.

Zevnitř se ke Kirbymu donesly zvuky hádky: pronikavý a vzteklý ženský hlas s přídechem hysterie a hlubší mužský hlas, v němž trochu zaznával alkohol.

„No tak, dej mi pokoj, Joan, říkal jsem ti, že je konec. Nech mě bejt.“

„Nemůžeš se mě jen tak zbavit!“ ženský hlas se zlomil ve vzlyk spíše zuřivý než bolestný. „To nejde! Nedovolím…“

Ozvalo se plesknutí políčku rozevřenou dlaní a bolestné zavřísknutí.

„Tak dáš mi už konečně pokoj?“

„Ty špinavá kryso!“ ječela žena jako dračice. „Dáš mi kvinde a ještě mě zfackuješ, jo? K čertu s tebou, Jacku Corlane, příštího východu slunce už se nedočkáš!“

„Drž klapačku!“ Lítací dveře se otevřely, právě když k nim Kirby natahoval ruku, mrštně jimi proběhla jakási postava a nepatrně se při tom o kovboje otřela: byl to štíhlý pohledný mladík, jehož snědé orlí rysy vypovídaly o víc než jen kapce indiánské krve. Za ním viděl Kirby v saloonu i ženu, půvabnou černovlasou dívku v obvyklém tanečním úboru. Znenadání přestala ječet, otočila se a s pláčem vyběhla do schodů. Kirbyho oči se překvapeně zúžily. Nezaujala ho dramatická scéna, ale pouzdro s pistolí, které se houpalo muži u boku. Jak to, že byl ozbrojený, když to zákon zakazoval?

Tančírna byla prázdná až na jediného barmana a útlou postavu běžící do schodů. Večerní nával ještě nezačal – pokud totiž v San Juanu vůbec někdy nějaký byl. Kirby se opřel o bar a objednal si whisky a barman začal leštit barový pult kusem hadru. Zdálo se, že se věnuje jen své práci, ale Kirby, jemuž uniklo jen málo z toho, co se kolem něj dělo, si všiml, že po něm koutkem oka pošilhává a neustále od něj ustupuje směrem k opačnému konci baru.

Na prahu se ozvalo dusání nohou ve vysokých botách a dveře se rozlétly. Přirozená obezřetnost Kirbyho přiměla, aby se otočil. Ztuhl jako kámen se sklenicí whisky na poloviční cestě k ústům. Tucet kroků od něj stál vysoký černovousý muž a výsměšně se na něj díval. Nohy měl široce rozkročené a palce zaháknuté za povislý opasek těsně nad vyčnívajícími pažbami pistolí.

„Jim Garfield!“ Kirby to jméno sykl tak tiše, že ho bylo sotva slyšet.

„Jo, Jim Garfield!“ uchechl se vousáč a knír se mu zježil v krutém úšklebku. „Tvůj starej kámoš! Nejsi rád, že mě vidíš, Kirby?“

„Myslel jsem, že jsi mrtvěj,“ zavrčel Kirby. „říkal mi to tvůj táta.“

„To jsem právě chtěl!“ vycenil Garfield zažloutlé zuby v ještě širším a jedovatějším šklebu. „Chtěl jsem, abyste si to vy zatracený Kirbyové mysleli. Přijel jsem sem ve věci, která se tejká vás všech, a nechtěl jsem, aby vo tom někdo věděl. Myslel jsem, že jedeš po mý stopě, když mi tady Red Donaldson přišel říct, že ses vobjevil ve městě, počítám ale, že to byla jenom vobyčejná náhoda!“ Hlasitě se zachechtal.

Kirby pohlédl za něj na vysokého hubeného muže, jehož chladné oči kontrastovaly s ohnivě rudou kšticí.

„Takže jsi to byl ty, koho jsem viděl mizet za tou ohradou. Měl jsem dojem, že tě poznávám.“

„Tak jsme nachystali uvítací výbor.“ Garfield se ještě víc rozkročil a zdálo se, že se přímo tetelí potěšením. „Než ti ale předáme klíče vod města, chtěl bych ti říct, proč jsem sem přijel. Vidíš ty hochy tady?“ Ukázal na půltucet mužů, kteří se za ním shlukli – mužů, kteří měli ve tvářích vepsanou svoji neblahou profesi. „Tahle parta teď pracuje pro mě, Kirby, najal jsem si je. Až se budu vracet do Texasu, pojedou se mnou, tihle a možná tucet dalších. A až budou hotový se všema Kirbyovejma…“ znovu se zachechtal, v jeho smíchu však nebylo žádné veselí, jen zubaté ostří hrozby.

Kirby neodpověděl, pod bronzovým opálením ale zbledl. Tam na jihu, u dolního toku řeky Rio Grande, už přes deset let mezi Kirbyovými a Garfieldovými zuřila nemilosrdná krevní msta. Přepadení ze zálohy se střídala se strašlivými

přestřelkami v ulicích hraničářských městeček. Na původní příčině nepřátelství už dávno nezáleželo, konečně se však zdálo, že budou vítězství slavit Kirbyové. Teď ovšem stál John Kirby tváří v tvář zcela reálné hrozbě, že bude jeho jméno smazáno z povrchu zemského krví. Věděl, co jsou zač muži, kteří stáli za Jimem Garfieldem: byli to hospodští gladiátoři se dvěma revolvery u boku, nájemní zabijáci dobytkářských měst, kteří si za vraždy nechávali platit a prodávali své pistole tomu, kdo nabídl nejvyšší cenu. A právě tyhle darebáky se Jim Garfield chystal poslat proti nic netušícím Kirbyho příbuzným. Johnu Kirbymu se náhle zvedl žaludek a na kůži se mu zaperlil studený pot.

Garfield si toho všiml. „Copak, Johne, pročpak se potíš? Kořalka ti nechutná?“ Zachechtal se vlastnímu vtipu, pak mu ale obličej náhle zvážněl a ztvrdl jako ocelová maska. „Mám něco, čím se to dá napravit,“ zahučel a v očích mu začaly doutnat uhlíky modrého ohně. Tasil pistoli, natáhl kohoutek a rozvážně namířil na Kirbyho hruď. Nohsledi za jeho zády také tasili. Kirby stál jako přimražený vztekem, bezmocí a hrůzou z toho, že zemře jako ovce na porážce. Kde byl ve jménu božím šerif? Proč právě on, John Kirby, musel odevzdat zbraň, zatímco každý psanec, který přijel po stezce, se směl procházet ulicemi po zuby ozbrojený? Až nepřirozeně zřetelně vnímal celou scénu před sebou:
postavy ve vysokých botách s pistolemi v rukou, snědé tváře pohlížející na něj s posměšným úšklebkem, dívku na vrcholku schodiště, opřenou o zábradlí a ochromenou děsivým očekáváním. Jediná lampa, která osvětlovala lokál, visela přímo nad ní a zalévala její rysy světlem. To všechno John Kirby viděl, aniž by si byl plně vědom, že se na to dívá. Veškeré jeho vědomí se soustředilo na hrozivou postavu rozložitého muže, který před ním přikrčeně stál se skloněnou hlavou a okem přimhouřeným za matně modrou hlavní pistole.

„Jen zaplatíš starej dluh, Johne,“ zamumlal Garfield. „Vzpomínáš na mýho bráchu Joea, kterýho jsi zabil v Zapatě? Už na tebe čeká…“

Prásk! Lampa se rozlétla na kusy. Garfield překvapeně vyjekl a poslepu vystřelil. Kirby slyšel, jak se kulka zavrtala do baru kousek od něj, už však vyrazil pryč. Horečně se rozběhl podél baru, otočil se a po hlavě proskočil oknem, jehož obrysy matně viděl v černi před sebou. Ve tmě za jeho zády divoce štěkaly pistole, muži křičeli a nad vší tou vřavou se nesl býčí hlas Jima Garfielda, hnaného nesnesitelnou touhou po krvi a primitivním zklamáním.

Kirby se vyškrábal na nohy a rozběhl se k rohu budovy. Jen co za něj zatočil, srazil se s temnou postavou, která právě vycházela ze zadních dveří. Vztekle se po

ní ohnal, včas se ale zarazil, když jeho prsty nahmataly pleť příliš hebkou na to, aby mohla patřit muži.

„Pusťte!“ zamumlal tichý hlas. „To jsem jen já, Joan!“

„Jaká Joan, k čertu?“ štěkl Kirby.

„Joan Lareeová!“ odpověděla uspěchaným, naléhavým tónem. „To já jsem rozbila tu lampu – zachránila jsem vám život.“

„Ach tak, to děvče, co stálo na schodech,“ zahučel Kirby. „Ano… ale nezastavujte se. Pojďte!“

Popadla ho za ruku a táhla ho dál od domu. Poslechl a šel za ní. Nevěděl, co se děje, a ve městě nikoho neznal. Joan už mu pomohla, a neměl proto důvod jí nevěřit.

Vyvedla ho na pás holé prérie, která se táhla až k zadním zápražím saryuanských domů. Vřava za nimi zesílila a někdo znovu rozžehl světlo. Dveře se s rachotem rozlétly a na ulici se vyřítili rozzuření muži. Kirby tiše zaklel při pomyšlení, že nemá zbraň. Nebyl zvyklý utíkat. Dívka těžce popadala dech, nutila ho ale k rychlejšímu běhu. Viděl, kam má namířeno – k chatrči stojící trochu opodál všech ostatních domů. Když k ní doběhli, nahmatala kliku dveří, otevřela je a pobídla ho dovnitř. Vešel do tmy, dívka ho následovala a něčím – snad pláštěm – zakryla jediné okno. Zavřela dveře, které hlasitě zavrzaly na tlustých kožených závěsech. Ozvalo se škrtnutí zápalky a dívčinu tvář ozářilo žluté světlo, když zažehla petrolejku. Kirby na ni fascinovaně zíral. Připomínala mu mladého pantera – štíhlého, pružného a dravého. Černé vlasy se jí ve světle lampy bronzově leskly a tmavé oči jí žhnuly. Otočila se k němu a nervózní rukou si odhrnula vlasy z obličeje.

„Proč jste to udělala?“ zeptal se. „Za to, že jste rozbila tu lampu, vás stáhnou z kůže.“

„Nikdo mě neviděl,“ opáčila pohrdlivě. „Nevědí, že jsem to byla já. Proč vás chtěl Jim Garfield zabít? A co tady vůbec hledáte?“

„Přijel jsem za jedním přítelem, co tady údajně dělá barmana,“ odpověděl. „Bili Donnelly, neznáte ho?“

„Znala jsem ho,“ opravila ho. „Je mrtvěj.“

„Někdo ho zastřelil?“ Kirbyho šedé oči se zúžily.

„Kdepak,“ zasmála se chraptivě. „Střelil se sám – do zad. Hodně chlapů tady už takhle spáchalo sebevraždu. Ti, co si odmítaj nechat přikazovat od kapitána Blantona.“

„Kdo to je?“

„Patří mu tohle město. Ale nechme toho. Není dobrý o Blantonovi mluvit, dokonce ani když nikdo neposlouchá. Posaďte se. A nebojte se, nikoho nenapadne, že byste mohl být tady. Tohle je moje chata. Přespávám tady, když už mám toho blázince u Stříbrný boty plný zuby.“

„Kdybych někde sehnal pistoli, nemusel bych vás obtěžovat,“ zahučel a posadil se na židli ze surové kůže.

„Pistoli vám opatřím,“ slíbila a sedla si na protější stranu hrubě přitesaného stolu. Položila si bradu do dlaní, lokty se opřela o desku stolu a pozorně si ho prohlížela.

„Mezi váma a Jimem Garfieldem je nějaká krevní msta?“

„Slyšela jste, co říkal.“

„Nebýt mě, byl by vás zabil.“

Přikývl, nervózně ale poposedl. Zkušenosti mu říkaly, že když žena řekne něco takového, obvykle následuje žádost o nějakou službu.

„Udělal byste pro mě něco?“ zeptala se bez obalu. „Cokoli v rámci rozumnejch mezí,“ přisvědčil opatrně. „Chci, abyste zabil jednoho muže.“

Pobouřeně zvedl hlavu. Se svou žádostí se vytasila přímo a bez okolků, jako by byl nějaký nájemný pistolník, bandita, který je za odměnu ochoten vraždit.

„Jakýho muže?“ zeptal se a své rozhořčení držel na uzdě.

„Jacka Corlana. Potkal jste ho, když jste přicházel do Stříbrný boty. Ta indiánská špína…“ Bílé ruce se jí křečovitě sevřely v pěst.

„Nezdálo se mi, že by v sobě měl tolik indiánský krve,“ poznamenal Kirby.“

„No, nějakou čejenskou krev určitě má,“ odsekla vzdorovitě. „Jeho táta byl běloch a vychoval ho jako bělocha, ale… No, o to teď nejde. Zachoval se ke mně ohavně. Byla jsem tak hloupá, že jsem si myslela, že ho miluju, jenže pak mě nechal bejt kvůli jiný ženský. A potom na mě křičel a praštil mě. Možná jste viděl, jak mě praštil. Chci, abyste ho zabil.“

John Kirby se otřásl odporem. Vstal a sebral ze stolu klobouk.

„Jsem vám vážně moc vděčnej za všechno, co jste pro mě udělala, slečno,“ protáhl. „Doufám, že vám to někdy budu moct oplatit.“

Vyskočila a zbledla.

„Chcete říct, že mi nepomůžete?“

„Chci říct, že toho chlapa můžu najít a pořádně ho seřezat,“ vysvětloval Kirby, „ale rozhodně nezabiju někoho, kdo mi nijak neublížil, jen proto, že to po mně chce žárlivá ženská. Takovej skunk nejsem.“

„Skunk!“ ušklíbla se. „Zrovna od vás to sedí. Vím, co jste zač. Slyšela jsem o vás. Jste pistolník, zabiják! Zastřelil jste už půltucet chlapů.“

„Žiju v kraji, kde chlapi musej bojovat,“ odpověděl zamračeně. „Kdybych nebyl rychlej s bouchačkou, nedožil bych se dospělosti. Nikdy jsem ale nezabil nikoho, kdo mně nebo někomu z mejch příbuznejch neusiloval o život. Kdybych viděl, jak vás nějakej chlap ohrožuje, vyřídil bych ho. Abych ale zabil toho chlapa, o kterým mluvíte, k tomu dostatečný důvody nevidím.“

Byla sinalá vzteky, celá se třásla, sípala a lapala po dechu.

„Hlupáku! Povím Garfleldovi, kde se schováváte!“

„Snad si nemyslíte, že bych tady zůstal?“ opáčil. „Odcházím. Děkuju vám za to, co jste pro mě dneska večer udělala, a mám v úmyslu někdy vám to oplatit, ale slušným způsobem.“

Obrátil se k ní zády. S výkřikem nezvladatelného vzteku popadla pistoli, která ležela na stole, a oběma rukama na něj zamířila. Otočil se zpět právě včas, aby zaslechl prásknutí výstřelu, a olověná kulka se mu otřela o spánek, místo aby se mu zaryla do zad. Náraz necítil, světlo kolem něj ale zhaslo, jako když někdo sfoukne svíčku.

Z bezvědomí se John Kirby probíral jen pomalu, naprosto dokonale si ale vzpomínal, kde je a co se stalo. Na stole dosud zářila petrolejka. V chatrči kromě něj nikdo nebyl a dveře byly na škvíru pootevřené. Chytil se desky stolu a vrávoravě se postavil na nohy. Byl slabý, zvedal se mu žaludek a točila se mu hlava. Zvedl si ruku k hlavě a nahmatal roztrženou kůži – kulka mu sjela po kosti. Zaklel a přidržoval se, aby neupadl. V hlavě mu bušilo, a jakmile se pohnul, začala rána znovu krvácet. Z horka petrolejky se mu dělalo mdlo. Dopotácel se ke dveřím, rozrazil je a vyšel do hvězdami prozářené noci. Otřeseným mozkem mu při každém kroku projížděly vlny agónie. Mátožně a prakticky poslepu prošel kolem rohu chýše. Náhle šlápl nejistýma nohama do prázdna, svalil se a s ošklivým žuchnutím dopadl na zem.

Pád mu znovu zalil obličej proudy krve, zároveň mu ale pročistil hlavu. Trochu se otřásl, posadil se a oči se mu projasnily. Došlo mu, že se zřítil do strže za domem. Pokud se nemýlil, byla to stejná strž, která se na jedné straně táhla kolem okraje města až k zadní stěně budovy sloužící jako vězení. Začal se zvedat na nohy, zarazil se ale, když k němu dolehly nějaké hlasy.

„Říkám ti, že nevím, jak se ke mně dostal! Byl už vevnitř, když jsem otevřela dveře. Skočil po mně, já jsem zaječela a střelila jsem ho. Když jsem pak zapálila lampu, zjistila jsem, že je to ten chlap, co byl ve Stříbrný botě.“

„Zatraceně, holka," postěžoval si hlas Jima Garfielda, Jestli jsi mě připravila vo potěšení zabít Johna Kirbyho…"

„Nevím, jestli je mrtvěj, nebo ne! Střelila jsem ho do hlavy. Když jsem odcházela, ještě dejchal. Běžela jsem co nejrychlejc do Stříbrný boty…"

„Dobrá, dobrá," přerušil ji hlubší nepovědomý hlas, v němž zaznívala autorita. „Už jsme na místě, připravte si bouchačky. Jestli není mrtvěj, možná tam na nás číhá. Ty tam, McVeyi, otevři dveře."

Téměř okamžitě zazněl výkřik zvířecího zklamání. „Není tady!"

„Nelžeš nám, Joan?" chtěl vědět hluboký hlas.

„Tenhle tón si vodpusťte, kapitáne!" vmísil se do hovoru Red Donaldson. „Nelíbí se mi. Jasně, že nelže. Vidíte tu krev na podlaze? A na stole jsou fleky vod zkrvavenejch prstů. Jo, byl tady, vypadá to ale, že se vzpamatoval a zmizel."

Garfield vyrazil několik sprostých kleteb.

„Však ho najdeme," ujistil ho Blanton. „Běžte zpátky, chlapi, a prohledejte město. Jestli je zraněnej, nemoh se dostat daleko. Nejdřív zajděte do stáje a podívejte se, jestli tam ještě má koně. Ty běž s nima, Joan, vrať se do Stříbrný boty a věnuj se hostům. Tam je tvoje místo."

„Kapitáne," zazněl znovu nebezpečně hedvábný hlas Reda Donaldsona, „na vašem místě bych byl k dámě zdvořilejší. Pojďte, slečno Lareeová, doprovodím vás do bezpečí."

Ozval se dusot odcházejících vysokých bot a Kirby, který čekal, že někdo každou chvíli přijde prohledat i strž, uslyšel stále ještě zevnitř chatrče Blantona: „Co tady děláte, Corlane? Neříkal jsem vám, že máte…"

„Je mi jedno, co jste říkal těm pitomcům!" vyštěkl nedůtklivě přiopilý hlas. „Nejsem váš pes, abyste mě komandoval. Odvedu víc práce, než kdokoli z vašich vostatních chlapů, ale jednáte se mnou jako se psem. Vod včerejší půlnoci do dnešního poledne jsem ujel padesát mil a dobře víte, jakou práci jsem měl předtím."

„Mlčte, vy idiote!" obořil se na něj Blanton. „Nebudu mlčet, jestli mi nedáte další prachy!" rozkřikl se Corlan. „Jsem jedinej, kdo pro vás může dělat takovouhle špinavou práci, protože každej jinej by přišel vo skalp, kdyby něco podobnýho zkusil! Nemůžete se ke mně chovat jako k vostatním! Chci víc peněz!"

„Byl bych vám dal víc, kdybyste si o to řekl slušně," štěkl Blanton. „Vydírat se ale nenechám. Dnes večer už ani cent."

„Ne?“ protáhl opilý hlas. „Mám snad povědět, co vím? Ne, nemluvím teď vo Billovi Donnellym. Všichni vědějí, že jsem ho zabil na váš příkaz, a každýmu je to jedno. Mluvím vo Grizzlym Elkinsovi. Co myslíte, že lovci bizonů udělaj, jestli…“

„Ty zatracenej pitomče!“ V Blantonově hlase zaznívalstrach i krvežíznivý vztek, pak se ozvalo zadunění prudkého úderu, následované rachotivým pádem těžkého těla. „Zabiju vás!“ zaječel nepříčetně Corlan. V příštím okamžiku se ozvěnou do dáli rozlehlo prásknutí pětačtyřicítky. Kirby upíral oči na malý obdélník světla v okně a litoval, že nevidí skrz pevnou stěnu.

„Vy jste ho zabil!“ vyjekl Blantonův hlas.

„No,“ odpověděl mu Garfield, „nebejt toho, že jsem ho provrtal, dostal by von vás. Víte přece, jak tyhle indiáni a míšenci vyváděj, když se napijou. Pojďte, nechte ho tu ležet, potom sem pošleme pár chlapů. Vypadneme a koukneme se do tý rokle.“

Poslední slova přiměla Kirbyho k tomu, že tápavě vyrazil podél stáčejícího se svahu. Dno strže bylo sice úzké, ale vcelku rovné, takže postupoval poměrně rychle. Garfield s Blantonem se zjevně ještě chvíli zdrželi dalším rozhovorem či hádkou; slyšel totiž, jak Blanton říká: „Moc se mi nelíbí, Garfielde, že chcete s tolika chlapama odjet někam do Texasu kvůli nějaký svý soukromý záležitosti. Máme tady přece zatraceně dobrej kšeft.“

„Hele,“ namítl Garfield, „ten váš plán, jak vydělat na hnanejch stádech, na kšeftech s bizoníma kůžema a na všem tom vostatním, se mi zamlouvá, ale prachy nejsou všechno. To už jsme si přece vyříkali.“

„A ještě něco,“ ucedil Blanton. „Ten Donaldson si moc dovoluje. Nelíbí se mi.“

„Ale ne, jen je udělanej do tý Lareeovic holky,“ odpověděl Garfield. „Red je dobrej chlap.“

„Dobrej, ale mrtvěj, jestli si nedá pozor,“ zavrčel Blanton. „Nebudu žádný drzosti vašich kamarádů trpět jen proto, že se musím smířit s vaší společností…“

„To si pište, že se mnou se smířit musíte!“ rozkřikl se Garfield. „Jen ze sebe nedělejte takovou honoraci! Vím, že jste v Arkansasu jezdil s bandou Cullena Bakera…“

„Mlčte, zatraceně!“ zarazil ho Blanton.

„Hele,“ pokračoval Garfield, „v devětašedesátým zaplatila v Little Rocku federální vláda za Bakerovu mrtvolu deset tisíc dolarů, a pokud je mi známo, stejná částka je vypsaná i na vaši hlavu, pokud vás někdy dopadnou. Po všech těch letech jste už v bezpečí, jestli vás teda ovšem někdo – jako třeba já – nepráskne úřadům.

Nebo pokud mě nepotká nějaká nehoda. Můj brácha Bili dole v Texasu má totiž vode mě dopis, v kterým jsem mu napsal, co přesně má v takovým případě udělat.“

„Máte mě v hrsti,“ zahučel Blanton. „Už o tom nemluvte. Nemáte důvod si stěžovat, budete stejně bohatej jako já, když nebudete zkoušet žádný podrazy.“ Po těchto slovech oba vyšli z chatrče.

Kirby, který se tápavě a potácivě prodíral strží, si náhle uvědomil, že budova, která se rýsuje proti hvězdám, je místní vězení. Svítilo se v ní a Kirby vylezl ze strže, tiše prošel kolem rohu a nahlédl oknem dovnitř. V malé místnosti, kterou od vězeňských cel – momentálně prázdných – oddělovala železná mříž a která sloužila jako šerifova kancelář, seděl na židli rozvalený zástupce Jackson a četl si v něčem, co vypadalo na brožovaný román. Kirbyho dychtivý pohled spočinul na povědomém, matně lesklém předmětu, který ležel na stole. Jeho zbraň!

Proklouzl kolem rohu budovy, pak s nesouvislým výkřikem rozrazil dveře a vrávoravě vpadl dovnitř. Jackson vyletěl ze židle jako čertík z krabičky a v ruce se mu zaleskla pistole. Pak přihlouple vykulil oči – Kirbyho zjevně nepoznal, protože kovbojův obličej byl zamaskovaný napůl zaschlou krví a jeho oblečení bylo zaprášené a potrhané.

„Co sakra…?“

„Oloupili mě!“ zachrčel Kirby. „Někdo mě za saloonem praštil a obral… zavolejte šerifa…“

Zapotácel se a zhroutil se na stůl. Jackson ho zamračeně sledoval s revolverem volně svěšeným u boku.

„Oloupili?“ zakoktal. „Praštili? Kdo to byl?“

„Nevím, neviděl jsem je,“ zahuhlal Kirby a převalil se po desce stolu.

„A co mám jako dělat?“

„Pustit tu bouchačku a dát ruce nahoru!“ křikl Kirby a vyskočil s nataženým revolverem v ruce. Jackson užasle otevřel pusu, revolver upustil na podlahu a ruce mu vylétly do výše jako loutce na provázcích.

Kirby sebral ze stolu svazek klíčů.

„Do cely! Rychle!“

„To nemůžete!“ protestoval Jackson, přesto však jako automat vykročil kupředu. „Já jsem tady zákon – to nemůžete!“

Kirby jen zavrčel a otočil klíčem v zámku. Jackson se chytil mříží a vztekle na něj skrz ně zíral. Kirby už spěšně kráčel po ulici a ještě se za ním nezřetelně neslo „To nemůžete!“

Kovboj tiše vklouzl do stínu domů. Bylo už později, než si myslel. Ve staveních bylo dávno všude zhasnuto a svítilo se jen v saloonech. Držel se ve stínu a byl už skoro u stáje, když k němu dolehl dusot přijíždějících kopyt. Po chvíli se ve světle padajícím do ulice z oken saloonů objevil jezdec – jakýsi hromotluk na koni třesoucím se únavou. Zastavil před Bizoním rohem a ze sedla spíš spadl než seskočil. Za okamžik ho obklopil houf mužů, kteří vyběhli z okolních lokálů. Nad jejich vzrušeným halasem se jako býčí ryk přerývaně nesl cizincův udýchaný hlas.

„…všichni vyvražděný!“ slyšel Kirby. „Válečníci starýho Žlutýho vocasa… sám nevím, jak se mi podařilo utýct… celou noc a celej den sem zdrhal a schovával se a dneska večer… dejte mi sakra někdo napít!“

Ostatní ho napůl odvedli a napůl odnesli do saloonu. Když procházel dveřmi, mohl si ho Kirby na okamžik prohlédnout – byl to svalnatý obr v kazajce z jelenice a kdosi ho oslovoval jménem Elkins.

Kovboj se otočil a rychle pokračoval ke stáji. Instinkt ho přiměl, aby se k ní přiblížil zezadu a nakoukl dovnitř otvorem po vypadlém suku. Ve stání, kde byl zavřený jeho kůň, seděli na zemi tři muži s winchesterovkami položenými na kolenou. Žvýkali tabák, plivali a bavili se spolu tichými monotónními hlasy.

„Řek bych, že už se ten kovboj neukáže,“ říkal právě jeden z nich. „Vsadím se, že někde ukrad jinýho koně a vypařil se.“

„Možná, ale stejně tu radši do rána počkáme,“ prohlásil druhý. „Hele, ta Joan Lareeová pěkně vyváděla, když viděla Jacka Corlana, co?“

„Jo,“ přitakal třetí, „byla do něj celá udělaná. Zatraceně, to ale byla špinavost – takhle někoho vodprásknout voknem. Měl asi namířeno na Garfielda, že jo?“

„Možná,“ připustil první, Jestli ho ale chlapi chytnou, bude mít na konci špagátu namířeno na věčnost. Takhle sem zatáhnout nějaký svý nevyřízený oučty z Texasu a jen tak pro nic za nic sejmout Jacka Corlana. Mizera jeden!“

„Já měl Jacka rád,“ přidal se druhý „Byl to správnej chlap, i když měl indiánskou krev.“

„Jo, jasně!“ odfrkl si znechuceně třetí. „Je mi z vás nanic, hoši. Jen proto, že někdo natáhne brka, z něj eště nemusíte dělat svatýho. Corlan byl zbabělej kojot a vy to dobře víte. Prodal by vlastní duši každýmu, kdo by mu zaplatil nejvíc kořalky.“

Debata se změnila v hlasitou hádku. Kirby se ohromeně otočil a tiše zmizel. Bylo zcela zřejmé, že Garfield s Blantonem hodili Corlanovu vraždu na krk jemu. Žádný jiný svědek koneckonců neexistoval.

Váhavě se zastavil. Proti jeho útěku se dobře pojistili, všechny koně ve městě nepochybně dobře hlídají. A bylo mu jasné, že pokud neuteče hned, bude už pozdě. Jen co se rozední, najdou ho, ať se schová kamkoli. Na zdejší holé prérii se nemá kde skrýt, a kdyby na ni vyrazil pěšky, rovnalo by se to sebevraždě. Navíc se nutně potřeboval rozjet na jih, aby varoval rodinu před chystanou pohromou. Jenže opravdu to bylo nutné? Škubl sebou, když mu to náhle došlo. Kdyby Jim Garfield zemřel, jeho pistolníci by se na jih vůbec nevydali. Bude lepší, když s Garfieldem skoncuje tady a teď. A jestli při pokusu o to zemře…? I on měl koneckonců fanatickou klanovou mentalitu skotskoirských obyvatel amerického Jihozápadu. Pro dobro rodu byl v případě potřeby ochoten obětovat i vlastní život.

Ušel sotva půltucet kroků, když se před ním ze stínu vynořila temná postava. Okamžitě tasil a prst se mu zachvěl na spoušti. Pak ale viděl, že je to žena. Tmavé oči, zářící ve svitu hvězd, hleděly přímo na něj.

„Joan Lareeová!“ sykl. „Co vy tady děláte?“

„Čekám na vás,“ odpověděla tiše. „Napadlo mě, že si přijdete pro koně. Chtěla jsem vám říct, že ho hlídaj, vy jste ale přišel z druhý strany stáje.“

„Ale proč…?“ Byl plný neklidu a podezření.

„Chtěla jsem vám poděkovat!“ šeptla. „Přece jen… jste ho zabil.“

„Ne, nezabil!“ zaprotestoval. „Já…“

„Řekli mi to!“ nenechala ho domluvit. „A viděla jsem ho – i to rozbitý okno, kterým přilítla kulka. Garfield tvrdil, že jste mířil na něj… ale to je mi jedno. Je mi líto, že jsem po vás střelila. Něco vám dlužím.“

„Ach bože, to je hrůza.“ Nepatrně se otřásl odporem. „Co jste to vůbec za ženskou? Říkám vám ale, že jsem ne…“

„Nemluvte,“ zarazila ho. „Někdo nás uslyší, všude vás hledaj. Pojďte se mnou a ještě jednou mi věřte.“

Zaváhal a měl pocit, že se chytil do pavučiny fantazií a iluzí. To, co se právě dělo, bylo jako sen. Všechno ostatní – násilnosti, podvody a vraždy – dokázal pochopit, ale tahle zvláštní, krásná a přitom zlá žena se předivem všedních banalit pohybovala jako záhadný fantom, nevysvětlitelný a nepochopitelný. Uvědomoval si, že ho má v hrsti. Jediný její výkřik by přivolal smečku ozbrojených mužů. Musí jí věřit nebo alespoň předstírat, že jí věří; možná opravdu měla v úmyslu splatit ten příšerný dluh, jímž mu podle svého názoru byla zavázaná. Díval se na ni, jako by byla něco víc a zároveň něco míň než člověk, její neobvyklá krvelačná povaha ho odpuzovala, její krása na něj ale působila mocnou přitažlivostí. Následoval ji jako králík, hypnotizovaný hadem.

Ve vzduchu už bylo cítit svítání, panovala ona hluboká tma, která předchází rozbřesku. V San Juanu nezářilo jediné světlo, zhasnuto bylo dokonce i v saloonech. Zatímco ho vedla za zadními stěnami domů, neodpustil si otázku: „Kdo byl ten chlap, co asi před hodinou přijel s takovým povykem do města?“

„Grizzly Elkins, lovec bizonů,“ odpověděla. „Kapitán Blanton jeho partu financoval za podíl na zisku. Ulovili spoustu bizonů a kůže poslali do San Juanu v Blantonovejch vozech. Dorazily sem včera dopoledne. Elkins a jeho chlapi zůstali v táboře, protože chtěli vypravit ještě jeden náklad – vozy se měly vrátit se zásobami a naložit další kůže. Jenže když odjely, přepadla lovce tlupa Komančů a všechny kromě Elkinse pozabíjela. Jeho zabít nemohli, je to nezničitelnej chlap. Už jsme tady.“

Nahmatala dveře, otevřela je a vešla do naprosté temnoty. Naklonila se mu těsně k uchu a zašeptala: „Tady vás schovám, dokud pro vás neukradnu koně.“

„Dobrá,“ zabručel. „Nějakýho rychlýho, abych jim ujel – než ale zmizím, zabiju Jima Garfielda, i kdyby se mi pak nepodařilo utéct.“

Šmátrala ve tmě a vedla ho na opačnou stranu místnosti k dalším dveřím.

„Tudy,“ šeptla. Když jimi prošel, zabouchla je za ním. Chviličku zůstal potmě stát a domníval se, že je uvnitř s ním. Promluvil na ni, ale nedočkal se odpovědi. Odněkud zvenčí slyšel, jak se tiše zavírají domovní dveře. V panice se otočil k těm, jimiž právě prošel. Ruce mu po nich sjely, opřel se o ně proto vší silou. Byly ze solidního dubového dřeva, které by odolalo i útoku býka, a z druhé strany byly zajištěné závorou. Neměly ani zámek, který by mohl ustřelit. Obrátil se, poslepu přecházel podél stěn a hledal jiný východ. Nenašel dveře ani okno, zjistil ale něco jiného – místnost měla stěny ze silných hoblovaných trámů. Byl to jediný roubený dům v celém San Juanu; nepochybně kdysi sloužil jako vězení a na únik z něj nebylo ani pomyšlení. Byl v pasti. Zalila ho vlna zoufalého vzteku. Po veškerých varováních se nechá takhle zaskočit! Skulinami mezi trámy se dovnitř začalo vkrádat svítání.

Stál vzpřímeně uprostřed místnosti a čekal. Nemusel čekat dlouho. Ozval se úder prudce otevíraných dveří, dusot vysokých bot na hliněné podlaze a zazněly hlasy, které poznával a nenáviděl.

„Je zavřenej támhle,“ uslyšel Joanin hlas, chladný jako smrtící ocel.

„Už jednou ses dneska v noci spletla,“ zahučel Jim Garfield. „Víš jistě, že tam je?“

„Jasně, že tam je.“ Tentokrát se její zaječení podobalo švihnutí nabroušeného nože. „Otevři ty dveře, Kirby! Máš tady kamarády!“

Kovboj neodpověděl.

„Co má tohle všechno vůbec znamenat?“ vyptával se podrážděně býčí bas, v jehož majiteli Kirby poznával Grizzlyho Elkinse.

„Máme v tý místnosti zavřenýho jednoho kriminálníka,“ odpověděl mu Blanton, „pokud totiž ta holka nelže.“

„To teda nelžu,“ ohradila se Joan. „Je tam. Zavedla jsem ho tam. Slíbila jsem mu, že mu pomůžu. Zabil chlapa, kterýho jsem milovala.“

A uvnitř tiché místnosti John Kirby nechápavě zavrtěl hlavou při pomyšlení na onen věčný paradox, jímž je žena. Pokusila se ho zabít, protože odmítl zavraždit muže, který jí dal košem, a teď ho nalákala do smrtící pasti, protože si myslela, že téhož muže přece jen zastřelil. Bylo to fantastické, nemožné, a přece to byla pravda.

„Jo, zabil Jacka Corlana,“ potvrdil Blanton. „A zabil taky tvýho kamaráda Billa Donnellyho.“

„Cože?“ vyprskla zuřivě. „Ten špinavěj kojot! Vlastnoručně ho odtamtud vytáhnu!“

„Ne, počkej!“ zarazil ji Blanton zvýšeným hlasem. „Kirby, vyjdete ven a vzdáte se?“

Kirby neodpověděl.

„Krucinál!“ odfrkl si McVey, „tak ty dveře vyrazíme.“ Odsunul závoru a vrazil do dveří ramenem. Kirby vystřelil do místa, odkud zazněl úder. Velká kulka prolétla dubovým dřevem, McVey zaječel a těžce padl k zemi. V odpověď zaštěkala celá salva výstřelů a několik kulek prorazilo dveře, Kirby už byl ale přitisknutý u stěny mimo dostřel.

„Ustupte vod těch dveří, pitomci zatracený!“ zaburácel Jim Garfield. „Vy toho parchanta neznáte jako já. A ty nekňuč!“ Poslední slova patřila sténajícímu McVeyovi. „Trouba jako ty si nic jinýho než kulku nezaslouží.“

„A co teda budeme dělat?“ zeptal se další hlas, tentokrát Hopkinsův. „Ven se přes naše olovo nedostane, ale my za ním dovnitř taky nemůžeme. Co takhle ho vykouřit?“

„Tak to ne!“ vyštěkl Blanton. Tenhle barák patří mně a je až moc blízko saloonům. Když to tady zapálíme, mohlo by shořet celý město.“

„Vodu, proboha, kapitáne, dejte mi trochu vody!“ zasténal McVey.

„Drž hubu!“ okřikl ho Blanton. „Nemůžeme ti pomoct, když ležíš přímo před těma dveřma. Chceš, aby nás zabil? Jestli potřebuješ pomoct, popolez kus stranou.“

„Nemůžu," vzlykl McVey. „Mám přeraženou páteř. Dejte mi někdo proboha trochu vody!"

„Žádnou vodu nepotřebuješ," zavrčel Blanton. „Radši už koukej umřít, jo?"

„Takhle se s umírajícím nemluví, kapitáne," zaprotestoval Grizzly Elkins. Zvýšil hlas. „Hej, Kirby, vodtáhnu McVeye vod těch dveří. Nemám pistoli a nic proti tobě nepodniknu, dokud nedostanu McVeye do bezpečí. Jestli mě chceš skrz ty dveře zastřelit, tak střílej a táhni k čertu!"

S těmito vzdorovitými slovy udělal hřmotný lovec bizonů nohama v mokasínech několik kroků kupředu, popadl umírajícího a odtáhl ho ke stěně. Kirby nevystřelil. Elkins McVeye položil na zem, vytáhl z kapsy čutoru s whisky a přiložil mu ji k ústům.

„Jste blázen, riskovat život pro takovýho pitomce," zavrčel Blanton.

McVeyovy kalné oči na okamžik zahořely vzteklým plamenem. Bolestivě se zvedl na jeden loket. „Pitomce?" houkl a hlas se mu zlomil ve vzlyk bolesti a hysterie. „Takovejch díků se dočká někdo, kdo za vás dělá vaši špinavou práci? Nedáte mi ani napít vody, když umírám. Vysajete z člověka všechno jako zatracená pijavice a nic mu za to nedáte. Doufám, že vás Kirby zabije, jako jste vy zabil Jacka Corlana!"

„Cože?" vybuchla Joan Lareeová. Vrhla se k umírajícímu a pevně ho popadla oběma rukama. „Co to povídáte? Jacka Corlana přece zabil Kirby!"

„To teda nezabil!" McVey o vo sípění bylo čím dál tišší. „Corlan mi dlužil nějaký prachy, chtěl je dostat od Blantona a zaplatit mi. Když nás Blanton poslal pryč, přikrad jsem se zpátky. Nejdřív jsem slyšel, jak se hádaj, a pak práskla rána. Vozvala se zevnitř a ne zvenčí. Corlana zabil buď Blanton, nebo Garfield."

Z úst se mu vyvalila krev a hlava mu padla na stranu. Joan Lareeová vyskočila jako lítice. Skočila po Blantonovi, zuřivě ho sevřenou pěstí bušila do prsou a ječela: „Vy jste mi lhal! Jacka jste zabil vy! Zabil jste ho! Vy ďáble! Zabil jste ho!"

Garfield se provinile ošíval a nic neříkal. Blanton s obličejem zkřiveným vztekem ji popadl za zápěstí a odstrčil ji.

„A co má bejt?" odsekl. „Co záleží na tom, kdo toho špinavýho míšence poslal do pekla? A co s tím chceš dělat?"

„To vám hned ukážu!" vřískla a otočila se k nevěřícně zírajícímu Grizzlymu Elkinsovi. „Chcete vědět, od koho se Žlutej ocas dozvěděl, kde má hledat váš tábor?" hulákala.

„Sklapni!" zaburácel Blanton. „Neposlouchejte ji, Elkinsi, úplně se zbláznila!"

„Nezbláznila!“ zařvala a ve svém vzteku vypadala přímo děsivě. „Corlan se mnou mluvil, než onehdy odjel ze San Juanu. A když se včera vrátil, mluvil se mnou zas. Byl v čejenském táboře! Byl to přítel náčelníka Žlutýho ocasa, protože s ním byl ze svý indiánský strany příbuznej. Zradil vás, Elkinsi, a poštval na vás indiány…“

„Cože?“ zahřměl zuřivě obrovitý lovec.

„Lže!“ vypískl sinalý Blanton.

„Nelžu!“ rozkřikla se na něj Joan. „Udělal to, aby dostal všechny ty kůže, co jste poslali do San Juanu. Jsou v nich pěkný peníze a ty by patřily jemu, kdyby vás všechny povraždili! Patří to k jeho plánu – dobytek, kůže, pozemky, chce ukrást úplně všechno…“

Ozvala se hlasitá rána, vyšlehl plamen a vzduch se zaplnil kouřem. Joan se chytila za hruď a zapotácela se. Blanton s kouřícím revolverem v ruce vyběhl ze dveří. Dívka klesla na kolena s jednou rukou vztaženou v zoufalé prosbě ke zkamenělému lovci.

„Věřte mi,“ hlesla. „Blanton vás zradil – nechal povraždit vaše kamarády…“

Svalila se na bok a zůstala nehybně ležet. A pak náhle obr v jelenicovém oděvu vyrazil ohlušující řev. Ruka mu sjela k boku, a když znovu vylétla vzhůru, blyštěla se v ní široká ocelová čepel. Garfield vyjekl a okamžitě vypálil, obrovské tělo hnané svaly podobnými ocelovým pružinám už ale bleskově vyskočilo. Garfield minul, Elkins prolétl vzduchem a zarazil lovecký nůž až po střenku do Hopkinsových prsou. Ashley před hrozbou krví zbroceného ostří zoufale uskočil stranou a vrazil do Garfielda, který zavrávoral a také jeho druhá kulka minula cíl. A potom se do bitky vložil další hráč.

Dveře se rozlétly, mezi veřejemi stál John Kirby a z pistole mu šlehal rudý oheň. Ashley se svalil, Sterling stačil jednou vypálit, minul a padl na kolena s prostřeleným břichem a hrudí; marně už šátral levou rukou po druhé zbrani. Garfield zařval, vystřelil a Kirbymu slétl klobouk z hlavy. V příštím okamžiku Garfield zavyl, když mu kulka vyryla ránu podél žeber, otočil se a uprchl ze srubu. Když probíhal dveřmi, prolétl mu kolem hlavy Elkinsův nůž vržený nenávistnou silou a zaryl se hluboko do dveřního trámu. Garfield, který ze sebou zanechával krvavou stopu, přeběhl ulici a zmizel ve Stříbrné botě.

Kirby vyšel do hlavní místnosti a dobíjel si prázdnou pistoli. Ve srubu vládl chaos. Elkins, jemuž tekla krev ze zraněného ucha, si odfrkl jako zuřivý bizon, vytrhl nůž z trámu a otočil se ke Kirbymu. „My dva se nemáme proč prát. Tudy, honem!“

Kirby neodpověděl. Shoda okolností z nich učinila spojence a nemělo smysl plýtvat slovy. Vyrazili ven postranními dveřmi a přeběhli prostor, který srub dělil od sousedního domu. Na protější straně ulice zapráskaly winchesterovky a kolem uší jim hvízdly kulky. To už ale doběhli k domu a skočili dovnitř. Uvnitř narazili na vyděšenou ženu. „Bože můj," vzlykala, „co se to jen děje? Všechny nás povraždě! Chci jen vést slušnej penzion…"

„Asi byste měla zmizet zadníma dveřma, paní Richardsová," zaburácel Elkins. „Musíme se tady u vás na chviličku schovat a vzduchem bude nejspíš lítat trocha volova. No tak, běžte už, než sem začnou střílet. Všechny škody vám zaplatím."

Kulka z pětačtyřicítky, která v tu chvíli prolétla tenkou stěnou, byla přesvědčivější než lovcova výmluvnost. Paní Richardsová vyrazila ječivý nářek, vyběhla zadními dveřmi a uháněla prérií, jako by měla v patách smečku Siouxů.

„Tohle je můj pokoj," zabručel Elkins a kopl do jedněch dveří. „Tu máš, vezmi si tohle!" vrazil Kirbymu do ochotně nastavených rukou opakovači winchesterovku a sám si vzal kulovnici Sharps ráže.50 – jednorannou pušku používanou k lovu bizonů. „Teď jim ukážeme. Tyhle zdi kulku nezastavěj, ty jejich ale taky ne!"

Přikrčili se každý k jednomu oknu a s přimhouřenýma očima pohlédli přes ulici. Na dohled nikdo nebyl. Město jako by bylo zcela vylidněné, tu a tam ale tento dojem vyvracelo zlostné prásknutí pušky, po němž se k nebi vznesl obláček kouře a následoval dutý náraz olova do dřevěné stěny.

„Garfield je ve Stříbrný botě," zahučel Kirby s okem přiloženým k hledí winchesterovky. „Nevím, kolik je tam s ním dalších chlapů. Zahlíd jsem jenom Blantona, ten se schoval v baru U velkýho náčelníka. Vypadá to, že tam štěká jen jedna pistole."

„Nebyl tam nikdo než barman," potvrdil Elkins, „a toho znám. Určitě výpad, jen co se začalo střílet." Zmáčkl spoušť a na dunivé zaburácení těžké pušky odpověděl vzteklý výkřik ze Stříbrné boty.

Z okna baru U velkého náčelníka se vyvalil obláček dýmu, do okenního parapetu se zaryla kulka a zasypala Elkinse třískami. Kirby na výstřel odpověděl, ale minul. Blanton byl v lokále sám. Ve Stříbrné botě práskaly čtyři pušky a pištivé protestující ženské hlasy z prvního patra svědčily o tom, že se tanečnice probudily a že se jim tenhle chlapský sport nijak nezamlouvá.

„Škoda, že tyhle zdi nejsou z pořádnejch trámů," zabručel Elkins. „Ty prkenný domy mě pěkně štvou, nezastavěj ani ptačí broky. Vrátíme se zpátky do srubu."

„Počkej!“ vykřikl Kirby. „Kdo to támhle jede po ulici? Kristepane, to je Red Donaldson!“

Zvedl pušku a vypálil; při zaznění výstřelu sklouzl zrzavý pistolník ze sedla a zmizel ve srubu. Kirby zaklel.

Za okamžik se ze srubu ozval výkřik tak bolestný, že veškerá střelba ustala. Donaldson bez rozmyslu vyběhl na ulici a něco v jeho očích zadrželo Kirbyho prst na spoušti.

„Kdo ji zabil?“ ječel Red. „Joan Lareeovou? Je zastřelená! Kdo to udělal? Kdo to byl?“

Z okna v prvním patře Stříbrné boty vykoukla rozcuchaná hlava a její majitelka hlasitě zaječela: „To Blanton! Slyšela jsem ránu a viděla jsem ho, jak utíká s pistolí v ruce, těsně předtím, než začala všechna ta střelba…“

Vyjekla a zmizela, když se do okna nad její hlavou zaryla kulka vystřelená od Velkého náčelníka.

Red Donaldson krvežíznivě zařval, vytasil pistoli a bezhlavě se rozběhl přes ulici. Z očí mu sršely blesky. Sotva však vyběhl na nízkou terasu před saloonem, zahřměla zevnitř rána z brokovnice a srazila ho k zemi, kde zůstal ležet a svíjel se v blátě. Vzápětí zazněl vzteklý hlas Jima Garfielda.

„Zatraceně, Blantone!“ zavyl. „Nemůžete takhle střílet moje kámoše!“

Stejně neopatrně jako předtím Donaldson vyběhl ze Stříbrné boty s brokovnicí v ruce. Vítězoslavně vykřikl, když za oknem zahlédl svého bývalého společníka, klekl najedno koleno a zvedl brokovnici – a v témž okamžiku ve dveřích za jeho zády práskl šestiranný revolver a mezi lopatky ho udeřila kulka. Zaryčel jako raněný býk a brokovnice vystřelila nazdařbůh do vzduchu. Dopadl na zem, zkroutil se, napůl se zvedl a poslal obsah druhé hlavně do dveří, z nichž právě vyběhl. Bolestné zavytí prozradilo, že alespoň některé broky našly cíl.

Kirby vypálil na stín za jedním z oken, čísi tělo těžce přepadlo přes parapet a křečovitě sebou škubalo. Na okamžik neviděl, kde je Elkins, pak ho ale spatřil. Zatímco byla pozornost všech bojujících upřená na umírajícího Garfielda, vyklouzl z penzionu, rozběhl se po ulici a odvážně ji přeběhl k zadním dveřím Stříbrné boty. Kirby ho na okamžik zahlédl – běžel sehnutý, jeho obrovská medvědí postava působila v té rychlosti téměř komicky, a v rukou držel hromádku podpálených odpadků.

Z budovy se brzy začal valit kouř. Elkins vyrážel primitivní zuřivý řev, pobíhal sem a tam, uhýbal kulkám a podpaloval jeden dům za druhým. Ze Stříbrné boty vyběhla nejdřív děvčata, vzápětí je ale následovali i muži. Kirby je nechal být,

veškerá bojechtivost z nich už vyprchala. Naskočili na mustangy a úprkem opouštěli město. Rozhořel se i bar U velkého náčelníka a Blanton vyběhl ven. Kirby vypálil a viděl, že se kapitán zapotácel, utíkal ale dál s brokovnicí v rukou. Pak se před ním objevil Elkins a bezhlavě se k němu hnal s napřaženým nožem. Brokovnice vylétla do výše a namířila na vlasatého obra. Zhroucená postava Reda Donaldsona za Blantonovými zády se pohnula; ještě v ní zbývala jiskra života. Třesoucí se ruka zvedla revolver a zmáčkla spoušť. Blanton se pod úderem olova do zad zapotácel a jeho výstřel zamířil do prázdna. Elkins jediným skokem urazil zbývající vzdálenost, která ho od Blantona dělila, a zarazil mu nůž až po jílec do prsou.

San Juan hořel, dým se valil k ranní obloze a Elkins s Kirbym společně odjížděli na jih.

Černý vítr

KAPITOLA I

„Beru si tuto ženu!“

Emmett Glanton dupl na brzdy své staré fordky a s kvílícími pneumatikami smykem zastavil před zjevením, které se vynořilo z větrné černé noci.

„Co to sakra znamená, takhle mi najednou skočit před auto?“ zahulákal rozzuřeně, když poznal postavu, která se jako groteskní loutka tyčila v záři reflektorů. Byl to Joshua, těžkopádný hňup, který pracoval pro starého Johna Bruckmana; byl to ale Joshua v rozpoložení, v jakém ho Glanton ještě nikdy neviděl. V bílém světle reflektorů byl jeho široký přihlouplý obličej nepřirozeně zkřivený, na rtech mu vyvstávala pěna a oči měl rudé jako vzteklý vlk. Mával pažemi ve vzduchu a vyrážel jakési nesouvislé skřeky. Glanton ohromeně otevřel dveře a vystoupil. Když se napřímil, byl o několik centimetrů vyšší než Joshua, v porovnání s nahrbenou, jakoby opičí postavou prosťáčka však jeho statné ramenaté tělo nepůsobilo nijak impozantně.

Z Joshuova postoje vyzařovala hrozba. Tentam byl jeho obvyklý tupý a lhostejný výraz. S vyceněnými zuby a se zavrčením divoké šelmy se hrnul směrem ke Glantonovi.

„Nepřibližuj se ke mně, zatraceně!“ varoval ho Glanton. „Co je to s tebou?“

„Vyjedete za ním!“ osopil se na něj prosťáček a neurčitě mávl rukou k jihu. „Starej John vám volal telefonem. Já to slyšel!“

„Jo, volal,“ připustil Glanton. „Požádal mě, abych co nejrychleji přijel, ale neřekl mi proč. A co má být? Chceš se se mnou svézt zpátky?“

Joshua nadskočil a obrovskými pěstmi si zabušil do chlupaté hrudi jako rozzuřený opičák. Zaskřípěl zuby a hlasitě zavyl. Glanton cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Byla temná noc, vítr skučel pod černou oblohou a vířil medyňkovou trávu. A v malém ostrůvku světla ta zvířecká postava poskakovala a pěnila vzteky jako démon, kterého nějaký černokněžník přivolal z pekla.

„Nechci s váma nikam jezdit!“ zařval Joshua. „A vy tam taky nepojedete! Zabiju vás, jestli to zkusíte! Vlastníma rukama vám utrhnu hlavu!“ Roztáhl velké prsty a

zkroutil je Glantonovi před obličejem jako chlupaté nohy dvou velkých pavouků. Glanton se při jeho pohrůžce naježil.

„Co tak vyvádíš?“ vyjel na něj. „Nevím, proč mě Bruckman zavolal, ale…“

„Ale já to vím!“ vřískl Joshua a od chvějících se rozšklebených rtů mu odletovala pěna. „Poslouchal sem pod voknem! Nedostanete ji! Chci ji já!“

„Koho chceš?“ opáčil nechápavě Glanton. Záhada střídala záhadu. Černá vyjící noc a hlas starého Johna Bruckmana, který na něj po telefonu zoufale ječel, nařizoval a zároveň prosil, aby k němu soused přijel tak rychle, jak ho tam jen auto doveze, potom zběsilá jízda po větrem bičované cestě a teď tenhle šílenec, který tu poskakoval v záři reflektorů a zahrnoval ho krvelačnými hrozbami.

Joshua jako by otázku neslyšel. Zdálo se, že ztratil i tu trochu soudnosti, kterou kdy měl a počínal si jako vražedný maniak.
A pod dírami v potrhané košili mu vystupovaly svaly, schopné roztrhat obyčejného chlapa na kusy.

„Nikdy sem eště neviděl žádnou, kterou bych chtěl!“ ječel. „Tuhle ale chci! A starej John ji nechce, slyšel sem, jak to říkal! Když nepřijedete, tak mi ji možná dá! Tak se vraťte domů, nebo vás zabiju! Ukroutím vám hlavu a hodím ji supům! Vsadím se, že si myslíte, že sem jen neškodnej velkej trouba!“

Hulákající hlas mu přeskočil do groteskního pronikavého pištění.

„No, jestli tě to nějak uklidní,“ odpověděl Glanton a bedlivě ho sledoval, „odjakživa tě považuju za nebezpečného. Bruckman je hlupák, že si tě drží na ranči. Čekal jsem, že se jednoho dne dočista zblázníš a zabiješ ho.“

„Nezabiju Johna!“ zavyl Joshua. „Zabiju vás! A nebudete první. Zabil sem už svýho bráchu Jakea. Neměl mě pořád mlátit. Roztřískal sem mu kamenem hlavu na kaši, vodtáh sem jeho mrtvolu do kaňonu a hodil sem ji do tůně pod peřejema!“

Obličej se mu zkřivil šíleným triumfem, když vykřikoval do noci své strašlivé tajemství, a z očí mu šlehaly ohně samotného pekla.

„Tak takhle skončil Jake! Vždycky mi vrtalo hlavou, proč tak najednou zmizel a proč ses ty nastěhoval ke starému Johnovi. Když jsi ho zabil, nedokázal jsi sám zůstat v tom srubu v tak osamělém kaňonu, co?“

V kalných očích maniaka se na okamžik objevil záblesk strachu.

„Nechtěl zůstat v tý tůni,“ zahučel Joshua. „Pořád se vracel a škrábal na vokno s hlavou celou vod krve. Vždycky sem se v noci probudil a viděl sem, jak na mě kouká. Chrčel a dávil se, jak se snažil mluvit skrz tu krev v krku. Vy se ale nebudete vracet a strašit mě!“ rozkřikl se náhle a začal se kymácet ze strany na

stranu, jako když se býk chystá zaútočit. „Probodnu vás dřevěným kůlem a nasypu na vás kameny! A pak…“ Uprostřed této tirády najednou po Glantonovi skočil.

Glanton věděl, že kdyby se ty obrovské paže sevřely kolem něj, páteř by mu praskla jako suchá větev. Také ale věděl, že šílenec se v devíti případech z deseti pokusí oběti zahryznout do hrdla. Joshua nebyl výjimkou.

Jako šelma, v kterou se už úplně proměnil, vyrazil s pažemi nemotorně rozmáchlými. Hlavu měl nataženou před sebe jako vlčí čenich a v záři reflektorů se zaleskly vyceněné ostré zuby. Glanton se vrhl kupředu mezi mávající ruce a vší silou udeřil do vystrčené brady pravou pěstí. Byla to rána, která by jiného muže omráčila, idiot se ale jen zarazil a vytryskla mu krev.

Než se stačil vzpamatovat, zasypal ho Glanton další sprškou ran, zasazoval mu strašlivé údery do obličeje a do hlavy, až se před ním Joshua omámeně potácel a vrávoral. Bylo to jako tlouct do býka, neustálé rány pěstí však maniaka vyváděly z rovnováhy, mátly ho a připravovaly o rozvahu, takže byl nucen jen se bránit.

Glanton cítil, že mu začínají ubývat síly, a horečně přemýšlel o tom, jak jejich střetnutí skončí. Věděl, že jakmile údery zeslábnou, Joshua ze sebe setřese ochromení a znovu se vrhne do útoku…

Znenadání se ocitli mimo dosah světel auta a potáceli se v úplné tmě. V panickém strachu, že maniak potmě nahmatá jeho hrdlo, se Glanton slepě a zoufale rozmáchl, cítil, že jeho pěst našla cíl a jeho protivník že padá.

Sám také klopýtl, spadl na všechny čtyři a málem se skutálel ze srázu, který se mu rozevíral pod nohama. Přikrčený u země slyšel, jak se Joshua s hromovým rachotem řítí dolů. Teď už přesně věděl, kde je, věděl totiž, že jen pár metrů od cesty se terén svažuje a příkrým srázem klesá asi o třicet metrů níž. Za denního světla nebylo těžké seběhnout z něj dolů, potmě ale mohl člověk snadno upadnout a ošklivě se potlouct na rozeklaných kamenech dole. A právě k nim se teď valil Joshua, kterého poslední Glantonova zoufalá rána srazila přes okraj svahu.

Podle chroptění a vytí, které ke Glantonovi zdola doléhalo, se mohlo zdát, že ze svahu padá nějaké zvíře, po chvíli ale, když odezněl rachot oblázků i zvuk těžkého kutálejícího se těla, se rozhostilo ticho. Glanton přemýšlel, jestli šílenec leží na dně rokliny v bezvědomí, nebo mrtvý.

Zavolal, odpovědi se ale nedočkal. Pak mu náhle celým tělem zalomcoval prudký třes. Co když se Joshua zcela neslyšně plazí po svahu zpět nahoru, tentokrát ale možná s kamenem v ruce, s podobným kamenem, jakým bratru Jakeovi rozmlátil hlavu na krvavou kaši…

Glantonovy oči začínaly pomalu přivykat temnotě, takže rozeznával nejasné obrysy černých hrbolů, balvanů a stromů. V tom ďábelském větru, který kvílel v korunách stromů, by se kradmé kroky úplně ztratily. Když se otočíte k nebezpečí zády, vezme na sebe podobu tisícinásobné hrůzy.

Glanton zamířil zpět k autu. Po kůži mu přejížděl mráz a při každém kroku čekal, že ho do zad udeří strašlivý protivník a zaryje do něj drápy i zuby. S obrovským vzdechem úlevy skočil za volant, povolil ruční brzdu a rachotivě se rozjel po temné cestě.

Joshuu nechával za sebou mrtvého, nebo živého a ponurá magie té větrné noci na něj v tom okamžiku působila tak silně, že se mrtvého Joshuy nebál o nic méně než živého.

Další úlevný vzdech se z něj vydral, když se v černém závoji před autem rozzářila rudá tečka, která značila světlo v domě Johna Bruckmana. Neměl Bruckmana rád, ten starý skrblík to ale aspoň měl v hlavě v pořádku a po nedávném zážitku s krutým maniakem v černém srdci této noci plné zla mu byla společnost kohokoli normálního vítaná.

Před Bruckmanovými vraty stálo auto, v němž Glanton poznal vůz Lema Richardse, smírčího soudce z malé vesničky Skurlocku, která ležela několik kilometrů jižně od Bruckmanova ranče.

Zaklepal na dveře a z domu se ozval Bruckmanův hlas, rozechvělý jakýmsi zvláštním, nepřirozeným třesem:

„Kdo je tam? Okamžitě se ohlaste, jinak budu střílet skrz dveře!“

„To jsem já, Glanton!“ křikl spěšně druhý rančer. „Chtěl jste přece, abych přijel, ne?“

Zachřestily řetězy, v zámku zaskřípěl klíč a dveře se otevřely dovnitř. Lampa v poryvu větru zablikotala, stíny se roztančily po stěnách a černá noc jako by vplula za Glantonem do domu. Bruckman zasténal a přibouchl noci dveře do ebenové tváře. Roztřesenýma rukama zastrčil závoru a zajistil ji řetězem.

„Ten váš zatracený nádeník se mě cestou sem pokusil zabít,“ spustil zlostně Glanton. „Říkal jsem vám, že tomu šílenci jednou definitivně přeskočí…“

Zarazil se. V místnosti byli další dva lidé. Jedním z nich byl smírčí soudce Lem Richards, malý flegmatický mužík bez špetky představivosti, který seděl u krbu a lhostejně žvýkal kus tabáku.

Druhou přítomnou byla dívka. Při pohledu na ni projelo Emmettem Glantonem cosi jako šok a náhle si byl nepříjemně vědom svých dřinou ztvrdlých rukou, tuhé a hrubé košile i zaprášených bot. Byla jako závan parfému ze světa blýskavých

šperků, zářivých světel a večerních toalet, na který už téměř zapomněl za dobu, kdy se ve zdejším primitivním kraji pachtil, aby si vydělal na živobytí.

Dívčinu pružnou mladou postavu dokonale zvýrazňovaly prosté, ale nákladné šaty, které měla na sobě. Její půvab Glantona na první pohled téměř oslnil, pak se na ni podíval znovu a zhrozil se. Byla totiž bílá a chladná jako mramorová socha a její vykulené oči na něj zíraly, jako by právě ve dveřích spatřila svíjejícího se hada.

„Ach, promiňte," hlesl rozpačitě a strhl z hlavy zmačkaný širák. „Nebyl bych sem takhle vrazil, kdybych byl tušil, že je tu dáma…"

„To nechte plavat!" štěkl John Bruckman. Díval se přes stůl na Glantona a jeho tvář se ostře rýsovala ve světle lampy. Byla to strhaná tvář a ve žhnoucích očích viděl Glanton strach – temný zvířecí strach, který dodával celému obličeji odpudivý vzhled. Bruckman mluvil spěšně, slova se z něj hrnula jedno za druhým a každou chvíli se otáčel k velkým hodinám, které na krbové římse ponuře odtikávaly vteřinu za vteřinou.

„Glantone, jsem majitelem hypotéky na váš ranč a ta bude za pár dnů splatná. Vy asi nedáte dohromady dost peněz, co?"

Glanton měl co dělat, aby hlasitě nezaklel. Hnal ho sem Bruckman takhle v noci tím divokým větrem jen proto, aby si s ním promluvil o hypotéce? Pohled na bílou neklidnou dívku mu říkal, že je za tím něco jiného.

„Myslím, že ano," potvrdil stroze. „Nějak vyjdu… nebo bych spíš vyšel, kdybyste mi dal pokoj dost dlouho, abych mohl pořádně začít."

„Udělám to!" Bruckmanovi se třásly ruce, když si prohledával kapsy kabátu. „Podívejte! Tady je ta hypotéka!" Hodil dokument na stůl. „A tisíc dolarů v hotovosti!" Před Glantonovýma ohromenýma očima dopadl s plesknutím na stůl úhledný balíček bankovek. „To všechno je vaše – hypotéka i peníze –, pokud pro mě něco uděláte."

„A co to má být?"

Bruckman namířil kostnatým ukazovákem na bázlivě se krčící dívku. „Oženíte se s ní!"

„Cože?" Glanton se otočil a zadíval se na ni pozorněji. Dívka jeho pohled rozrušeně opětovala a v očích měla zjevný strach a zmatek.

„Oženit se s ní?" Ohromeně si přejel rukou po čele a zoufale si při tom uvědomoval, jak osamělý život v posledních třech letech vede.

„A co tomu říká ta mladá dáma?" zeptal se. Bruckman si netrpělivě odfrkl.

„Záleží snad na tom, co tomu říká? Je to moje neteř a já jsem jejím poručníkem. Udělá, co jí řeknu. Mohla by dopadnout mnohem hůř, vy nejste žádný obyčejný venkovan. Původem i výchovou jste džentlmen…“

„To sem nepleťte,“ zavrčel Glanton a mávnutím ho umlčel. Přistoupil blíž k dívce.

„Jste ochotná se za mne provdat?“ zeptal se bez okolků.

Na dlouhou chvíli se mu zadívala přímo do očí a v jejím pohledu byla jakási zoufalá a žalostná výzva. Musela mu v nich vyčíst laskavost a upřímnost, protože náhle impulzivně přiskočila až k němu, oběma rukama ho popadla za hnědou paži a vykřikla:

„Ano! Ano! Vezměte si mě, prosím! Vezměte si mě a odveďte mě od něj…“ Mávla rukou k Johnu Bruckmanovi v gestu strachu a odporu, stařec šijí však nevšímal. Už zase se vyděšeně díval na hodiny.

Jako by v nervózní křeči tleskl dlaněmi.

„Rychle! Rychle! Lem přivezl povolení, jak jsem ho žádal. Oddá vás teď… hned! Postavte se sem ke stolu a podejte si ruce.“

Richards těžce vstal a přikolébal se ke stolu s ohmatanou biblí v ruce. Všechno to drama a tajemství pro něj neznamenalo nic víc než to, že bude oddán další pár.

A tak se stalo, že Emmett Glanton náhle stál a držel chvějící se ruku dívky, kterou v životě neviděl, zatímco smírčí soudce mumlavě odříkával formuli, která z nich učinila muže a ženu. A teprve v tu chvíli se dozvěděl dívčino jméno – byla to Joan Zukorová.

„Ptám se tě, Emmette, zda si bereš tuto ženu…“ drmolil monotónní hlas.

Glanton mechanicky odpověděl a pak se jeho prsty mimoděk prudce sevřely kolem štíhlé ručky, kterou držely. Na okamžik totiž zahlédl, jak se zvenčí k oknu tiskne bílá a krví zbrocená maska smrti – obličej idiotského Joshuy.

Maniakovy oči se do Glantona vpalovaly s šílenou nenávistí a do ženy po jeho boku se vpíjely s ohavným plamenem touhy. Pak tvář zmizela a za okenním rámem zůstala pouze temnota noci.

Kromě Glantona si šílence nikdo jiný nevšiml. Richards poté, co mu starý John zaplatil, nevzrušeně vyšel z domu a dveře se za ním zabouchly. Glanton s dívkou zůstali stát a beze slova se na sebe dívali v okamžiku rozpačitého váhání, starý John je ale nenechal vydechnout. Znovu pohlédl na hodiny, jejichž ručičky ukazovaly deset minut pojedenácté, nacpal Glantonovi do ruky hypotéku i bankovky a postrčil ho i s dívkou ke dveřím. Ze sinalého obličeje mu odkapával pot, do jeho podivného strachu se ale mísil jakýsi divoký triumf.

„Vypadněte! Zmizte z mého domu! Vezměte si manželku a běžte! Myju si ruce! Už za ni nezodpovídám, teď ji máte na krku vy! Běžte – a pospěšte si!“

KAPITOLA II
Povězte jim to – proboha!

Glanton bezmála ve snách zjistil, že stojí i s dívkou na verandě před domem a zevnitř že k němu doléhá rachot zastrkovaných závor a zavěšovaných řetězů. Rozzlobeně vykročil ke dveřím, pak si ale všiml, že se dívka vedle něj třese a choulí se v plášti, který stačila popadnout, když je Bruckman vystrkoval ven.

„Pojďte, Joan,“ vyzval ji rozpačitě a vzal ji za paži. „Myslím, že se váš strýc nejspíš zbláznil. Radši bychom měli jít.“

Cítil, jak se zachvěla.

„Ano, pojďme rychle.“

Jak se dalo od někoho takového čekat, nechal Richards vrata do dvora otevřená. Obě poloviny se klátily a bušily do sebe ve větru, který sténal v jalovcovém křoví. Glanton se ve tmě orientoval podle zvuku jejich úderů a snažil se přikrčenou dívku chránit před poryvy větru, které jí cloumaly pláštěm.

Otřásl se při pohledu na silné kuželovité obrysy jalovců rostoucích podél pěšiny. Za každým z nich se mohl skrývat maniak, který na ně před chvílí hleděl oknem. Nebyl to už člověk, byla to divoká šelma, lovící v noční tmě.

John Bruckman nedal Glantonovi příležitost, aby ho před šílencem varoval, Glanton se ale rozhodl, že mu zatelefonuje, až bude zpátky na vlastním ranči. Tady venku se potmě zdržovat nemohli, zvlášť když se v okolí potuloval ten číhající zloduch.

Napůl čekal, že Joshuu najde schovaného v autě, auto však bylo prázdné. Zaplavila ho vlna úlevy, když zapnul světla a oba jejich kužely proťaly temnotu. Dívka vedle něj si také oddechla, ačkoli o smrti, která se skrývala tak blízko nich, neměla ani tušení. Cítila ale zlo noci a hrozbu bezedné tmy, jež se kolem nich stahovala. I tak nedostatečné osvětlení přinášelo úlevu.

Glanton beze slova nastartoval a s četnými otřesy vyrazil na hrbolatou cestu. Sžírala ho zvědavost, váhal ale s vyslovením otázky, která ho pálila na jazyku. Po chvíli dívka promluvila sama.

„Asi přemýšlíte o tom, proč mě strýček daroval jako otrokyni – nebo jako zvíře.“

„To neříkejte!“ vykřikl Glanton, přemožený náhlým soucitem. „Nemusíte…“

„Jak byste o tom mohl nepřemýšlet?“ přerušila ho trpce. „Můžu jen říct… že nevím. Je to můj jediný příbuzný, alespoň pokud je mi známo. Viděla jsem ho v životě jen párkrát. Od dětství jsem vyrůstala v internátních školách a odjakživa jsem věděla, že platí za moje ubytování, stravu, šaty a vzdělání. Psal mi ale jen málokdy a skoro nikdy mě nenavštěvoval.

Byla jsem ve škole v Houstonu, když jsem dostala telegram, ve kterém mi strýček nařídil, abych se za ním okamžitě vypravila. Dojela jsem vlakem do Skurlocku, dorazila jsem dnes večer kolem deváté. Na stanici mě čekal pan Richards. Sdělil mi, že mu strýček zatelefonoval a požádal ho, aby mě dovezl na jeho ranč. Měl s sebou povolení k sňatku, i když to jsem v té chvíli nevěděla.

Když jsme dojeli sem, strýček mi okamžitě oznámil, že se musím provdat za mladého muže, pro kterého už poslal. Přirozeně mě to… vyděsilo…“ Selhal jí hlas a pak mu nesměle položila ruku na paži. „Bála jsem se… nevěděla jsem, jaký muž to asi bude.“

„Budu vám dobrým manželem, děvče,“ ujistil ji váhavě Glanton a zachvěl se potěšením nad upřímným tónem její odpovědi:

„Já vím. Máte laskavé oči a jemné ruce. Silné, ale jemné.“

Blížili se k místu, kde byla stará cesta vyrovnaná novým úsekem, který místo aby se zatáčel dlouhým obloukem kolem úpatí strmého, křovím porostlého pahorku, křižoval po hrubě otesaném mostku mělkou strž a pokračoval kolem pahorku po jeho opačné straně, kterou tvořil dvanáctimetrový příkrý útes.

Když se z větrné temnoty před autem vynořily nezřetelné obrysy pahorku, sevřela se Glantonova hruď strašlivou předtuchou. Joshua, uhánějící medyňkovou trávou jako prérijní vlk, se k tomuhle pahorku mohl dostat před nimi. Na celé trase to bylo nejlogičtěji se nabízející místo k přepadení ze zálohy. Někdo, kdo by číhal na křovinatém hřebeni útesu, mohl shodit balvan na auto projíždějící po novém úseku cesty…

Glanton náhle dospěl k rozhodnutí, strhl volant a nasměroval auto na starou cestu, teď už jen matně viditelnou a zarostlou janovcem a opunciemi.

Joan se ho chytila a pevně se ho držela, když s ní poskakující auto začalo házet ze strany na stranu. Obloukem objeli stráň, a když znovu vyjeli na upravenou cestu, ozvalo se vysoko za nimi ďábelské zavytí – zuřivý primitivní skřek překvapené šelmy, která si uvědomila, že se kořist vyhnula její léčce.

„Co to bylo?“ vyjekla Joan a přimáčkla se ke Glantonovi.

„To jen rys zařval v křoví tam nahoře,“ ubezpečil ji, sám ale s křečovitým spěchem sešlápl pedál plynu, až auto na další úsek cesty přímo vystřelilo. Zítra,

umiňoval si v duchu, dám dohromady patrolu, najdu tu uslintanou lidskou bestii a odprásknu ji jako vzteklého kojota.

V duchu si představoval šílence ženoucího se za nimi po cestě a viděl, jak mu z vyceněných zubů odkapává pěna na nahou chlupatou hruď. Byl rád, že v hlavní místnosti jeho ranče hoří lampa – vysílala k nim přes větrnou noční pláň paprsek teplého světla.

Nezajel do kůlny, která mu sloužila jako garáž, ale zastavil co nejtěsněji u verandy a otevřel dveře auta v proudu světla, který se z domu rozlil, když starý Juan Sanchez, jeho mexický pomocník, otevřel hlavní dveře.

Na okamžik se v duchu pozastavil nad tím, jak holým dojmem jeho příbytek působí. Při veškeré dřině, kterou vynakládal na práci na svých pozemcích, neměl na výzdobu domu čas. Teď před ním ale bude muset zřídit oplocený dvůr a vysadit tam nějaké růžové keře a dekorativní kaktusy bez ostnů. Ženy si na podobných věcech zakládají.

„Tohle je moje manželka, Sanchezi," oznámil stručně. „Seňora Joan."

Starý Mexičan zakryl překvapení hlubokou úklonou a uvítal dívku s přirozenou dvorností své rasy:

„Buenas noches, seňora. Vítejte v haciendě."

Uvnitř v pokoji Glanton Joan vyzval: „Posaďte se k ohni a ohřejte se, v tom autě byla pořádná zima. Sanchezi, rozhrábněte ho a přihoďte na něj pár polen. Já zavolám Johnu Bruckmanovi. Musím mu říct něco, co by měl vědět…"

Právě se ale natahoval po telefonu, když se ozvalo jeho pronikavé zařinčení. Zvedl sluchátko a po lince k němu dolehl hlas Johna Bruckmana, roztřesený strachem a víc než jen strachem – také bolestivou agónií.

„Emmette! Emmette Glantone! Povězte jim to – proboha jim povězte, že jste se oženil s Joan Zukorovou! Povězte jim, že já už za ni nejsem odpovědný!"

„Komu to mám povědět?" chtěl vědět Glanton, úžasem téměř neschopný slova.

Joan s bílou tváří vyskočila na nohy. Ten zoufalý hlas ječící ze sluchátka se donesl až k jejím uším.

„Těm ďáblům!" zachroptěl hlas Johna Bruckmana. „Černým bratrům… aaaaa. Slitování!"

Hlas přešel v hlasitý skřek a do krátkého ticha, které následovalo, zazněl něčí tichý a bublavý, nepopsatelně ohavný smích. Glantonovi se zježily vlasy na hlavě, protože mu bylo jasné, že to není smích Johna Bruckmana.

„Haló!" zaječel. „Johne! Johne Bruckmane!"

Nikdo mu neodpověděl. Tiché cvaknutí mu prozradilo, že sluchátko na druhém konci někdo položil, a otřáslo jím strašlivé přesvědčení, že to nebyla ruka Johna Bruckmana, která to udělala.

Otočil se k dívce, která tiše stála uprostřed místnosti. Vytřeštěnýma očima sledovala, jak Glanton vytahuje pistoli z pouzdra zavěšeného na zdi.

„Musím se vrátit na Bruckmanův ranč," prohlásil. „Děje se tam něco ďábelského a řekl bych, že ten stařík naléhavě potřebuje pomoc."

Nevypravila ze sebe ani slovo. Z náhlého popudu ji vzal za ruce a konejšivě je pohladil.

„Nemějte strach, děvče," uklidňoval ji. „Sanchez se o vás postará, než se vrátím. A nebudu pryč dlouho."

KAPITOLA III

Smrtící šílenství

Když odváděl starého Mexičana ven na verandu, ohlédl se a viděl, že dívka stále ohromeně stojí uprostřed místnosti a ruce má jako děcko přitisknuté k ňadrům – byla ztělesněním vyděšeného a zmateného mládí, ztraceného v neznámém světě násilí a hrůzy.

„Nevím, co se u všech pekel tam u Bruckmana stalo," promluvil na Sancheze rychle tlumeným hlasem. „Mějte se ale na pozoru. Joshua, ten jeho idiot, je na válečné stezce. Pokusil se mě dnes večer zabít a pak na nás číhal na kopci tam u nové cesty. Nejspíš mi chtěl kamenem rozbít hlavu a Joan unést. Kdyby se tady na ranči objevil, zatímco budu pryč, zastřelte ho jako kojota."

„Spolehněte se, seňore," Sanchez se zachmuřeně zamračil a přejel rukou po pažbě starého jednočinného koltu. Nejeden muž před černým ústím té zbraně zemřel v oněch divokých dávných dobách, kdy Sanchez jezdil s Panchem Villou. Na Sancheze bylo spolehnutí. Glanton ho poplácal po zádech, naskočil do fordky a vyrazil k jihu.

Cesta před ním byla jako bílá štěrbina v černé zdi, která se kousek po kousku rozevírala v záři reflektorů. Jel riskantně a celou cestu napůl čekal, že uvidí, jak se z temnoty náhle noří uhánějící postava maniaka. Zamračeně nahmatal pažbu pistole, kterou měl zastrčenou za opaskem kalhot.

Nechuť projíždět pod tím ponurým útesem v něm dosud byla tak silná, že opět strhl volant stranou a zabočil na temnější a delší úsek cesty, stáčející se kolem pahorku po opačné straně.

Když po něm ujížděl, uvědomil si, že přes řev vlastního namáhaného motoru slyší ještě další hukot, a zachytil odraz záře silných reflektorů. Po cestě projíždělo jiné auto, které se hnalo na sever a vybralo si kratší trasu. Když vyjel na otevřenou cestu za pahorkem, ohlédl se a na okamžik zahlédl rychle se vzdalující koncové světlo. Zmocnila se ho nepojmenovatelná předtucha, která ho nutila otočit volant a co nejrychleji se vrátit na vlastní ranč.

Auto uhánějící na sever však ani v tuto hodinu nemuselo být žádným zlověstným varováním. Nejspíš to byl nějaký rančer z oblasti severně od Glantona, který se vracel domů ze Skurlocku, nebo obchodní cestující mířící do některého z dobytkářských městeček ještě dál na severu, který sjel z dlážděných silnic a vydal se zkratkou.

V žádném z oken Bruckmanova ranče se nesvítilo, když se k němu Glanton blížil, jen záře ohně z krbu zalévala okenní tabulky krvavou červení, šarlatovým přísvitem, který mu však nedokázal posvítit na cestu. Glanton kráčel po pěšině a neslyšel nic než sténání přízračného větru v temných jalovcových keřích. Domovní dveře byly ale otevřené dokořán.

Glanton s pistolí v ruce nahlédl dovnitř a spatřil mihotavé řeřavé uhlíky, žhnoucí v krbu. Když zaslechl suché a bezbarvé tikání hodin, nervózně sebou škubl.

„Johne!“ zavolal. „Johne Bruckmane!“

Odpovědi se nedočkal, odkudsi z ohněm zabarvené temnoty se však ozvalo zasténání, tichý zmučený vzdech, chroptivý a klokotavý, jako by probublával proudem tekoucí krve. A pravidelný pomalý pleskot lepkavé tekutiny, odkapávající na podlahu.

Když Glanton zamířil k doutnajícímu krbu, po páteři mu přejíždělo křečovité mrazení, instinkt ho však přitahoval k jedinému zdroji světla v místnosti. V tom okamžiku si nevzpomínal, kde přesně stál stůl s petrolejovou lampou; aby ho našel, potřeboval se na okamžik zamyslet.

Šmátral po zápalce, náhle se však zarazil. Ze stínů před ním se vynořila čísi černá ruka, nezřetelně viditelná v záři žhnoucích uhlíků. Zatímco Glanton stál neschopen pohybu, přihodila něco do žhavého popele.

Vyšlehly drobné jazyky rudých plamenů, oheň se rozhořel a stíny ustoupily před šířícím se kruhem mihotavého světla. Z tmy před Emmettem Glantonem vyvstal něčí obličej – šklebící se obličej podobný vyřezané masce, které cosi vdechlo

zlověstný život. Ve světle ohně se zaleskly špičaté bílé zuby a zaplály v něm oči stejně rudé jako oči sovy.

Glanton s chraptivým výkřikem pozvedl pistoli a vypálil přímo do obličeje před sebou. Z takové blízkosti nemohl minout. Obličej s hromovým rachotem zmizel a Glantona zasypala sprška drobných střípků, které ho zaštípaly do ruky.

Zároveň se však místností rozlehl tichý smích – stejný, jaký slyšel po telefonu! Nerozeznával přesně, odkud přichází, v záblesku intuice, který ho osvítil, jak se lidem v zoufalém postavení často stává, si však uvědomil, jakým trikem se nechal oklamat, a s vyjeknutím čiré hrůzy se prudce otočil. Vypálil z bezprostřední blízkosti. Ústí pistole už se zarývalo do těla, jež bylo téměř u něj – do těla zloducha, který se k němu zezadu přikradl, zatímco se on díval na jeho odraz před sebou.

Ozvalo se bolestivé heknutí a něco, co jedovatě prosvištělo vzduchem, mu rozervalo na prsou košili. A pak se obluda zhroutila k zemi a svíjela se ve smrtelných křečích ve stínech u jeho nohou. Glanton do ní v panické hrůze střílel jednu ránu za druhou, dokud sebou nepřestala házet, a v ohlušujícím tichu, které vystřídalo rachot výstřelů, slyšel jen strohé tikání hodin, kapky pleskající na podlahu a strašidelné sténání, zaznívající v děsivé tmě.

Ruce měl zvlhlé lepkavým potem, když konečně našel petrolejku a rozsvítil ji. Když se plamen rozhořel a zatlačil stíny zpět do koutů, bázlivě pohlédl na to, co se válelo před krbem. Alespoň to díky bohu byl člověk – vysoký rozložitý muž, do pasu nahý, s obrovitými rameny, klenutou hrudí a dmoucími se pletenci svalů na pažích.

Ze tří střelných ran v tom gigantickém těle prýštila krev. Muž byl černý, nebyl to ale černoch. Zdálo se, že je od vyholeného temene až po konečky prstů natřený nějakou barvou. A prsty jedné ruky měl děsivě vyzbrojené – měl na nich nastrčené jako břitva ostré zakřivené ocelové háky, téměř až k hrotům duté, které vypadaly jako smrtící tygří drápy. Pod rozšklebenými silnými rty vyčnívaly do špiček opilované zuby, a teprve po chvíli si Glanton všiml, že muž přece jen není pomalovaný úplně celý. Uprostřed hrudi zůstával kruh bílé kůže a uvnitř kruhu byl nakreslený podivný symbol. Vypadal jako slepý černý obličej.

Několik zrcadel, naaranžovaných a upevněných kolmo ke krbové římse a ke zdi, mezi nimi jedno roztříštěné jeho kulkou, ukazovalo, jakým trikem chtěl útočník zmást Glantonovu pozornost. Zřejmě svou snadno a jednoduše sestrojitelnou past připravil, když slyšel přijíždět jeho auto. Byla to ďábelská léčka, svědčící o podivně zvrácené mysli.

Z místa, kde v okamžiku útoku stál, neviděl Glanton v zrcadle na krbové římse vlastní odraz, viděl jen odraz tváře černého muže, který se objevil trochu stranou za ním, takže to působilo dojmem, že ze stínů vyplul nějaký přízrak.

Co při podrobném líčení zabere dlouhou dobu, prolétlo Glantonovou myslí při pohledu na ležícího černého muže rychlostí blesku; pak ale spatřil ještě něco. Starého Johna Bruckmana.

Stařec ležel nahý na stole, na zádech, a paže i nohy měl roztažené, takže jeho tělo tvořilo svatoondřejský kříž. Obě ruce a kotníky obou nohou měl k dřevěné desce přitlučené černými hřeby.

Jazyk měl vytažený z úst a skrz naskrz probodnutý ocelovou jehlou. Na hrudi mu rudě mokvala příšerná skvrna živého masa, z něhož byl surově stržen kus kůže velikosti mužské dlaně. Kůže ležela na stole vedle něj a Glanton při pohledu na ni zalapal po dechu. Byl na ní totiž tentýž nečistý symbol jako na hrudi mrtvoly u krbu. Krev se rozlévala po stole a odkapávala na podlahu.

S pocitem nevolnosti vytrhl Glanton jehlu z Bruckmanova jazyka. Bruckman dávivě zakašlal, vyplivl krev, jíž měl plná ústa, a nesrozumitelně chroptěl.

„Jen klid, Johne," konejšil ho Glanton. „Seženu kleště a vytáhnu ty hřeby…"

„Nechtěje být!" zachrčel Bruckman. Se zmrzačeným jazykem mu stěží bylo rozumět. „Jsou v nich zpětné háčky, utrhl byste mi ruce. Umírám… provedli mi i další věci, které nejsou na první pohled vidět. Nechte mě umřít v co možná nejmenších bolestech. Omlouvám se… byl bych vás varoval, že na vás ve tmě číhá… ale ta proklatá jehla… nemohl jsem ani zařvat. Slyšel vás přijíždět a připravil se… zrcadla… vždycky mají to svoje nádobíčko s sebou… nástroje klamu… podvodu a vraždy! Whisky, honem! Támhle na té polici!"

Bolestivě sebou škubl, když mu silná lihovina spálila probodnutý jazyk, hlas mu však zesílil a krví podlité oči se rozjasnily.

„Povím vám všechno," vypravil ze sebe. „Tak dlouho se naživu udržím… a pak na ně poštvěte zákon… a vyhubte je z povrchu zemského! Až do dneška jsem dodržoval přísahu, i když nade mnou visela hrozba smrti, myslel jsem ale, že je přechytračím. K čertu s jejich černými dušemi, nebudu už jejich tajemství dál zachovávat! Nemluvte a na nic se neptejte… jen poslouchejte!"

Z úst umírajících lze často vyslechnout prazvláštní příběhy, žádný ale nikdy nebyl zvláštnější než ten, který si vyslechl Emmett Glanton v té krví zbrocené místnosti, kde se u doutnajícího krbu šklebila mrtvá černá tvář a ke stolu přitlučený umírající muž se zmrzačeným jazykem mu v čadivém světle prskající lampy

sděloval ohavná tajemství, zatímco venku kvílel černý vítr a lomcoval rachotícími okny.

„Jako mladý, v dobách, kdy jsem žil v jiné zemi," sípěl John Bruckman, Jsem byl hlupák. A vlastní pošetilost mě přiměla, abych se stal členem kultu uctívačů ďábla – Černých bratří Ahrímanových. Až příliš pozdě jsem si uvědomil, co jsou ve skutečnosti zač… a k jakým hrůzám mě má vlastní strašlivá přísaha zavazuje. Není třeba, abych mluvil o jejich cílech a záměrech… byly nepředstavitelně ohavné. Černí bratří se však vyznačovali jednou vlastností, která podobným kultům velice často chybí… byli své víře upřímně oddaní… fanaticky oddaní. Uctívali démona Ahrímana stejně horlivě jako jejich pohanští předkové. A přinášeli mu lidské oběti. Jednou ročně, právě dnešní noci mezi půlnocí a svítáním, nabízeli Pánovi ohně Ahrímanovi na hořícím oltáři mladou dívku. Její tělo bylo na onom hořícím oltáři spáleno na popel, který pak černě pomalovaní kněží rozprášili do nočního větru.

Stal jsem se jedním z Černých bratří. Na prsa mi nesmazatelně vytetovali Ahrímanův symbol, který je symbolem noci – černý slepý obličej. Po nějaké době mě ale odporné obřady kultu natolik znechutily, že jsem utekl. Přijel jsem do Ameriky a změnil jsem si jméno. Někteří z mých příbuzných už tady byli… ta rodinná větev, do níž patří Joan.

Když uplynulo devatenáct let, domníval jsem se, že na mě už Černí bratří zapomněli. Netušil jsem, že mají své stoupence i v Americe, v cizineckých čtvrtích velkých měst. Měl jsem ale vědět, že nikdy nezapomínají. A jednoho dne jsem dostal šifrovaný vzkaz, který rozprášil mé iluze. Pamatovali si mě, šli po mých stopách a našli mě… věděli o mně všechno. A jako trest za to, že jsem je opustil, vybrali za každoroční oběť moji neteř Joan.

To bylo samo o sobě dost zlé, k hrůze a téměř k šílenství mě ale dohánělo vědomí dalšího rituálu, který oběť doprovází – Černí bratři mají odnepaměti ve zvyku zabít i muže, který je dívce vybrané za oběť nejbližší… otce, bratra, manžela, prostě jejího pána, jak ho rituál nazývá. Dělají to zčásti kvůli jakési polozapomenuté falické pověře a zčásti z praktických důvodů, aby se zbavili nepřítele, protože dívčin ochránce by jinak nepochybně usiloval o pomstu. Věděl jsem, že Joan zachránit nedokážu. Byla odsouzená k záhubě, já sám jsem se ale zachránit mohl, kdybych odpovědnost za ni přesunul na někoho jiného. Proto jsem vás sem zavolal a oženil vás s ní."

„Svině!" šeptl Glanton.

„Nebylo mi to nic platné!“ zachroptěl Bruckman a trhl zmučenou hlavou ze strany na stranu. Oči se mu začínaly kalit a popelavé rty mu zbarvila krvavá pěna. „Přišli sem krátce poté, co jste odjeli. Byl jsem takový hlupák, že jsem je pustil dovnitř… řekl jsem jim, že za jejich zvolenou pannu už nejsem zodpovědný Vysmáli se mi… a mučili mě. Vykroutil jsem se jim… dostal jsem se k telefonu… za zběhnutí od bratrstva mě ale odsoudili k smrti. Odjeli a zůstal jen jeden z nich, aby dohlédl na moji smrt. Jak vidíte, odvedl dobrou práci!“

„Kam… kam odjeli?“ hlesl Glanton vyprahlými rty a vzpomněl si na velký automobil, který ujížděl na sever.

„Na váš ranč… pro Joan… prozradil jsem jim, kde je… než mě začali mučit!“

„Idiote! To mi říkáte až teď?“ zařval Glanton.

John Bruckman už ho ale neslyšel, protože v křečovitém záchvatu, při němž mu od zrůžovělých rtů odlétly chomáče pěny a jeden ze zkrvavených hřebů se vytrhl ze dřeva, s jediným hlasitým výkřikem vypustil duši.

KAPITOLA IV

Hlučící modrý plamen

Emmett Glanton se jako opilý vypotácel z lampou ozářené místnosti, v níž se černý obličej na podlaze slepě šklebil na stejně slepý bílý obličej, bezvládně ležící na stole. Černý vítr do něj zaryl neviditelné šílené prsty, když obrovskými skoky uháněl k autu.

Jízda skučící temnotou se podobala noční můře, černá stěna se před ním rozestupovala, jen aby se za ním zase okamžitě uzavřela, hrůza se mu jako vlkodlak hnala v patách a vítr mu do uší vyl děsivá tajemství.

U temného pahorku tentokrát neodbočil stranou, ale hnal se přímo dál, s hromovým rachotem přejel přes most a prolétl kolem černého útesu. Žádný balvan shora nespadl. Joshua už svůj úkryt nepochybně dávno opustil.

Ujel dalších pět kilometrů a srdce mu vyskočilo do krku a uvázlo mu tam jako dusivá hrouda ledu. Z místa, kde byl, už měl vidět světlo v okně budovy svého ranče – jenže černou záclonu před ním prořezávalo jen světlo jeho vlastních reflektorů.

Když se z noci konečně vynořila velká silueta domu, spatřil na verandě zářit jakousi podivnou, bledě světélkující skvrnu. Po automobilu, který viděl ujíždět k severu, nebylo ani stopy. Vlastní auto ale musel náhle zastavit, aby nepřejel temný stín, ležící na neoploceném dvoře. Byl to šílený Joshua, ležel tváří k zemi a jednu stranu hlavy měl zalitou krví. Přišel si sem jen pro smrt.

Glanton vyklouzl z auta, rozběhl se k domu a křikem povolával Sancheze. Jeho výkřiky se ztrácely v bouřlivém jekotu větru a srdce mu stiskla ledová ruka.

Oči s rozšířenými zorničkami upíral na tu bledou skvrnu. Čím byl blíž, tím konkrétnější nabývala velikost a tvar, až zjistil, že na něj hledí lidský obličej – byl to Sanchez s tvářemi nepřirozeně ozářenými. Glanton se k němu opatrně blížil se zadrženým dechem. Jak to, že Sanchezův obličej ve tmě takhle světélkuje? Proč tam stojí tak nehybně, neodpovídá na jeho volání a oči má vytřeštěné a skelné? A proč na něj jeho obličej shlíží z takové výšky?

Pak pochopil. Díval se na Sanchezovu uťatou hlavu, přivázanou za dlouhé vlasy ke sloupku verandy. Mrtvý obličej byl potřený něčím jako fosfor, což bylo příčinou onoho přízračného světélkování. „Joan!“

S výkřikem agónie se Glanton vřítil do ztemnělého domu. Odpovědělo mu jen výsměšné zavytí větru zvenčí. Těsně za dveřmi narazil nohou do něčeho těžkého a poddajného. Ochromený hrůzou našel zápalku a rozžehl ji. Poblíž dveří leželo četnými kulkami provrtané bezhlavé tělo. Byl to Sanchez. Až na jeho mrtvolu byl však dům prázdný. Když zápalka dohořela až ke Glantonovým prstům, vrávoravě vyběhl z domu.

Na dvoře před domem přemohl hysterii, která se o něj pokoušela, a přinutil se racionálně zvážit situaci. Joshuu zřejmě zastřelil Sanchez, když se pokoušel nepozorovaně připlížit k domu. Pak už se mohlo snadno stát, že cizinci zaskočili starého Mexičana nepřipraveného. Nečekal útok nikoho jiného než běsnícího idiota a rozhodně nepočítal s tím, že by nepřátelé přijeli autem. Když zaslechl zastavující vůz, šel se zřejmě podívat ke dveřím a nic zlého netuše se ukázal ve světle, které z nich vycházelo. O zbytek se postarala náhlá sprška kulek. A pak… na těle mu vyskočily kapky potu. Joan, samotná a nechráněná, s těmi ďábly!

Prudce se otočil s pistolí v ruce, protože měl dojem, že slyší, jak se něco hýbe v křoví severně od domu. Když tím směrem zamířil, šramot se ztišil a pak zcela ustal. Možná to byl mladý býček, možná nějaké menší zvíře. Možná… Náhle se obrátil a rázně vykročil k autu.

Tělo, které tam ještě před chvílí leželo, zmizelo. Vstal snad mrtvý Joshua a ztratil se mezi stíny? Byl to on, koho Glanton slyšel, jak se prodírá křovím k severu?

Bylo mu to vcelku jedno. V tom okamžiku byl ochoten věřit téměř v jakoukoli příšernost a Joshua ho teď právě nezajímal, mrtvý, ani živý.

Zamířil za dům a vlhkýma rukama si při tom otíral z obličeje pot. Dům stál na nízkém vršku, z něhož by byl viděl světla auta prchajícího na sever na vzdálenost několika kilometrů. Napínal oči, žádnou vzdálenou záři protínající temnotu však neviděl. Útočníci už zjevně museli být daleko od místa svých zločinů. Musí jet za nimi – ale kam? Na sever, to jistě… jenže několik kilometrů severně od jeho ranče se cesta větvila na tři odbočky, z nichž každá dříve či později vyústila na silnici, první ve směru do Nového Mexika, druhá do Oklahomy a třetí dál na sever do texaského výběžku.

Tiskl k sobě prsty v agónii nerozhodnosti. Pak náhle ztuhl.

Spatřil nějaké světlo, nebyl to ale zřetelný kužel paprsků, jaký by vrhaly reflektory auta. Spíš se to podobalo matné skvrně v temnotě – připomínalo to záři uhlíků dosud neuhašeného ohně. Zdálo se, že vychází z místa východně od silnice mířící na sever, a to ještě kus před křižovatkou. Odhad přesného umístění i vzdálenosti byl ve zrádné tmě klamný, ale rozjet se za tou přízračnou září bylo lepší než tady sedět v mučivé nečinnosti.

Co nejdůkladněji si vryl polohu toho místa do paměti, doběhl k autu a rozjel se na sever. Jakmile sjel z výšiny, na níž stál jeho dům, ztratila se mu záře z dohledu, pokračoval ale dál, až dojel k místu, kde se domníval, že se cesta onomu zpozorovanému přísvitu nejvíc blíží. Na východ od něj se zvedal dlouhý zalesněný hřbet.

Nechal auto stát a pachtil se vzhůru po západním úbočí hřbetu; kameny a keře ho škrábaly do rukou a trhaly mu oblečení. A když byl téměř na vrcholu, uslyšel něco, co ho na místě zarazilo. Vítr se ztišil v šepotavé sténání a odněkud zepředu se k němu nesl hrozivý zvuk, při němž mu naskakovala husí kůže.

Sborový zpěv!

Za tím černým hřbetem muži monotónně deklamovali slova jakéhosi zlověstného popěvku, při němž se probouzely děsivé rasové vzpomínky, staré jako sám čas a nezřetelné jako noční můra, vzpomínky na ponuré černé chrámy, v nichž se oblaka kouře z páchnoucího kadidla převalovala u nohou klanících se uctívačů, klečících před zkrvaveným oltářem. Glanton se horečně rozběhl k vrcholu a hrubou silou se prodíral hustými křovinami.

Na jejich okraji se přikrčil a shlédl dolů na scénu, která jeho otřesenou mysl rázem vrhla tisíc let dozadu do černé středověké noci, kdy se světem plížilo šílenství v lidském přestrojení.

Pod úpatím hřbetu zářil v širokém údolí ohnivý kruh. Glanton viděl jeho zjevný zdroj – někdo vyrovnal přivalené balvany do uzavřeného kruhu a právě tyto balvany zářily modrobílým světlem, které působilo dojmem ledového žáru, vymykajícího se lidskému chápání. Z balvanů se do výše zvedal přísvit, který se nad mělkým údolím vznášel jako ďábelská svatozář – právě ten viděl ze svého ranče. Mohla to být záře přímo z pekelných pecí. A nechyběli ani ďáblové. Viděl je uvnitř kruhu – tři vysoké svalnaté muže, nahé a černé jako noc, která je obklopovala. Obličeje měli schované za rozšklebenými zlatými maskami zpodobňujícími zvířecí tlamy.

Stáli kolem hromady kamenů, rovněž světélkujících matnými namodralými paprsky, a na tomto primitivně improvizovaném oltáři nehybně leželo štíhlé bílé tělo.

Glanton při pohledu na ně téměř hlasitě zaječel. Byla to Joan, úplně nahá, s údy roztaženými do tvaru svatoondřejského kříže a se zápěstími i kotníky pevně připoutanými. V tom okamžiku Glanton pochopil, co by pro něj znamenalo, kdyby dívku ztratil – uvědomil si, jakou pro něj v těch několika hodinách, co ji zná, získala důležitost. Jeho žena! I v takovéto chvíli v něm to označení vyvolalo nezvyklé hřejivé zachvění. A teď se ti ďáblové tam dole chystali nějakým pekelným rituálem proměnit to půvabné tělo v popel…

Bezhlavě se rozběhl po svahu dolů s pistolí v ruce. Po několika krocích uslyšel, že zpěv ustal, a byl si vědom zvláštního, přitom však podivně povědomého bzučení, které zaplnilo okolní vzduch.

Odkud přicházelo, to nedokázal určit, znělo ale jako pulzování obrovského dynama. Joan vykřikla, v hlase jí zazněla bolest.

Mlžná zář nad kruhem balvanů se zvedla a projasnila. Kameny zářily intenzivnějším světlem a začaly z nich vyskakovat jazyky bledých plamenů. I odstín oltáře pod dívkou se začal měnit. Modré zbarvení bylo výraznější a sytější. Z Joanina nářku a z toho, jak se její spoutané tělo svíjelo, bylo zřejmé, že je změna barvy doprovázena i tělesnou bolestí.

Když Glanton dopadl nohama na rovnou zem, vyrazil nesouvislý výkřik a černí muži se bleskově otočili k němu. Jeho rty se stáhly ve vlčím úšklebku, stará jednočinná pistole se hrozivým obloukem zvedla do výše a týmž pohybem Glanton palcem natáhl její zakřivený kohoutek. Měl v úmyslu na místě ty ďábly postřílet jako vzteklé psy… pak se ale jeho natažená levá ruka dotkla jednoho ze světélkujících balvanů. Byl to jen letmý dotek, kontakt s kamenem však zapůsobil jako úder blesku. Srazil Glantona k zemi, kde se převaloval oslepený a omámený

krátkou, avšak ochromující bolestí. Se vzteklým zavrčením a s pistolí stále v ruce se vyškrábal na nohy a uvědomil si, co se stalo.

Balvany se nějakým způsobem proměnily ve vodiče elektřiny a teď byly nabity elektrickým nábojem tak strašlivým, že to přesahovalo jeho chápání. A totéž platilo pro oltář, přestože proud v něm dosud nedosáhl nejvyšší intenzity.

Sílící bzučení, které se teď ozývalo všude kolem, vypovídalo vlastní strašlivý příběh. Joan měla být zabita elektřinou, ne ovšem okamžitým smrtícím šokem jako v elektrickém křesle, ale uškvařit se v pomalé agónii – shořet na bílý popel, který bude rozhozen do nočního větru.

S nelidským řevem zvedl pistoli a vypálil. Jeden z maskovaných mužů se na místě zatočil a padl k zemi, vyšší z obou zbývajících se však rychle sehnul a přiložil ruku k jakémusi přístroji, který mu stál u nohou.

Bzučení se okamžitě proměnilo v hlasitý řev. Kolem kruhu začal poskakovat bílý oheň, který muže venku zaskočil a oslepil. Glanton viděl vysoké černé postavy uvnitř jen matně oslnivým závojem modrobílých plamenů.

Zaclonil si před tou září oči a s pocitem paniky, která mu zachvacovala duši, znovu a znovu mačkal spoušť, až úderník dopadl s prázdným cvaknutím. Nemohl je trefit. Hluk a světlo ho vyváděly z rovnováhy, všechno se náhle vymykalo normálním rozměrům a zkreslovalo jeho vidění a perspektivu.

Mrštil po nich prázdnou pistolí a potácivě se k planoucí barikádě rozběhl s napřaženýma holýma rukama. Věděl, že dotknout se jí znamená zemřít, dával však přednost smrti před nečinným přihlížením, jak dívka umírá. Než k ní ovšem dospěl, mihl se kolem něj černý stín, který se vynořil ze tmy. Joshua! Hlavu měl pokrytou sraženou krví, jeho primitivní zuřivost ani šílenou touhu po bílém těle na hořícím oltáři to však nijak neoslabilo.

Jako útočící býk vyrazil z temnoty a zamířil přímo k bariéře. Běžel usilovně, sehnutý nízko k zemi, pak sebral všechny síly a skočil! Jen divokému zvířeti nebo šílenci se to mohlo podařit. Přelétl přes bariéru s rezervou dobrých třiceti centimetrů. V jednom okamžiku se ve vzduchu jako černý stín rýsoval na pozadí plamenů s rozpřaženýma rukama a nataženými prsty připomínajícími dravci spáry a v příštím jako kočka dopadl na nohy uvnitř kruhu smrti.

A jen co dopadl, zaútočil. Kněží byli nazí a neozbrojení. Vyšší z nich pustil páku, kterou držel, uskočil stranou, sehnul se a sebral ze země nějaký předmět ve stejném okamžiku, kdy Joshua udeřil jeho společníka. Účinek byl stejný, jako by černého kněze dostihl a rozdupal zuřivý býk.

Do slábnoucího bzukotu a hukotu modrých plamenů jasně zaznělo zapraskání tříštících se kostí, doprovázené knězovým zaúpěním. Joshua ho srazil k zemi, jako polámanou a bezmocně visící panenku ho opičími pažemi zvedl vysoko nad svou kulovitou hlavu a obličejem napřed jím udeřil do země tak zuřivě, že se od ní zpřelámaná mrtvola odrazila a ještě jednou nadskočila, než zůstala nehybně ležet. Zabiják se pak se skloněnou hlavou vrhl po krku vyššího kněze.

Tím předmětem, který kněz sebral ze země, byla pistole a útočícího šílence nyní uvítala sprška olova – uvítala, ale nezastavila.

Když mu do těla z bezprostřední blízkosti zabušily kulky, zařval Joshua bolestí a zapotácel se, běžel ale dál jako nezadržitelná lavina vzteku a sevřel paže kolem protivníkova černého těla. Pravděpodobně už v tu chvíli umíral, síla jeho slepého útoku však byla taková, že kněze prostě smetla. Společně prolétli vzduchem… a plnou váhou narazili do žhnoucího kruhu balvanů!

Ozvalo se prásknutí podobné úderu hromu, vyšlehla oslepující fontána modrého ohně, zazněl jediný strašlivý výkřik – a pak se vzduch zaplnil pachem spáleného masa. V rychle pohasínajících plamenech viděl Emmett Glanton dvě příšerné postavy – teď už obě černé – zhroucené a slité v jednu nerozlišitelnou masu na tmavnoucích kamenech.

S generátorem té strašlivé energie se něco stalo. Bzučení ustalo a démonická svatozář odumírala. Kameny oltáře už se vrátily ke své přirozené barvě. Dívka na nich však ležela zcela bezvládně.

Když Glanton přelézal kamennou bariéru, měl srdce až v krku. Opatrně ji osvobodil a zvedl ji do náruče, s povděkem zaznamenal, že pod rukama cítí teplé živé tělo, se zaťatými zuby ale čekal, co dalšího najde – na hebkých zádech a údech však nebyly žádné strašlivé spáleniny, jakých se obával.

Kněží zjevně do oltáře nestačili pustit příliš mnoho elektřiny. Viděl dráty rozbíhající se všemi směry od překvapivě malé černé skříňky, která stála kousek od oltáře.

Než vynesl Joan z kruhu, rozmlátil tu věc jedním z těžkých kamenů na padrť. Černí bratří znali tajemství, která bylo lepší před světem utajit. I čistá věda se v jejich rukou měnila ve škodlivou černou magii. To malé dynamo, o jakém se zbytku světa ani nesnilo, obsahovalo větší energii, než si normální lidé uměli představit – dokázalo proměnit holou skálu ve vodič. Takové tajemství mohlo být jen dílem zla.

Strhl ze sebe rozervanou košili, dívku do ní zabalil a opatrně ji snesl dolů k cestě.

Cestou přemýšlel o Joshuovi a napadlo ho jediné možné logické vysvětlení. Kulka, která maniaka zasáhla, ho nezabila, pouze mu sjela po lebce a omráčila ho. Když se probral, vydal se po stopě ženy, po níž jeho šílená mysl toužila. Zavedl ho k ní buď stejný záblesk vzdáleného ohně, kterého si všiml Glanton, nebo nějaký temný psychotický instinkt.

Glanton byl už téměř u auta, když Joan otevřela oči, vyděšeně se rozhlédla a pak se k němu přivinula.

„Všechno je v pořádku, děvče," uklidňoval ji. „Nic se ti nestalo. Jen jsi omdlela. Teď už je dobře. Joshua splatil svůj dluh, aniž by to měl v úmyslu, ubožák. Podívej, začíná se rozednívat. Noc končí."

Myslel to víc než jen v doslovném smyslu.

„Odvez mě domů, Emmette," vzdechla a uvelebila se v jeho náruči. A pak zničehonic dodala: „Polib mě."

A Emmett Glanton poprvé políbil svou manželku, právě když se svítání dotklo východních kopců.

Supové
Z Wahpetonu

KAPITOLA I

Pistole ve tmě

Holé prkenné stěny saloonu Zlatý orel jako by ještě vibrovaly rachotivou ozvěnou výstřelů, které rudými záblesky proťaly náhlou temnotu. V napjatém tichu, jež po střelbě následovalo, se však ozývalo jen nervózní přešlapování nohou ve vysokých botách. Pak někde zasyčelo škrtnutí zápalky o kůži a vyskočil žlutý plamínek, ozařující roztřesenou ruku a bledý obličej. O chviličku později lokál osvětlila petrolejová lampa s rozbitým cylindrem a v jejích paprscích se jako hluboké reliéfy objevily strnulé vousaté tváře. Velký lustr visící od stropu byl rozbitý na padrť, petrolej z něj odkapával na podlahu a vytvářel olejnatou loužičku vedle ošklivější a tmavší kaluže.

V prostoru pod rozbitým lustrem uprostřed saloonu se nacházely postavy dvou mužů. Jeden ležel tváří k zemi s nehybně roztaženými pažemi a prázdnýma rukama. Druhý se pracně škrábal na nohy, tupě se rozhlížel a pomrkával jako někdo, jehož rozum je ještě zakalený pitím. Pravá paže mu bezvládně visela u boku a z jejích prstů mířila na podlahu pistole s dlouhou hlavní.

Nehybná řada hostů u barového pultu se rozvlnila pohybem. Muži přistupovali blíž, skláněli se a prohlíželi si bezvládné tělo. Ozval se šum zmateného hovoru. Zvenčí zazněl dusot spěšných kroků a dav se rozestoupil, jak si jím jakýsi muž drsně klestil cestu. Okamžitě se stal ústředním bodem celé scény. Jeho nadprůměrně vysoká postava měla rozložitá ramena a štíhlé boky a jeho široký bílý klobouk, elegantní boty a vázanka kontrastovaly s hrubým oblečením ostatních stejně, jako bystrý snědý obličej s úzkým černým knírkem kontrastoval s vousatými tvářemi okolo. V pravé ruce držel hlavní vzhůru revolver se slonovinovou pažbou.

„Co se k čertu zase děje?“ zeptal se drsným hlasem a pak mu pohled padl na muže ležícího na podlaze. Oči se mu rozšířily.

„Grimes!“ vykřikl. „Jim Grimes, můj zástupce! Kdo to udělal?“ Bylo na něm cosi tygřího, když se otáčel kolem dokola a zkoumal nervózní dav. „Kdo to udělal?“ opakoval. Stál lehce nahrbený a pistoli měl stále zvednutou ke stropu, vypadal ale jako živá pružina, která je připravená okamžitě se vymrštit.

Na podlaze zašoupaly nohy, jak od něj muži ustupovali, jeden z nich však promluvil. „Nevíme, Middletone. Tady Jackson se tak trochu vodvázal, střílel do stropu, my vostatní sme byli u baru a koukali sme na něj, když se najednou vobjevil Grimes a chtěl ho zatknout…“

„Takže ho zastřelil Jackson!“ zavrčel Middleton a jeho zbraň jediným záhadně rychlým pohybem namířila na zmateného pijáka. Jackson vystrašeně vyjekl a zvedl ruce do vzduchu, muž, který promluvil jako první, však zasáhl.

„Ne, šerife, Jackson to bejt nemoh. Když zhasly světla, měl už bouchačku prázdnou. Vím, že vypálil do stropu šest kulek, když se tady předváděl, a slyšel sem, jak potom eště třikrát zmáčknul naprázdno, takže určitě neměl nabito. Když k němu ale Grimes přišel, někdo střelil do lustru, pak potmě zapráskala pistole, a když sme zase rozsvítili, ležel Grimes na podlaze a Jackson se zrovna zvedal.“

„Já ho nezastřelil,“ zahučel Jackson. „Jen sem se trochu bavil. Byl sem vopilej, teď už ale nejsem. Nebyl bych se bránil zatčení. Když zhaslo světlo, nevěděl sem, co se děje. Slyšel sem štěkat pistoli a jak Grimes padal, strhnul mě s sebou na zem. Nestřelil sem ho. Nevím, kdo to udělal.“

„Nikdo z nás to neví,“ přidal se vousatý horník. „Někdo ho střelil potmě…“

„Bylo jich víc,“ zamumlal další. „Slyšel sem prásknout přinejmenším tři nebo čtyři bouchačky.“

Rozhostilo se ticho, v němž se každý z přítomných koutkem oka díval po svých sousedech. Muži se stáhli zpět k baru a šerifa nechali uprostřed velkého lokálu stát samotného. Podezření smíšené se strachem dav elektrizovalo a jako jiskra přeskakovalo z jednoho na druhého. Všichni si byli vědomi toho, že někde poblíž, možná přímo po jejich boku, stojí vrah. Odmítali se podívat sousedovi přímo do očí ze strachu, že je v nich překvapí provinilý pohled – a že za své zjištění zaplatí životem. Dívali se na šerifa, který stál čelem k nim, jako by čekali, že ho náhle spatří padnout pod výstřely stejných neznámých pistolí, které zavraždily jeho zástupce.

Middletonovy ocelové oči přejely po řadě mlčících mužů. Jedni se jeho pohledu vyhýbali, druzí ho opětovali. V některých očích viděl strach, jiné byly zcela bezvýrazné a ještě v jiných přeskakovaly zlověstně posměšné jiskřičky.

„Chlapi, co zabili Jima Grimese, jsou tady v saloonu," promluvil konečně. „Vrazi stojej mezi váma." Pečlivě dbal na to, aby při těchto slovech neutkvěl pohledem na žádném z přítomných; obsáhl jím celé shromáždění.

„Čekal jsem něco takovýho. Lupičům a vrahům, co terorizujou tenhle tábor, tady začíná bejt tak trochu horko, takže začali střílet moje zástupce do zad. Příště se nejspíš pokusíte zabít mě.

Chci vám teda povědět, vy záludný krysy, že sice nevím, co jste zač, ale jsem na vás připravenej, kdykoli."

Odmlčel se, štíhlé tělo mu hrálo napětím a v očích mu plála ostražitá pozornost. Nikdo se nepohnul. Muži u baru se podobali sochám vytesaným z kamene.

Uvolnil se a zastrčil pistoli do pouzdra. Rty mu zkřivil opovržlivý úšklebek.

„Znám chátru, jako jste vy. Nevystřelíte na chlapa, pokud k vám není otočenej zády. V okolí tohohle tábora bylo za poslední rok zavražděnejch čtyřicet chlapů a ani jeden z nich neměl šanci se bránit.

Touhle poslední vraždou mi možná chtěl někdo dát ultimátum. Dobrá, mám pro vás připravenou odpověď. Sehnal jsem si novýho zástupce a ten pro vás nebude takový snadný sousto jako Grimes. Rozhod jsem se od teď bojovat proti ohni ohněm. Hned po ránu z Wahpetonské strže odjíždím, a až se vrátím, budu s sebou mít dalšího chlapa. Texaskýho pistolníka!"

Počkal, až si přítomní uvědomí plný dopad této zprávy, a pochmurně se zasmál, když viděl, jak si muži u baru vyměňují kradmé pohledy.

„Nebude to žádný jehňátko," ujistil je pomstychtivě. „I na kraj, kde se pistolnický umění zrodilo, se ukázal bejt jako moc velkej divoch. Co tam na jihu dělal, do toho mi nic není, důležitý je, jak si bude počínat tady. A po těch kojotech, co zavraždili tady Grimese, nechci nic jinýho, než aby stejnej trik zkusili i na tohohle Texasana.

A ještě něco vám povím, jen sám za sebe. Mám s tím chlapem schůzku zejtra ráno v Ogalala Spring. Vyrážím tam sám hned za svítání. Pokud se někdo chce postarat, abych tam nedojel, může si to naplánovat hned teď. Pojedu normálně po stezce a každej, kdo by si se mnou chtěl něco vyřídit, mě najde připravenýho."

Wahpetonský šerif se k davu u baru pohrdlivě otočil zády v elegantně padnoucím kabátě a vyšel ze saloonu.

Šestnáct kilometrů východně od Wahpetonu se na zemi krčil v podřepu muž a na malém ohni si opékal nařezané proužky jeleního masa. Slunce právě vycházelo. Kousek od ohně se sporý mustang popásal na houževnaté trávě, jejíž řídké trsy

vyrážely mezi kamenitou sutí. Muž tu byl utábořený přes noc, sedlo s přikrývkou měl ale ukryté v křoví, což svědčilo o tom, že si raději počíná obezřetně. Nikdo, kdo by se ubíral po stezce vedoucí kolem Ogalala Spring, by jeho spící postavu v houští nezpozoroval. Nyní, v plném denním světle, se už svoji přítomnost nijak utajit nesnažil.

Byl to vysoký chlapík s rozložitými rameny, klenutou hrudí a štíhlými boky a působil dojmem, že celý život strávil v sedle. Nepoddajné černé vlasy vhodně doplňovaly obličej opálený sluncem do bronzová, oči měl však zářivě modré. Nízko na každém boku vyčnívala z ohmataného černého koženého pouzdra černá pažba těžkého koltu. Revolvery jako by byly nedílnou součástí jeho těla stejně jako oči nebo ruce. Nosil je neustále a už tak dlouho, že jejich služeb využíval právě tak přirozeně jako služeb svých údů.

Opékal si maso, sledoval, jak se v otlučeném starém kotlíku začíná vařit káva a pohledem při tom neustále zalétal k východu, kde cesta křižovala široký pás otevřené krajiny, než mizela mezi houštinami zvlněných kopců. Směrem na západ stoupala do mírného svahu a rychle se ztrácela mezi stromy a křovinami bujně rašícími několik metrů od pramene. Muž však neustále hleděl jen k východu.

Když se z houští na východě vynořil jezdec, muž u pramene odložil pánev s prskajícími kousky masa a zvedl pušku – dalekonosnou kulovnici Sharps ráže.50. Oči se mu zúžily uspokojením. Nevstal, ale zůstal klečet na jedné noze; puška mu hlavní vzhůru nedbale spočívala v rukou a na nic konkrétního nemířila.

Jezdec se blížil přímou čarou k ohni a muž u pramene ho sledoval očima skrytýma pod krempou klobouku. Teprve když cizinec pár metrů od něj zastavil, zvedl první muž hlavu a ukázal druhému celý svůj obličej.

Jezdcem byl mrštně vyhlížející mladík středního vzrůstu, jemuž se zpod klobouku draly světlé kudrnaté vlasy. V širokých očích měl upřímně nevinný pohled a rty mu křivil nakažlivý úsměv. U sedla neměl pušku, nízko u pravého boku se mu však houpala pětačtyřicítka se slonovinovou pažbou.

Když pohlédl do obličeje klečícího muže, nic v jeho výrazu nesvědčilo o jakékoli reakci s výjimkou nepatrného chvilkového stažení svalů ovládajících oči – pohybu mimovolného a prakticky neovlivnitelného. Pak se zeširoka usmál a zahalekal:

„To maso voní skvěle, cizinče!“

„Tak sesedněte a pomozte mi s ním,“ vyzval ho okamžitě druhý. „A taky mám kafe, pokud vám nevadí, že budete pít rovnou z kotlíku.“

Odložil pušku. Plavovlasý mladík seskočil ze sedla, přehodil otěže koni přes hlavu, zašmátral pod stočenou přikrývkou a vytáhl otlučený plechový hrníček. S

hrníčkem v pravé ruce zamířil k ohni kolébavým krokem muže zrozeného pro jízdu v sedle.

„Ještě jsem nesnídal," přiznal. „Přespal jsem u cesty kousek odtud a hned po ránu jsem vyrazil, abych se tady s někým setkal. Myslel jsem, že jste ten hombre, dokud jste nezved hlavu. Trochu mě to překvapilo," dodal upřímně. Usadil se na zem proti vyššímu muži, který k němu přistrčil pánev i kotlík s kávou. To všechno prováděl jen levou rukou; pravou měl lehce a na pohled nedbale položenou na pravém stehně.

Mladík si naplnil plechový hrníček, s očividným potěšením se napil silné neslazené kávy a nalil si ještě jednou. Prsty bral z pánve kousky chladnoucího masa – dbal při tom, aby k této části snídaně, po níž mu na prstech ulpívala mastnota, používal výhradně levou ruku. Pravicí si ale naléval kávu a zvedal hrníček k ústům. Toho, co dělá s pravou rukou jeho společník, si zjevně nevšímal.

„Jmenuju se Glanton," představil se. „Billy Glanton. Z Texasu. Z guadalupskýho kraje. Jel jsem po stezce se stádem dlouhorohejch krav, v Hayes City jsem ve faru prohrál všechny prachy, a tak jsem zamířil na západ hledat zlato. Jako prospektor jsem si ale ani neškrt. Teď hledám práci a ten chlap, s kterým jsem se tady měl sejít, pro mě údajně nějakou má. Jestli se nemejlím, jste taky z Texasu?"

Poslední věta byla spíš konstatováním než otázkou.

„Přesně tak," zabručel muž proti němu. „Jmenuju se O'Donnell. Původně od řeky Pecos."

Jeho prohlášení bylo stejně jako Glantonovo značně neurčité. Řeka Pecos i guadalupské hory se táhnou značně rozlehlým územím. Glanton se přesto chlapecky usmál a natáhl ruku.

„Tak to zdravím!" vykřikl. „Rád potkávám hombreho ze svýho domovskýho státu, i když jsou naše loviště tam dole dost vzdálený!"

Jejich pravice se setkaly a na okamžik uchopily – hnědé šlachovité ruce, které nikdy nepoznaly rukavice a sevřely se s náhlou silou ocelových pružin.

Potřesení rukou jako by O'Donnella uklidnilo. Když si doléval další kávu, držel hrníček v jedné ruce a kotlík v druhé, místo aby hrníček položil na zem vedle sebe a naléval si levačkou.

„Já byl v Kalifornii," ujal se slova. „Před měsícem jsem se vrátil na tuhle stranu hor. Posledních pár neděl jsem strávil ve Wahpetonu, ale hledání zlata není nic pro mě. Jsem vaquero, nic jinýho jsem vůbec neměl zkoušet. Vracím se do Texasu."

„Proč to nezkusíš v Kansasu?“ zeptal se Glanton. „Je tam čím dál víc Texasanů, honěj tam po stezce dobytek pro tamější pastviny. Než se rok s rokem sejde, poženou je dál do Wyomingu a do Montany.“

„Možná to zkusím.“ O’Donnell nepřítomně zvedl hrníček s kávou. Držel ho v levé ruce a pravou měl položenou v klíně tak, že se téměř dotýkala velké černé pažby pistole. Napětí však z jeho těla vyprchalo. Vypadal uvolněně a zcela zaujatě rozhovorem s Glantonem. To, že používal levou ruku, jakož i poloha jeho pravice, bylo zřejmě zcela mechanické, pouhý podvědomý zvyk.

„Je to velká země,“ prohlásil Glanton a sklonil hlavu, aby skryl chvilkový neovladatelný záblesk triumfu v očích. „Skvělý pastviny. Všude, kam natáhnou železnici, vyrůstaj nový města. Na texaským hovězím tam všichni vydělávaj balík. Všechny ty řeči o dobytkářskejch králích! Kdybych tak byl věděl, že přijde takováhle dobytkářská horečka, když jsem byl mladej kluk! Byl bych nachytal takovejch padesát tisíc zatoulanejch kusů, co se hemžily po celým jižním Texasu, ocejchoval je svou značkou a ušetřil si je pro dnešní trh!“ Zasmál se vlastnímu zábavnému nápadu.

„Tehdy nestály ani tři čtvrtě dolaru za kus,“ dodal ještě tónem, jakým chlapi při přátelském rozhovoru sdělují obecně známá fakta. „Dneska se prodávaj za dvacet i za víc.“

Dopil zbytek kávy a odložil hrníček na zem po svém pravém boku. Jeho ledabylý hlas se ani na okamžik neodmlčel – přirozený pohyb ruky odtahující se od hrníčku se však náhle proměnil v bleskové máchnutí, jímž vytrhl těžkou pistoli z pouzdra.

Dva výstřely zahřměly jako jedna dlouhá přerývaná detonace.

Plavovlasý mladík se zhroutil na bok, kouřící pistole mu vypadla z prstů a na košili se mu náhle objevila šířící se karmínová skvrna. Velké oči měl s výrazem ironického sebeopovržení upřené na revolver v O’Donnellově pravé ruce.

„Corcorane!“ zachroptěl. „Myslel jsem, že jsem tě převez… ty…“

Z úst mu uniklo bublavé výsměšné uchechtnutí. Cynismus si udržel až do posledního okamžiku; zemřel se smíchem na rtech.

Muž, jehož pravé jméno bylo Corcoran, vstal a bezvýrazně pohlédl na svou oběť. Košili měl na boku proděravělou a kus sežehlé kůže na žebrech pálil jako oheň. Olovo, které Glantona provrtalo, mu znemožnilo přesně zamířit, přesto však jeho kulka soupeře minula jen těsně.

Corcoran zastrčil do prázdné komory koltu nový náboj a zamířil ke koni, na němž mrtvý přijel k prameni. Stačil udělat jen jediný krok, když ho nějaký zvuk zezadu přiměl, aby se otočil, a těžký kolt mu skočil zpět do ruky.

Zamračeně hleděl na muže, který před ním stál: byl to vysoký chlapík se štíhlou postavou, oblečený s hraničářskou elegancí.

„Nestřílejte," vyzval ho nevzrušeně cizinec. „Jsem John Middleton, šerif Wahpetonský strže."

Varovný postoj druhého muže ani v nejmenším nepolevil.

„Tohle byla soukromá záležitost," prohlásil.

„To mi došlo. Každopádně mi do toho nic není. Když jsem kousek odtud vyjel na vrcholek cesty, uviděl jsem u pramene dva chlapy. Čekal jsem jen jednoho a nemůžu si dovolit žádný riziko. Nechal jsem tam koně a pokračoval jsem dál pěšky. Sledoval jsem vás z křoví a všechno jsem viděl. Sáhnul po pistoli první, vy jste už ale měl ruku skoro na pažbě. Vystřelil jste o zlomek vteřiny dřív. Mě teda dostal. Tím, jak sáhnul po pistoli, mě absolutně překvapil."

„Myslel, že mě překvapí taky," přikývl Corcoran. „Billy Glanton vždycky chtěl mít před druhejma náskok. Vždycky se snažil získat pro sebe nějakou výhodu, než sáhne po pistoli.

Poznal mě, jakmile mě uviděl, a věděl taky, že já jsem poznal jeho. Myslel si ale, že mě dokázal přesvědčit, že mě nepoznává. Tak jsem ho v tom domnění podpořil. Moh si dovolit riskovat, protože věděl, že já ho bez varování neodprásknu – přesně to se ale chystal udělat on mně. Když byl přesvědčenej, že jsem konečně přestal bejt ve střehu, tasil. Jenže já si s ním celou dobu jen hrál."

Middleton si Corcorana prohlížel s nelíčeným zájmem. Velice dobře znal oba protikladné druhy pistolníků. Ti jedni se podobali Glantonovi, byli to naprostí cynikové, v případě potřeby dostatečně odvážní, kdykoli to ale bylo možné, vždycky si raději nějakým zrádným manévrem zajistili výhodu. Corcoran byl ztělesněním opačného typu, mužů s příliš přímou povahou nebo příliš hrdých na své schopnosti, aby se uchylovali k uskokům, když bylo možné nepříteli se otevřeně postavit a spolehnout se jen na vlastní rychlost, neochvějnost a přesnost. Tím, že Glantona přiměl tasit, však Corcoran prokázal i strategické schopnosti.

Middleton pohlédl na ležícího Glantona. Plavé kudrnaté vlasy a chlapecké rysy dodávaly mladému pistolníkovi zdání nevinnosti. Middleton však věděl, že se za tou maskou skrývalo srdce nemilosrdného šedého vlka.

„Byl to mizera," zahučel, když mu pohled padl na řádku zářezů na slonovinové pažbě Glantonova koltu.

„Dost velkej mizera," souhlasil Corcoran. „Mezi mojí a jeho rodinou bylo tam dole v Texasu vyhlášený otevřený nepřátelství. Billy se vrátil z Kansasu a zabil mi jednoho strejdu – chladnokrevně ho odstřelil. Byl jsem zrovna v Kalifornii, když k tomu došlo. Dostal jsem dopis rok po tom, co válka mezi rodinama skončila. Měl jsem namířeno do Kansasu, protože jsem myslel, že se tam bude chtít vrátit, pak jsem ale potkal jednoho chlapa, kterej mi pověděl, že je ve zdejším kraji a že chce jet do Wahpetonu. Nadjel jsem mu, včera večer jsem se tady utábořil a čekal jsem na něj.

Jsou to už roky, co jsme se naposledy viděli, ale stejně mě poznal – nebyl si ale jistej, jestli to vím i já. V tom byla moje výhoda. Vy jste ten chlap, se kterým se tady měl setkat?"

„Ano. Nutně potřebuju zástupce, kterej to umí s pistolí. Doslech jsem se o něm, a tak jsem mu vzkázal, aby přijel."

Middleton přejel pohledem po Corcoranově drsném zevnějšku a upřel oči na revolvery po jeho bocích.

„Nosíte dvě bouchačky," poznamenal. „Viděl jsem, co umíte s pravačkou. Ale co levá? Potkal jsem už spoustu chlapů, co nosili dvě pistole, ale ty, co taky uměli obě používat, bych spočítal na prstech."

„No a?"

„No," usmál se šerif, „napadlo mě, jestli byste mi nechtěl ukázat, co umíte levou rukou."

„Proč myslíte, že mi záleží na tom, jestli věříte, že umím používat obě pistole, nebo ne?" opáčil nevzrušeně Corcoran.

Middletonovi se jeho odpověď zjevně zamlouvala.

„Vejtaha by se mě honem snažil přesvědčit, že to umí. Vy mi nepotřebujete nic dokazovat To, co jsem viděl, mi stačí k přesvědčení, že jste ten právej, koho potřebuju, Corcorane. Přijel jsem, protože jsem chtěl Glantona najmout jako svýho zástupce. Udělám ten samej návrh vám. To, co jste dělal v Texasu nebo někde v Kalifornii, mě vůbec nezajímá. Znám lidi vašeho druhu a vím, že s chlapem, kterej vám věří, budete hrát na rovinu bez ohledu na to, co jste byl zač v jinejch končinách, nebo co budete zač pozdějc zase někde jinde. Ocit jsem se ve Wahpetonu v situaci, kterou nedokážu zvládnout ani sám, ani s těma silama, co mám k dispozici.

Už celej rok město i zlatokopecký tábory po obou stranách strže terorizuje banda psanců, co si říkaj Supové.

Výstižnější jméno si vymyslet nemohli. Nikdo si není jistej životem ani majetkem. Čtyřicet nebo padesát chlapů už bylo zavražděnejch a další stovky oloupený. Je prakticky nemožný, aby někdo dojel s narejžovaným zlatým prachem nebo aby se z města dostala větší zásilka zlata dostavníkem. Banditi už zastřelili tolik chlapů, co se snažili ty zásilky chránit, že má dostavníková společnost problémy s najímáním dalších strážců.

Nikdo neví, kdo jsou vůdci tý bandy. Potlouká se tam spousta ničemů, který jsou v podezření, že k Supům patřej, proti žádnýmu ale nemáme důkazy, který by obstály třeba jen u zlatokopeckýho soudu. Nikdo se neodváží proti nikomu z nich svědčit. Když někdo pozná chlapy, který ho okradli, neopováží se o tom ani ceknout. Nepřiměju nikoho, aby některýho z těch kriminálníků identifikoval, i když vím, že po ulicích choděj lupiči a vrazi a v barech že popíjej přímo vedle mě. Je to k zbláznění! Přitom to ale těm ubožákům nemůžu mít za zlý. Každýho, kdo by se opovážil proti jednomu z nich svědčit, by zavraždili.

Lidi to dávaj částečně za vinu mně, jenže s těma prostředkama, který mám k dispozici, nemůžu táborům zajistit dostatečnou ochranu. Víte přece, jak vypadá takovej zlatokopeckej tábor, všichni jsou tak zaslepený chamtivostí, že nechtěj nic jinýho než hrabat žlutej prach. Mí zástupci jsou statečný chlapi, nemůžou ale bejt všude a nejsou to pistolníci. Když někoho zatknu, přihlásí se u zlatokopeckýho soudu tucet dalších a odpřisáhne tolik lží, že to stačí k jeho osvobození. A zrovna včera večer chladnokrevně zavraždili jednoho z mejch zástupců, Jima Grimese. Poslal jsem pro Billyho Glantona, když jsem se doslech, že je ve zdejším kraji, protože potřebuju chlapa s víc než obyčejnejma schopnostma. Potřebuju střelce, co s pistolí zachází rychlostí namydlenýho blesku a co zná všechny triky, jak někoho chytit do pasti a zabít. Už mě unavuje zavírat zločince jen proto, abych je zase pustil. Divokej Bill Hickok na to šel správně – opravdový padouchy pozabíjet a vězení nechat jen pro drobný darebáčky.“

Při zmínce o Hickokovi, kterého honáci na dobytkářských stezkách neměli nijak v lásce, se Texasan nepatrně zamračil, kývl ale na souhlas s vysloveným názorem. Skutečnost, že on sám by podle Hickoka spadal do kategorie těch, které je třeba vyhubit, neměla na jeho mínění sebemenší vliv.

„Vy jste lepší chlap než Glanton,“ prohlásil náhle Middleton. „Důkazem je, že Glanton tady leží mrtvěj, zatímco vy jste živej jako křepelka. Nabídnu vám stejný podmínky, jaký jsem chtěl nabídnout jemu.“

Uvedl měsíční plat značně převyšující částku, jakou dostával maršál průměrného východního města. Zlato bylo ve Wahpetonu tou nejběžněji dostupnou komoditou.

„A k tomu měsíční prémii," dodal. „Když najmu schopnýho člověka, jsem ochotnej ho zaplatit. Stejně ochotný jsou i obchodníci a zlatokopové, který ode mě očekávaj ochranu."

Corcoran se na okamžik zamyslel.

„Jezdit teď do Kansasu už nemá smysl," prohlásil konečně. „A pokud vím, nikdo z mejch příbuznejch v Texasu taky není zapletenej do žádný krevní msty. Docela rád bych tenhle Wahpeton viděl. Beru to."

„Výborně!" Middleton natáhl ruku, a když jí Corcoran potřásal, všiml si, že je mnohem tmavší než levá. Už dlouhá léta na ní nebyla natažená žádná rukavice.

„Vyrazíme hned! Nejdřív se ale budeme muset postarat o Glantonovu mrtvolu."

„Vemu si jeho koně a pistoli a pošlu je do Texasu jeho rodině," prohlásil Corcoran. „Ale co tělo?"

„K čertu s ním, o to se postaraj supi."

„Ne, to ne!" zaprotestoval Middleton. „Aspoň ho zakryjeme křovím a kamením."

Corcoran pokrčil rameny. Jeho zdánlivá nečitelnost nepramenila z pomstychtivosti. Nenávist, kterou k plavovlasému mladíkovi cítil, se nevztahovala na jeho mrtvé tělo. Neviděl prostě smysl v počínání, které podle něj bylo zcela zbytečné. Nenáviděl Glantona nesmiřitelnou nenávistí své rasy, která je vytrvalejší a neúprosnější než nenávist indiána nebo Španěla. Tělo, terč jeho nenávisti, z něhož už život vyprchal, ho však nechávalo prostě lhostejným. Počítal s tím, že jednoho dne zůstane i jeho mrtvola ležet někde na zemi, a pomyšlení na to, jak krkavci trhají mrtvé údy, v něm nevzbuzovalo o nic větší emoce než pohled na zabitého nepřítele. Jeho životní krédo bylo pohanské a nepokrytě živelné.

Jakmile lidské tělo opustí život, není ničím víc než kterákoli jiná mršina hnijící v půdě, z níž kdysi vzešla. Pomohl však Middletonovi odtáhnout mrtvolu na mýtinku mezi keři a navršit nad ni primitivní mohylu. A trpělivě čekal, než Middleton vyřezal jméno zastřeleného mladíka do hrubého kříže, vyrobeného z ulomených větví, a kříž pak zarazil kolmo mezi kameny.

Pak se rozjeli k Wahpetonu. Corcoran za sebou vedl grošáka s prázdným sedlem, na jehož hrušce byl zavěšený opasek s pistolí mrtvého. Slonovinovou pažbu zdobilo jedenáct zářezů, z nichž každý představoval jeden lidský život.

KAPITOLA II

Zlatá horečka

Zlatokopecké městečko Wahpeton se tísnilo v široké strži, která se klikatila mezi téměř kolmými skalními stěnami a příkrými úbočími. Tvořily ho dřevěné boudy, saloony a tančírny, zadní stěnou přimáčknuté k útesům na jižní straně strže. Domy naproti nim stály téměř na břehu Wahpetonského potoka, jehož řečiště vedlo většinou středem strže. Muži rýžovali zlatý prach jak z potoka samotného, tak i z jeho menších přítoků, které se do kaňonu meandrovitě stékaly křivolakými rozsedlinami. Některé z těchto rozsedlin ústily do strže přímo mezi domy zbudovanými u skalní stěny a chatrče či stany postavené podél jejich svahů působily dojmem, že město přetéká z hlavní strže a rozlévá se do stran.

Budovy byly postavené z trámů nebo z holých prken, pracně sem dopravených přes horské hřbety. Špinavá zchátralost si tu podávala ruku se zaprášenou a křiklavě nevkusnou elegancí. Všude vládla atmosféra okázalého chlapáctví. Byť v ostatních směrech městečku mnohé chybělo, překypovalo nadbytkem všudypřítomné vitality. Barvy, vzrušení, pohyb – růst a síla! Tím vším se vzduch přímo tetelil, štípal a svědil na kůži. Nebyly tu žádné pastelové odstíny a delikátní kontrasty. Tady život maloval jasnými neředěnými barvami a ráznými rozmáchlými tahy štětce. Muži, kteří sem přicházeli, zanechávali veškeré jemné nuance a vytříbené civilizační návyky za sebou. Impérium, které tu vznikalo, bylo postaveno na síle svalů, odvaze a vytrvalosti, muži snili o gigantických činech a odváděli obrovskou práci. Žádný sen nebyl příliš šílený, žádný zamýšlený podnik tak náročný, aby ho nebylo možno uskutečnit.

Všude panovaly syrové a divoké vášně. Podpatky vysokých bot dusaly po podlahách z holých prken a zvedaly na ulici zvířený prach. Hlasy duněly a emoce vybuchovaly v náhlých explozích primitivního násilí. Křik namalovaných harpyjí se mísil s cinkotem zlata na hráčských stolcích, s bouřlivým smíchem a vzteklými hádkami u barových pultů, kde druhořadá kořalka padala neustálým syčivým proudem do vyprahlých, prachem zanesených hrdel. Byla to jedna z tisíce obdobných scén doby, kdy obrovité impérium říhalo v nenasytném kojeneckém věku.

Byl tu však také cítit jakýsi zlověstný spodní proud. Corcoran, jedoucí vedle šerifa, si toho byl vědom – život, který vedl, vybrousil jeho smysly i intuici jako čepel břitvy. Instinkty každého pistolníka se musí vyvinout k až nepřirozené pohotovosti, protože jinak by nepřežil ani první rok pistolnické kariéry. K tomu,

aby Corcoran poznal, že se tu točí skryté proudy, temné a silné, však ani žádných abnormálně vyvinutých instinktů nebylo třeba.

Když se proplétali mezi karavanami nákladních mezků, rachotícími vozy a houfy chodců, které se valily klikatou ulicí, uvědomoval si Corcoran, že je sleduje mnoho párů očí. Vzrušeně gestikulující skupiny náhle ustávaly v hovoru, když si všimly přijíždějícího šerifa, pak se jejich oči přesunuly ke Corcoranovi, prohlížely si ho a měřily. Corcoran působil dojmem, jako by si jejich zájmu nebyl vědom.

„Vědí, že si s sebou vedu pistolnickýho zástupce," zabručel Middleton. „Některý z těchhle chlapů patřej k Supům, dokázat to ale nemůžu. Dávejte si na ně pozor."

Corcoran jeho radu považoval za natolik zbytečnou, že se na ni nenamáhal odpovědět. Projížděli právě kolem herny zvané Kárový král; skupinka mužů, kteří stáli ve dveřích, se otočila a zadívala se na ně. Jeden z nich šerifa pozdravil zvednutou rukou.

„To je Eso Brent, největší hazardní hráč ve strži," zamumlal
Middleton a pozdrav opětoval. Corcoran letmo zahlédl štíhlou postavu v elegantním černém obleku, inteligentní bezvýraznou tvář a pár pronikavých černých očí. Middleton na hráčovu adresu nepřipojil žádnou další poznámku a mlčky jel dál. Projeli celou hlavní částí města – shlukem obchodů a saloonů – a pokračovali dál, až zastavili u srubu, který stál kousek stranou od ostatních. Potok mezi ním a městem opisoval širokou smyčku, která ho odvedla do větší vzdálenosti od jižní stěny strže, a chatrče i stany se přidržovaly jeho toku. Díky tomu stál srub, před nímž se nacházeli, o samotě, protože byl zbudovaný tak, že zadní stěna přiléhala až ke kolmé skále. Na jedné jeho straně byla ohrada pro koně a na druhé několik stromů. Za stromy ústila do strže úzká rozsedlina, suchá a prázdná.

„Tady bydlím," oznámil Middleton. „A v támhle v tý chajdě" – ukázal na srub, který předtím minuli a který stál několik set metrů zpátky směrem k městu – „mám šerifskou kancelář. Stačí mi jen jedna místnost, takže v tý druhý vzadu se můžete ubytovat. Koně si dejte sem do mý ohrady, jestli chcete. Vždycky jich tam mám několik pro zástupce. Vyplatí se mít pořád při ruce pár čerstvejch zvířat."

Když Corcoran sesedal z koně, ohlédl se zpátky na srub, v němž měl bydlet. Stál těsně u malé skupinky stromů, přibližně sto metrů od příkré stěny strže.

U šerifova srubu stáli čtyři muži. Middleton jednoho z nich Corcoranovi představil jako plukovníka Hopkinse, původem z Tennessee. Byl to vysoký tělnatý chlap s ocelově šedým knírem a bradkou, oblečený stejně dobře jako sám Middleton.

„Plukovník Hopkins je spolu s Dickem Bisleyem majitelem bohatýho claimu Elinor A," vysvětloval Middleton, „a zároveň je to jeden z nejvýznamnějších obchodníků ve strži."

„Jenže obojí je mi to zatraceně málo platné, když svoje peníze nemůžu dostat ven z města," odtušil plukovník. „Už třikrát jsme s parťákem přišli o velkou zásilku zlata, kterou jsme posílali dostavníkem. Jednou jsme poslali velké množství schované ve vozech naložených zásobami, které byly údajně určené pro zlatokopy v Tetonské strži. Jen co se vozkové dostali mimo dohled Wahpetonu, měli zabočit zpátky na východ a pokračovat do hor. Supové se ale nějak o našem plánu dozvěděli, počíhali si na vozy patnáct kilometrů jižně od Wahpetonu, vyloupili je a povraždili stráže i vozky."

„Celý město je prolezlý jejich špehama," zabručel Middleton.

„Samozřejmě. Nevíte, komu můžete věřit. Na ulicích se šeptalo, že byli moji muži zabití a oloupení, dřív než se našla jejich těla. Víme, že Supové znali celý náš plán, že vyjeli přímo z Wahpetonu, spáchali ten zločin a vrátili se zpátky se zlatým prachem. Nic jsme ale nemohli dělat. Nemůžeme nic dokázat a nikoho usvědčit."

Middleton představil Corcorana třem zástupcům, Billu McNabovi, Richardsonovi a Stárkovi. McNab byl stejně velký jako Corcoran, ale masivněji stavěný, chlupatý a svalnatý, s neklidnýma očima, v nichž se zračila prchlivost. Richardson byl štíhlejší, s chladnýma strnulýma očima, a Corcoran ho okamžitě odhadl jako nejnebezpečnějšího z celé trojice. Stark byl zavalitý vousatý chlap, který se typově ničím nelišil od stovek zlatokopů. Corcorana napadlo, že vzhled těch tří příliš neodpovídá stížnostem, podle nichž jsou tváří v tvář problémům, jimž musí čelit, bezmocní. Vypadali jako tvrdí chlapi, jací jsou schopní postarat se o sebe v jakékoli situaci.

Middleton jako by jeho myšlenky vycítil. „Tady hoši se nebojej ani samotnýho ďábla a pistoli uměj tasit stejně rychle jako zdejší průměrnej chlap, možná i rychlejc. Jenže někdo, kdo to tady nezná, si těžko umí představit, co tady ve Wahpetonu proti nám stojí. Kdyby šlo o poctívej otevřenej boj, bylo by to něco jinýho. To bych žádnou další pomoc nepotřeboval. Tápeme ale poslepu, ve tmě, a nevíme, komu můžeme věřit. Neodvažuju se nikoho jmenovat zástupcem, pokud si nejsem jistej jeho poctivostí. A kdo si tady může bejt kým jistej? Víme, že je město plný špehů, nevíme ale, kdo mezi ně patří, a nevíme, kdo je vůdcem Supů."

Hopkinsova bradka zatvrzele vyrazila kupředu. „Pořád ještě si myslím," prohlásil, „že je s tou bandou nějak zapletený ten hráč, Eso Brent. Různé jiné hráče zavraždili a oloupili, Brenta se ale nikdy nikdo nedotkl. Kam se poděje všechen ten

prach, který vyhrává? Je spousta zlatokopů, kteří už vůbec nedoufají, že se se svým zlatem dostanou ze strže, a raději všechno rozházejí v saloonech a hernách. Brent už vyhrál prachu a nuggetů za tisíce dolarů. A totéž platí pro několik dalších. Co se s tím zlatem děje? Všechno se do oběhu nevrací. Podle mě ho dostávají přes hory ven. A pokud to dokážou, když to nedokáže nikdo jiný, je to podle mého názoru důkaz, že patří k Supům.“

„Možná ho někam schovávaj, jako to děláte vy a ostatní obchodníci,“ nadhodil Middleton. „Nevím. Brent je natolik inteligentní, že by moh bejt šéfem Supů. Nikdy jsem proti němu ale nezískal žádnej důkaz.“

„Vy jste zatím proti nikomu nezískal žádný konkrétní důkaz, s výjimkou nějakých těch drobných přestupků,“ prohlásil bez obalu plukovník Hopkins a popadl klobouk. „Nechci vás urazit, Johne. Víme, v jaké jste situaci, a nemůžeme vám to mít za zlé. Vypadá to ale, že pro dobro tábora budeme muset přijmout vlastní jasná opatření.“

Middleton zamyšleně hleděl na jeho záda v černém obleku, když odcházel od srubu.

„Budeme muset,“ zamumlal. „Tím má na mysli domobranu – nebo spíš chlapy, co po vytvoření domobrany volaj. Chápu, co je k tomu vede, ale považuju to za nemoudřej tah. Především je taková organizace sama o sobě nezákonná, takže by jen nahrávala do rukou těm, kdo zákony porušujou. A kdo navíc zabrání Supům, aby se k takový domobraně připojili a využili jí ke svejm vlastním cílům?“

„Vůbec nic, zatraceně!“ ulevil si rozčileně McNab. „Plukovník Hopkins a jeho kámoši maj horkou hlavu. Maj na nás moc velký nároky. Tohle je přece zaměstnání jako každý jiný. Děláme, co můžeme, ale nejsme žádný pistolníci jako tady Corcoran.“

Corcoran v duchu přemýšlel o tom, že celé McNabovo prohlášení vyznívá poněkud falešně. Pokud to byl schopen posoudit, vypadal Richardson jako nefalšovaný pistolník, a Texasanovy zkušenosti s lidmi tohoto druhu sahaly od Tichého oceánu až po Mexický záliv.

Middleton zvedl klobouk. „Rozptylte se po táboře, hoši. Já nechám Corcorana složit přísahu, dám mu odznak a pak ho provedu kolem a seznámím ho se všema nejdůležitějšíma lidma.

Nechci riskovat sebemenší šanci, že by ohledně jeho postavení došlo k nějakýmu omylu. Dostal jsem vás do trochu komplikovaný situace, Corcorane, to přiznávám, když jsem se vychloubal, že si přivedu pistolnickýho zástupce. Jsem ale přesvědčenej, že vy se o sebe postarat dokážete.“

Tytéž oči, které předtím sledovaly jejich jízdu ulicí, se nyní soustředily na šerifa a jeho společníka, když pěšky procházeli po klikatém chodníku kolem přeplněných saloonů a heren. Hazardní hráči i barmani měli plné ruce práce a obchodníci si mastili kapsy prodejem všemožného zboží za neslýchané ceny. Mzdy za pomocnou práci odpovídaly cenám potravin, protože se našlo jen málo mužů, kteří byli ochotní dřít za prozaický pevný plat, když měli oči zaslepené představami potoků přetékajících žlutým prachem a roklin plných povalujících se nuggetů. A někteří z těch snílků skutečně nebyli zklamáni – z claimů vytyčených po celé strži nad městem i pod ním se vytěžilo panenského zlata za miliony dolarů. Nálezcům se však často stávalo, že se jejich poklad proměnil ve zlaté závaží kolem krku, které je stáhlo do náruče krvavé smrti.

Od saloonu k saloonu, od tančírny k tančírně, kde unavené holky v lacině okázalém oblečení trpně snášely drsné pozornosti a důvěrnosti medvědům podobných chlapů, kteří vysypávali obsah sáčků se zlatým prachem do hlubokých výstřihů jejich šatů, to byla trasa, jíž Middleton vedl Corcorana a při tom nepřestával rychle mluvit. Ukazoval mu v davu nejrůznější muže, uváděl jejich jména a společenské postavení a představoval Texasana význačnějším občanům tábora.

Oči všech Texasana zvědavě okukovaly. Zatím ještě nepřišla doba, kdy měly být severní pastviny zaplaveny texaským dobytkem, hnaným šlachovitými texaskými jezdci, přesto však ani dnes nebyli ve zlatokopeckých táborech Severozápadu Texasané zcela neznámí. V prvních dnech zlaté horečky se sem přestěhovali z kalifornských táborů, do nichž ještě v dřívější době Jihozápad vyslal některé ze svých nejtvrdších a nejnespoutanějších synů. A poslední dobou se sem stáhli i další z kansaských dobytkářských měst, po jejichž ulicích se štíhlí honáci hrdě procházeli a vyřizovali si na nich staré účty, dovezené ze vzdálené jižní domoviny. Mnozí obyvatelé Wahpetonu byli obeznámeni s charakteristickými rysy Texasanů a všichni slyšeli historky o bojovné rase zrozené mezi virginskými duby i pouštními trnitými vrbinami té horké a nepokojem kypící země, kde na sebe s třeskem narážely rasové zvyky a tradice starého Jihu se mísily s tradicemi nezkroceného Západu.

Tohle tedy byl štíhlý šedý vlk z té jižní smečky. Někteří z mužů na něj vrhali pohledy plné zamračeného nepřátelství, většina ale jen přihlížela v roli diváků, netrpělivě očekávajících drama, k němuž se podle přesvědčení všech schylovalo.

„Vaším hlavním úkolem je samozřejmě bojovat proti Supům," vysvětloval Middleton Corcoranovi, když spolu kráčeli ulicí. „To ale neznamená, že byste měl

přehlížet drobný přestupky. Spousta malejch lumpů a násilníků je úspěchama velkejch lupičů tak povzbuzená, že si myslej, že si taky můžou dovolit úplně všechno. Když uvidíte, jak chce někdo rozstřílet saloon na cucky, seberte mu pistoli a strčte ho do basy, dokud nevystřízliví. Basa je támhleto, nahoře na opačným konci města. Nechceme taky žádný souboje na ulici nebo v saloonech, protože při nich můžou přijít k úhoně nevinný lidi kolem."

„Dobrá." Corcoran na troše střelby v saloonech nebo soubojích na veřejných místech neviděl nic špatného. V Texasu málokdy docházelo ke zranění nevinných přihlížejících, protože kulky tamějších střelců si obvykle přesně našly zamýšlený cíl. Byl ale ochoten řídit se instrukcemi.

„Tolik teda k malejm rybám. Co dělat s opravdovejma mizerama, to víte nejlíp sám. Nebudeme už další vrahy stavět před soud jen proto, aby je z toho jejich kamarádíčkové vylhali!"

KAPITOLA III

Pistolníkova past

Na hučící hnízdo šílenství, nesoucí jméno Wahpetonská strž, padla noc. Z otevřených dveří saloonů a dupáren se linulo světlo a poryvy hluku, které se valily na ulici, se do kolemjdoucích opíraly silou úderu pěstí.

Corcoran procházel ulicí plynulým a plavným krokem dokonale sehraných svalů. Zdálo se, že se dívá přímo před sebe, jeho pohledu však neuniklo nic z toho, co se dělo po obou jeho stranách. Míjel budovu po budově, u každé z nich analyzoval zvuky vycházející ven otevřenými dveřmi a přesně věděl, kolik z nich je známkou drsného veselí a popichování, rozeznával podtón vzteku a hrozby, zaznívající v některých hlasech, a správně dokázal ohodnotit intenzitu emocí. Opravdový pistolník nebyl jen muž s bystřejšíma očima a rychlejšími svaly než ostatní, byl to zároveň praktický psycholog, student lidské povahy, jehož život závisel na správnosti závěrů, k nimž dospěl.

První příležitost projevit se jako ochránce práva a pořádku mu poskytla tančírna Zlatý podvazek.

Když procházel kolem, vypukla uvnitř náhlá vřava – ječivý ženský křik, který se vznesl nad rachot hrubého mužského veselí. Okamžitě vběhl do dveří a lokty si

razil cestu davem, který se nashromáždil kolem středu místnosti. Muži kleli a vztekle uhýbali, když cítili jeho lokty ve svých žebrech, otáčeli hlavu s výhrůžkami na rtech, rychle ale ustupovali stranou, když poznali nového šerifova zástupce.

Corcoran si proklestil cestu až do volného prostoru, uzavřeného kruhem diváků, a spatřil dvě ženy, které se rvaly jako lítice. Jedna z nich, vysoká pohledná plavovláska, držela ke kulečníkovému stolu přimáčknutou vřeštící, kousající a škrábající mexickou dívku, zatímco přihlížející dav jednu či druhou povzbuzoval pobavenými výkřiky: „Nandej jí to, Glory!“

„Prašť ji, holka!“

„Sakra, Conchito, pokousej ji!“

Snědá dívka poslední radu zaslechla a zařídila se podle ní tak energicky, až Glory zakvílela bolestí a uškubla zápěstím, z něhož kapala krev. V zajetí hysterické zuřivosti, která se žen v podobných okamžicích zmocňuje, popadla kulečníkovou kouli, rozmáchla se a chystala se jí svoji ječící zajatkyni udeřit do hlavy.

Corcoran chytil zdvižené zápěstí a obratně jí slonovinovou kouli vykroutil z prstů. Dívka se k němu okamžitě otočila jako tygřice, rozcuchané žluté vlasy jí spadly na nahá ramena, z nichž jí při divokém zápase sklouzly šaty, a z očí jí sršely blesky. Vyrazila proti jeho obličeji rukama s křečovitě zaťatými prsty, nějaký opilec se hlasitě zachechtal a zahulákal: „Vyškrábej mu voči, Glory!“

Corcoran neučinil sebemenší pohyb, jímž by se snažil ochránit si obličej – zdálo se, že bílé prsty třesoucí se v takové blízkosti vůbec nevidí. Upřeně se díval do dívčiny rozvzteklené tváře a upřímný obdiv jeho pohledu jako by ji přes veškerou zuřivost zmátl. Spustila ruce k tělu, uchýlila se ale k tradiční ženské zbrani – ke svému jazyku.

„Vy jste ten Middletonův nový zástupce! To jsem mohla čekat, že se do toho zamícháte! Kde je McNab a ostatní? Opilí v nějaké strouze? Takhle chytáte vrahy? Vy chlapi s hvězdou jste všichni stejní – lip vám jde komandování holek než chytání psanců!“

Corcoran ji obešel a zvedl hysterickou mladou Mexičanku. Když se Conchita přesvědčila, že je jen vyděšená, ale nezraněná, rozběhla se k zadním místnostem, vzlykala zlostí a ponížením a přidržovala si u těla cáry oděvu, které z ní visely po tygřím útoku její sokyně.

Corcoran znovu pohlédl na Glory, která stála a zatínala bílé ruce v pěst. Stále ještě kypěla vztekem a zuřila, že se vložil do jejich hádky. Nikdo z davu kolem nepromluvil, nikdo se nezasmál, všichni jako by zadržovali dech, když spustila další ječivou tirádu. Věděli, že je Corcoran nebezpečný, neznali ale kodex, podle

něhož byl vychován. Nevěděli, že Glory ani žádné jiné ženě z jeho strany nehrozí sebemenší násilí, byť by se provinila čímkoli.

„Proč nezavoláte McNaba?“ vysmívala se mu. „Podle toho, jak si Middletonovi zástupci vedou, budete nejspíš muset být tři nebo čtyři, abyste jednu bezbrannou holku odvlekli do vězení.“

„Kdo tady mluvil o vězení?“ Corcoran upíral fascinovaný pohled na její zčervenalé tváře, na plné karmínové rty, úžasně kontrastující s bílými zuby. Netrpělivě pohodila hlavou a plavé vlasy jí odlétly dozadu, jako když neposedné mladé zvíře pohodí vlající hřívou.

„Vy mě nezatknete?“ Jeho nečekaná slova ji zjevně překvapila a zmátla.

„Ne. Jen jsem vám zabránil, abyste tu holku zabila. Kdybyste jí tou biliárovou koulí vyrazila mozek, pak už bych vás zatknout musel.“

„Roztrušovala o mně lži!“ V širokých očích jí zablesklo a ňadra se jí vzedmula.

„To ještě nebyl žádnej důvod k tomu, abyste se takhle veřejně předváděla,“ odpověděl klidně. „Když si chtěj dámy něco vyřídit, měly by to udělat v soukromí.“

S těmito slovy se od ní odvrátil. Davu jako by unikl náhlý hromadný výdech, napětí pominulo a všichni se otočili k baru. Incident byl zapomenut jako pouhá bezvýznamná epizoda v existenci přeplněné násilnostmi. Žoviální mužské hlasy se smísily s pištivějším smíchem žen a u baru zacinkaly skleničky.

Glory zaváhala, přetáhla si cáry potrhaných šatů přes ňadra a pak se rozběhla za Corcoranem, který už mířil ke dveřím. Když se dotkla jeho paže, otočil se mrštně jako kočka a ruka mu bleskově sjela k pistoli. Zahlédla v jeho očích kratičký záblesk, který působil stejně zlověstně a dravě jako hrozba, která se objeví v očích pantera. Zmizel, jakmile spatřil, čí ruka se ho dotkla.

„Roztrušovala o mně lži,“ opakovala Glory, jako by se hájila před obviněním z výtržnictví. „Je to špinavá malá zmije.“

Corcoran si ji prohlížel od hlavy až patě, jako by ji neslyšel, a jeho modré oči se do ní propalovaly jako žhavý oheň.

Začala zmateně koktat. Přímý a nezakrytý obdiv byl něčím, s čím se setkávala běžně, z Texasana však vyzařovala jakási živelná upřímnost, jakou ještě v životě neviděla.

Z toho, jakým způsobem její nesouvislý projev přerušil, bylo zřejmé, že jejím slovům nevěnoval pozornost.

„Dovolte, abych vám koupil něco k pití. Támhle je volnej stůl, kde se mužem posadit.“

„Ne, musím se jít převléknout. Chtěla jsem vám jen říct, že jsem ráda, že jste mi zabránil Conchitu zabít. Je to flundra, ale nechtěla bych mít na rukou její krev.“

„V pořádku.“

Těžko se jí v jeho přítomnosti hledalo, o čem mluvit, a sama nedokázala říct, proč vlastně o rozhovor s ním stojí.

„McNab mě jednou zatkl,“ svěřila se mu bůhvíproč a oči se jí rozšířily jako při vzpomínce na velké bezpráví. „Měl nějaké řeči a já mu dala facku. Chtěl mě strčit do vězení za násilí vůči představiteli zákona. Middleton mu přikázal, aby mě pustil.“

„McNab je zřejmě hlupák,“ poznamenal pomalu Corcoran.

„Je to zlý chlap, snadno se navzteká a navíc je to… co se to děje?“

Z budovy kousek dál po ulici zarachotila kanonáda výstřelů a ozval se divoce povykující nejasný hlas.

„Nějaký pitomec střílí v saloonu,“ zamumlala a věnovala Corcoranovi zvláštní pohled, jako by opilci střílející do vzduchu byli v tomhle divokém zlatokopeckém táboře něčím naprosto neobvyklým.

„Middleton říkal, že to je proti zákonu,“ zahučel a odvrátil se. „Počkejte!“ vykřikla naléhavě a natáhla se po něm. Corcoran už ale procházel dveřmi a Glory se zarazila, když jí zezadu na rameno lehce dopadla čísi ruka. Otočila hlavu a zbledla, když spatřila ostře řezaný obličej Esa Brenta. Jeho ruka jí spočívala na rameni jen jemně, v jejím doteku však byl jasný příkaz a hrozba, při níž stydla krev v žilách. Zachvěla se a zůstala stát nehybně jako socha, zatímco Corcoran, nic netušící o dramatu, jež se za ním odehrávalo, zmizel venku na ulici.

Hluk se ozýval ze saloonu U Černonožského náčelníka, který se nacházel o několik dveří dál a na stejné straně ulice jako Zlatý podvazek. Corcoran ke dveřím dospěl několika dlouhými kroky, nevešel však dovnitř nijak překotně. Zastavil se a pomalu přejel chladným pohledem lokál uvnitř. Uprostřed místnosti se vrávoravě potácel nějaký chlap ve špinavých šatech, halekal a střílel z pistole do stropu nebezpečně blízko velkého petrolejového lustru, který tam byl zavěšený. Nálevna byla obstoupená muži, vesměs vousatými a hrubě oblečenými, takže nebylo možné rozlišit, kdo je bandita a kdo poctivý zlatokop. Všichni v lokále s výjimkou střílejícího opilce byli soustředění u baru.

Corcoran mu nevěnoval přílišnou pozornost, když prošel dveřmi dovnitř, přestože zamířil přímo k němu a napjatým pozorovatelům se zdálo, že se Texasan nedívá na nikoho jiného. Ve skutečnosti koutkem oka pozoroval muže u barového

pultu, a jak rozvážně kráčel ode dveří, rozeznával postoj upřímné zvědavosti od pohotovosti k zamýšlené vraždě. Všiml si tří rukou, které svíraly pažbu pistole.

A v okamžiku, kdy přistoupil k muži vrávorajícímu uprostřed místnosti, aniž by si byl zjevně vědom toho, co se děje u baru, vyskočila jedna z pistolí z pouzdra a zamířila na lustr. Sotva se však pohnula, pohnul se Corcoran ještě rychleji. Otočil se pohybem tak bleskovým, že ho oko nestačilo sledovat, a ještě než otočku dokončil, vyšlehl z jeho pistole rudý plamen.

Muž, který tasil, zemřel vestoje a z pistole, která stále mířila ke stropu, ani nestačil vystřelit. Druhý zůstal letmý zlomek okamžiku ohromeně stát s pootevřenými ústy a s pistolí volně visící z prstů. Když se vzpamatoval a trhl jí nahoru, prolétlo mu horké olovo hlavou. Třetí pistole jednou promluvila, když její majitel zbrkle vypálil, pak ale zasažen olověnou sprškou klesl na kolena, zhroutil se na podlahu, zůstal ležet a nepatrně sebou škubal.

V okamžení bylo po všem a odehrálo se to takovou rychlostí, že nikdo z přihlížejících nebyl později schopen říct, co se vlastně stalo. V jednu chvíli Corcoran mířil k muži uprostřed místnosti a v příští zaštěkaly obě pistole, tři muži se oddělili od baru a mrtví padli na podlahu.

Scéna na okamžik znehybněla. Corcoran stál lehce přikrčený, pistole držel u boků a sledoval muže, kteří strnule stáli podél barového pultu. Z ústí jeho koltů se vinuly stužky modrého dýmu a vytvářely mlžný závoj, skrz který na ně hleděla jeho ponurá tvář, nevzrušená a nehybná jako tvář sochy vytesané z žuly. Jeho oči však žhnuly.

Roztřeseně, jako loutky na vodicích šňůrách, zvedli muži u baru ruce tak, aby žádná z nich nezůstala ve výši pasu. Na kratičký nervózní okamžik visela smrt na lehkém záchvěvu jediného prstu. Pak muž, který předstíral opilost, chraptivě zalapal po dechu a klopýtavě se rozběhl ke dveřím. Corcoran se s kočičí mrštností přetočil, rozmáchl se a udeřil ho hlavní pistole do hlavy tak silně, že se omráčený a zkrvavený sesypal na podlahu.

Než se kdokoli z mužů u baru stačil pohnout, stál už zase Texasan čelem k nim. Na muže ležící na zemi se nepodíval od okamžiku, kdy na ni padli.

„Amigos?“ Jeho hlas zněl měkce, čišela z něj však zabijácká vášeň. „Pročpak si vy všichni ostatní nechcete taky zašpásovat? Nemají snad tihle hombres žádný kamarády?“

Zjevně neměli. Nikdo se nepohnul.

Když se Corcoran ujistil, že krize pominula a že ho alespoň pro danou chvíli nečeká žádné další zabíjení, napřímil se a zastrčil pistole zpět do pouzder.

„Dost velká ubohost,“ poznamenal kritickým tónem. „Nechápu, jak může někdo skočit na takovej otřepanej trik. Jeden chlap si hraje na opilce a začne střílet do stropu. Objeví se šerifův zástupce a chce ho zatknout. V okamžiku, kdy je k ostatním otočenej zády, střelí někdo do lustru a opilec padne k zemi, aby se vyhnul kulkám. Tři nebo čtyři chlapi nachystaný u baru začnou potmě pálit do místa, kde věděj, že zástupce stojí, a z osmnácti nebo čtyřiadvaceti kulek si některý cíl určitě najdou.“

S drsným zachechtáním se sehnul, popadl „opilce“ za límec a zvedl ho na nohy.

Muž se potácel a vyplašeně se rozhlížel. Z rány na hlavě mu vytékala krev.

„Budeš se mnou muset do basy,“ oznámil mu nevzrušeně Corcoran. „Šerif říkal, že střílení v saloonu je nezákonný. Měl bych tě odprásknout, ale nemám ve zvyku provrtat někoho, kdo má prázdnou pistoli. Navíc počítám, že budeš mít pro šerifa větší cenu živej než mrtvěj.“

Vyšel ven na ulici a malátného zajatce strkal před sebou. Přede dveřmi už se stačil shromáždit hlouček lidí, kteří překvapeně couvli. Spatřil půvabnou ženskou postavu, která vběhla do kruhu světla, jež ozářilo bílý obličej a zlaté vlasy dívky jménem Glory.

„Ach!“ vyhrkla hlasitě. „Ach!“ Její výkřik se málem ztratil v náhlém halasu, který propukl, když mužům na ulici došlo, co se U Černonožského náčelníka stalo.

Když Corcoran procházel kolem dívky, cítil, že ho zatahala za rukáv, a zaslechl její neklidný šepot.

„Bála jsem se… pokoušela jsem se vás varovat… jsem ráda, že vás ne…“

Sklopil k ní oči a na tvrdých ústech mu zahrál náznak úsměvu. Pak byl pryč, kráčel po ulici směrem k vězení, kam napůl tlačil a napůl táhl zmateného vězně.

KAPITOLA IV
Šílenství, které zaslepuje

Corcoran zamkl dveře za mužem, jemuž jako by stále ještě vůbec nedocházelo, co se vlastně stalo, otočil se a zamířil k šerifově kanceláři na opačném konci města. Kopl do dveří žalářníkovy chatrče, která stála několik metrů od vězení, vytrhl jejího obyvatele ze spánku, který byl podle jeho soudu podpořený alkoholem, a

informoval ho, že mu předává do péče vězně. Žalářník se tvářil stejně překvapeně jako oběť.

K vězení Corcorana nikdo nesledoval a ulice byla téměř opuštěná, protože všichni se morbidně nahrnuli k Černonožskému náčelníkovi, aby si prohlédli mrtvá těla a vyslechli vzájemně si protiřečící popisy toho, co se právě stalo.

Doběhl k němu zadýchaný plukovník Hopkins, popadl ho za ruku a nadšeně jí potřásal.

„U všech všudy, pane, vy jste vážně chlap, jak se patří! Odvaha! Rychlost! Slyšel jsem, že ti povaleči u baru neměli ani čas někam se schovat a už bylo po všem! Přiznám se, že už jsem toho od Johnových zástupců příliš nečekal, vy jste ale ukázal, co ve vás je! Ti chlapi nepochybně patřili k Supům. A toho Toma Deala, kterého máte ve vězení, už jsem delší dobu podezříval. Vyslechneme ho – donutíme ho prozradit, kdo jsou ostatní členové bandy a kdo je jejich vůdce. Pojďte dovnitř a napijte se, pane!“

„Díky, ale teď to nejde. Musím najít Middletona a všechno mu ohlásit. Měl by mít kancelář blíž k vězení. A ten jeho žalářník se mi taky moc nezdá. Až skončím s Middletonem, vrátím se tam a radši budu toho chlapa hlídat sám.“

Hopkins pronesl několik dalších pochval, pak Texasana poplácal po zádech a spěchal zpět, aby se zúčastnil případného neformálního vyšetřování, zatímco Corcoran dál kráčel vyprazdňující se ulicí. Skutečnost, že zabití tří mužů chystajících vraždu vyvolalo tak obrovský rozruch, jasně ukazovala, jak výjimečným jevem jsou případy úspěšného odporu Supům. Pokrčil rameny při vzpomínce na krevní msty a dobytkářské války svého rodného Jihozápadu: muži tam pod neomylnými údery kulek padali jako mouchy na otevřených pastvinách i na ulicích texaských měst. Tam ovšem všichni muži patřili k hraničářům, byli to jejich synové a vnuci, zatímco tady ve zlatokopeckých táborech byla hraničářská krev jen jedním z mnoha různých elementů. Další sem přišli z oblastí, kde už po několik generací vládl zákon a pořádek, takže muži zapomněli, jak se před zločinem bránit.

Byl už kousek od šerifova srubu, když viděl, že se uvnitř rozsvítilo. Pomyslel na možnost, že někde v okolí číhají skrytí střelci – muselo jim být jasné, že z vězení půjde přímo za šerifem – a sešel z cesty, aby se k stavení přiblížil trasou, která nevedla přes pruh světla linoucí se z okna. Tak se také stalo, že ho muž, který po cestě s hlasitým dusáním přiběhl, minul a nevšiml si, že se Texasan schovává ve stínu skály. Byl to McNab, Corcoran ho poznal podle mohutné postavy a

přihrbeného postoje. Když pak vrazil do dveří, ozářilo ho světlo a Corcoran s úžasem viděl, že má obličej zkřivený grimasou vzteku.

Ze srubu se ozvaly hlasy – McNabovo býčí ryčení plné zuřivosti a klidnější Middletonovy odpovědi. Corcoran přidal do kroku, a když se blížil ke dveřím, už McNabovu hulákání rozuměl. „Zatraceně, Middletone, tohle nám budete muset vysvětlit! Proč ste mládence nevaroval, že je to takovej zabiják?“

V tom okamžiku vešel Corcoran do srubu. „Nějaký problém?“ otázal se McNaba.

Velký zástupce se prudce otočil, zaprskal jako vzteklá kočka, a když poznal Corcorana, oči mu zaplály vražednou horečkou.

„Ty zatracenej…“ Jeho tlusté rty vychrlily proud hrubých nadávek a jeho ruka zároveň hmátla po pistoli. Ústí zbraně sotva stačilo opustit kožené pouzdro, když práskl kolt v Corcoranově pravé ruce. McNabův revolver zarachotil na podlaze, hromotluk zavrávoral a couvl, levou rukou se držel za pravou paži a klel jako šílenec.

„Co je to s vámi, vy blázne?“ vyjel na něj ostře Corcoran. „Sklapněte! Prokázal jsem vám laskavost, když jsem vás nezabil. Nebejt toho, že jste zástupce, byl bych vás střelil do hlavy. A taky to udělám, jestli nezavřete tu svoji špinavou hubu.“

„Zabil ste Breckmana, Rudýho Billa a Kudrnáče!“ hulákal McNab. Podobal se zraněnému grizzlymu, jak tam před nimi stál, kymácel se, po zápěstí mu stékala krev a z prstů odkapávala na podlahu.

„Tak se jmenovali? A co má bejt?“

„Bill je opilej, Corcorane,“ vložil se do věci Middleton. „Vždycky, když je plnej kořalky, vyvádí jako cvok.“

McNab zařval tak zuřivě, až se srub otřásl. Oči mu zrudly a kolébal se na patách, jako by se chystal skočit Middletonovi po krku.

„Vopilej?“ zaburácel. „Lžete, Middletone! Na co si to sakra hrajete? Poslal ste vlastní chlapy na smrt! Bez varování!“

„Vlastní chlapy?“ Corcoranovy oči se náhle proměnily v úzké zářící štěrbinky. O krok ustoupil a pootočil se tak, aby měl oba muže před sebou. Obě ruce se jako spáry dravce vznášely těsně nad pažbami pistolí.

„Jo, vlastní chlapy!“ zasyčel McNab. „To von je náčelníkem Supů, pitomče!“

Srub zaplnilo zelektrizované ticho. Middleton stál absolutně nehybně s prázdnýma rukama volně svěšenýma a věděl, že jeho život visí na vlásku sotva pevnějším, než je vlákénko pavučinky. Kdyby se pohnul, kdyby promluvil a tón

jeho hlasu se Corcoranovým podezřívavým uším dostatečně nezamlouval, zaburácely by pistole dřív, než by stačil lusknout prsty.

„Je to pravda?“ štěkl Corcoran.

„Ano,“ přiznal Middleton klidně a tak bezvýrazně, aby to v žádném případě nemohlo vyznít jako hrozba. „Jsem náčelníkem Supů.“

Corcoran si ho zaraženě prohlížel. „Co to má znamenat?“ zeptal se výhružně a v hlase mu plně zazněl smrtící instinkt mužů jeho druhu.

„To bych taky rád věděl!“ zaječel McNab. „Zabili sme pro vás Grimese, protože mu začínalo docházet, jak se věci maj. A stejnou past sme polícili na tohohle ďábla. Věděl vo ní! Musel vo ní vědět! Vy ste ho varoval – pověděl ste mu vo tom!“

„O ničem mi nepověděl,“ ucedil Corcoran. „Ani nemusel. Do takový pasti by se nechal chytit jedině hlupák. Než vás odprásknu a pošlu do pekel, Middletone, chtěl bych vědět jedno: k čemu vám bylo, že jste mě přived do Wahpetonu a hned první večer jste mě chtěl nechat zabít?“

„Kvůli tomu jsem vás sem nepřived,“ odpověděl Middleton.

„Tak kvůli čemu ste ho sem přived?“ rozkřikl se McNab. „Říkal ste nám…“

„Říkal jsem, že přivedu novýho zástupce a že to bude pistolník, hlupáku,“ skočil mu do řeči Middleton. „To byla pravda a mělo to pro vás bejt dostatečný varování.“

„My ale mysleli, že to sou jen řeči, co maj voklamat lidi,“ protestoval zmateně McNab. Vycítil, že se začíná zaplétat do pavučiny, z níž se nedokáže vyprostit.

„Řek jsem vám snad, že jsou to jen řeči?“

„To ne, ale mysleli sme…“

„Nedal jsem vám žádnej důvod, abyste si něco mysleli. Ten večer, co zabili Grimese, jsem všem u Zlatýho orla oznámil, že si jako svýho zástupce přivedu texaskýho pistolníka. Mluvil jsem pravdu.“

„Chtěl ste ho ale dát zabít a…“

„Nechtěl. Ani slovem jsem nenaznačil, že byste ho měli zabít.“

„Ale…“

„Nebo snad jo?“ tlačil na něj nemilosrdně Middleton. „Dal jsem vám snad jasnej příkaz, abyste Corcorana zabili, abyste mu jakkoli ublížili?“

Corcoranovy oči se jako roztavená ocel propalovaly McNabovi do duše. Popletený kolohnát se mračil a ošíval, matně si uvědomoval, že je mu něco kladeno za vinu, nechápal ale jak ani proč.

„Ne, neřek ste nám přímo, že ho máme zabít, ale taky ste nám neřek, abysme ho nechali na pokoji.“

„Musím vám snad říkat, abyste někoho nechali na pokoji, když nechci, abyste ho hned zabili? V tomhle táboře jsou přibližně tři tisíce lidí, ohledně kterejch jsem vám nedal žádný konkrétní příkazy. Znamená to, že půjdete, všechny je pozabíjíte a pak řeknete, že jste mysleli, že jsem to tak chtěl, protože jsem vám ne^íek, abyste to nedělali?“

„No, já…“ začal omluvně McNab, pak ale vybuchl spravedlivou, byť zmatenou zlobou: „Zatraceně, rozumělo se přece samo sebou, že zástupců, co v tom nejedou s náma, se musíme zbavit. Mysleli sme, že se tu chcete vobjevit s poctivým zástupcem jen proto, abyste lidi zmát, zrovna jako ste je zmát tím, že ste najal Jima Grimese. Mysleli sme, že těm pitomcům u Zlatýho vorla jenom věšíte bulíky na nos. Mysleli sme, že se ho budete chtít co nejrychlejc zbavit…“

„To jste si domysleli sami a jednali jste bez mejch příkazů,“ uťal ho Middleton. „To je všechno. A Corcoran se přirozeně bránil. Kdyby mě bylo napadlo, že se ho vy pitomci pokusíte zavraždit, byl bych vám řek, abyste ho nechali na pokoji. Myslel jsem, že chápete, o co mi jde. Samozřejmě, přived jsem Corcorana proto, abych lidem zamotal hlavu. Corcoran ale není jako Jim Grimes, patří k nám. Vyčistí to tady od zlodějů, co pracujou mimo naši bandu, a dosáhneme tím hned dvou věcí najednou: zbavíme se konkurence a přesvědčíme zlatokopy, že to myslíme upřímně.“

McNab stál a zlostně na Middletona zahlížel. Třikrát otevřel ústa a pokaždé je zase zavřel, aniž promluvil. Věděl, že se mu děje křivda a že se Middleton na jeho široká ramena snaží svalit zodpovědnost, která jim logicky nepřísluší, umné využití Middletonova důvtipu však přesahovalo jeho schopnosti. Neuměl se bránit ani přejít do protiútoku.

„No dobře,“ zavrčel. „Zapomeneme na to. Chlapi sice nezapomenou, že jim tady Corcoran postřílel parťáky, zkusím s nima ale promluvit. Než se rozední, musíme vytáhnout Toma Deala z basy. Hopkins ho chce vyslechnout a vyptávat se ho na bandu. Zvorganizuju falešnej útěk. Nejdřív si ale musím nechat zavázat tu ruku.“ Shrbeně vyšel ze srubu a zmizel ve tmě – zmatený obr planoucí vražednou záští, přitom však příliš zamotaný do sítě jemných fines a netušící, jak a proti komu udeřit.

Middleton zatím uvnitř srubu hleděl na Corcorana, který stále vyčkával s palci zaháknutými za opasek a s prsty poblíž pažeb pistolí. Na Middletonových úzkých

rtech zahrál zvláštní úsměv a Corcoran mu oplatil svým vlastním – v jeho případě to ovšem byl neveselý úsměšek číhajícího pantera.

„Mě tak snadno řečičkama neodzbrojíte jako toho velkýho troubu," prohlásil Corcoran. „Nechal jste mě do tý pasti nakráčet. Věděl jste, co vaši chlapi připravujou, a dovolil jste jim to, i když stačilo jediný slovo, abyste to zarazil. Věděl jste, že když nic neřeknete, budou si myslet, že mě chcete vidět mrtvýho jako Grimese. Nechal jste je, aby si to mysleli, ale pojistil jste se tím, že jste jim nedal žádnej výslovnej příkaz, abyste z toho moh vycouvat, kdyby to nevyšlo, a hodit to na McNaba."

Middleton se uznale pousmál a klidně přikývl.

„Máte pravdu. Ve všem. Nejste žádný hlupák, Corcorane."

Corcoran vztekle a hlasitě zaklel a tenhle náznak divoké povahy skrývající se pod jeho nevyzpytatelným zevnějškem byl jako prchavý pohled do planoucích očí prskajícího a vrčícího kuguára.

„Proč?" vyštěkl. „Proč jste na mě ušil takovou boudu? Pokud jste měl nějaký nevyřízený účty s Glantonem, chápal bych, že jste ho chtěl vlákat do pasti, i když vás ujišťuju, že byste s ním neměl o nic větší štěstí než se mnou. Proti mně ale nic mít nemůžete, do dnešního rána jsme se nikdy neviděli!"

„Nemám proti vám vůbec nic a neměl jsem nic ani proti Glantonovi. A nebejt toho, že mi osud přivál do cesty vás, byl by do tý pasti U Černonožskýho náčelníka vlez Glanton. Copak to nechápete, Corcorane? Byla to zkouška. Musel jsem se přesvědčit, že jste ten, koho chci."

Corcoran svraštil obočí. Tentokrát nechápal ani on.

„Jak to myslíte?"

„Posaďte se!" Middleton sám si sedl na opodál stojící židli, rozepnul přezku opasku a hodil ho i s těžkou pistolí v pouzdře na stůl tak daleko od sebe, že na něj nemohl snadno dosáhnout. Corcoran se také posadil, nepolevil však v ostražitosti a upíral pohled na Middletonovo levé podpaží, kde se mohla skrývat druhá zbraň.

„Tak především," začal Middleton přirozeně a klidně plynoucím hlasem, přitom ale tak tichým, aby ho venku před srubem nebylo slyšet, Jsem skutečně náčelníkem Supů, jak říkal ten idiot. Zorganizoval jsem je, ještě než ze mě udělali šerifa. Když jsem pak zabil jednoho lupiče a vraha, kterej pracoval mimo moji bandu, napadlo lidi z Wahpetonu, že by ze mě byl dobrej šerif. A když mi tenhle úřad dali, pochopil jsem, jaká to pro mě i pro celou bandu bude výhoda…

Naše organizace je absolutně dokonalá. Banda má asi padesát členů, který jsou roztroušený po celejch zdejších horách. Některý se vydávaj za zlatokopy, jiný jsou

hazardní hráči – jako třeba Eso Brent, to je můj nejbližší spolupracovník. Některý pracujou v saloonech, jiný prodávaj v obchodech. Jeden z pravidelnejch vozků dostavníkový společnosti je členem Supů, zrovna jako jeden z jejich úředníků a jeden z čeledínů, co se v jejich stájích staraj o koně.

Protože mám po celým táboře rozmístěný špehy, vím o každým, kdo chce dostat ven nějaký zlato, a vím taky, kdy to chce zkusit. Je to tutovka, nemůžeme prohrát."

„Nechápu, jak si může tábor něco takovýho nechat líbit," zabručel Corcoran.

„Chlapi tak šílej po zlatě, že o ničem jiným nejsou schopný přemejšlet. Dokud jim samotnejm nikdo neublíží, nijak zvlášť je nezajímá, co se stane jejich sousedům. My jsme organizovaný a oni ne. My víme, komu můžeme věřit, a oni to nevědí. Věčně to vydržet nemůže. Dřív nebo pozdějc se ty inteligentnější ze zdejších zorganizujou, ustávej výbor domobrany a celou strž vyčistěj. Jenže než k tomu dojde, mám v úmyslu bejt už daleko odtud – s jedním chlapem, na kterýho se můžu spolehnout."

Corcoran přikývl a v očích mu začalo blýskat porozumění.

„Už teď se najdou některý, co mluvěj o domobraně, například plukovník Hopkins. Tak nenápadně, jak to jen jde, ho v tom podporuju."

„Ve jménu satana, proč?"

„Abych od sebe odvrátil podezření a ještě z jednoho důvodu. Domobrana nakonec poslouží mýmu účelu."

„A tím účelem je nenápadně odtud zmizet a bandu nechat, aby si to odskákala."

„Přesně tak. Pojďte se na něco podívat."

Vzal ze stolu svíčku a zavedl Corcorana do zadní místnosti, jejíž jediné okno bylo zakryté těžkými okenicemi. Zavřel za sebou dveře, otočil se k zadní stěně a odhrnul několik kůží, které na ní byly zavěšené. Postavil svíčku na hrubě ohoblovaný stůl, chvíli ohmatával trámy a pak se část stěny rozevřela do místnosti a odhalila těžké prkenné dveře zasazené do pevné skály, k níž zadní stěna srubu přiléhala. Dveře byly okované železem a zajištěné masivním zámkem. Middleton vytáhl z kapsy klíč, otočil jím v zámku, strčil do dveří a otevřel je dovnitř. Zvedl svíčku a ozářil malou jeskyni, lemovanou navršenými plátěnými a jelenicovými pytli. Jeden z pytlů byl roztržený a v záři svíčky se leskl zlatý proud, který z něj vyvěral.

„Zlato! Pytle a pytle zlata!"

Corcoranovi se zatajil dech a oči se mu ve světle svíčky zatřpytily jako hladovému vlkovi. Představa obsahu té hromady pytlů nemohla nikoho nechat v klidu. A do Corcoranových žil zlaté šílenství proniklo už dávno, mnohem mocněji,

než si sám připouštěl, přestože následoval jeho volání přes hory do Kalifornie a zase zpět. Při pohledu na tu lesknoucí se hromadu se mu ve spáncích rozbušil tep a ruka se mu mimoděk sevřela na pažbě pistole.

„Musí tu toho bejt za milion!“

„Rozhodně tolik, že na odvoz budeme potřebovat pořádnou karavanu mezků,“ odpověděl Middleton. „Teď už chápete, proč budu potřebovat pomocníka, až se odtud budu chtít jednou v noci vytratit. A potřebuju někoho, jako jste vy. Umíte žít venku, máte zkušenosti s cestováním v divočině. Jste hraničář, vaquero, honák dobytka. Chlapi, který tady vedu, jsou většinou krysy, co vyrůstaly v pohraničních městech – hráči, zloději, barový povaleči a hospodský pistolníci, k tomu pár zlatokopů, co se spustili na scestí. Vy vydržíte věci, jaký by je všechny zabily.

Až odtud budeme utíkat, budeme muset zvolit nesnadnou cestu. Budeme se muset držet stranou vyježděnejch stezek a namířit si to přes hory. Určitě pojedou za náma a nejspíš budeme muset odrážet jejich útoky. A pak jsou tu ještě rudoši – Černonožci a Vraní indiáni. Může se stát, že narazíme na nějakej válečnej oddíl. Věděl jsem, že s sebou budu muset mít bojovníka – a nejen bojovníka, ale někoho, kdo vyrůstal na hranici. Proto jsem poslal pro Glantona. Vy jste ale lepší, než byl Glanton.“

Corcoran se podezřívavě zamračil.

„Proč jste mi to všechno neřek hned?“

„Protože jsem si vás chtěl vyzkoušet. Chtěl jsem si bejt jistej, že jste ten právej. Musel jsem si bejt jistej. Kdybyste byl tak hloupej nebo pomalej, že byste se nechal chytit do pasti, kterou na vás nachystali McNab a ostatní, nebyl byste ten, o koho stojím.“

„Nějak moc věcí berete jako samozřejmost,“ vyštěkl Corcoran. „Jak víte, že se k vám přidám, pomůžu vám vyždímat tábor a potom podtrhnout vaši bandu? Co mi zabrání, abych vám za ten podraz, co jste na mě nachystal, ustřelil hlavu? Nebo abych všechno vyklopil Hopkinsovi nebo McNabovi?“

„Půl milionu ve zlatě!“ odpověděl Middleton. „Jestli něco z toho uděláte, připravíte se o šanci rozdělit se se mnou o tenhle poklad.“

Zavřel dveře, zamkl je, přistrčil k nim druhé vnější dveře a znovu na ně zavěsil kůže. Vzal svíčku a odvedl Corcorana zpět do přední místnosti.

Posadil se ke stolu a nalil z džbánu do dvou sklenic whisky.

„Tak co vy na to?“

Corcoran neodpověděl ihned. Hlavu měl stále ještě plnou oslepiyících zlatých představ. Vypadal hrozivěji a zlověstněji, jak přemítal a hleděl do své sklenice whisky.

Muži Západu se v životě řídili vlastním kodexem cti. Hranice mezi psancem a poctivým honákem neboli vaquerem byla často vlasově tenká a tak nejasná, že ji ne vždy bylo možné přesně vysledovat. Osobní kodex muže byl v mnoha případech nepříliš konzistentní, zato však ocelově pevný. Corcoran by osadníkovi, který se usadil na nové půdě, neukradl jedinou krávu, natož pak tři, přitom však přejížděl hranici a z mexických rancherios odháněl stohlavá stáda. Nikoho by nepřepadl a neobral o peníze a nikoho by také chladnokrevně nezavraždil, bez výčitek svědomí byl však ochoten zabít zloděje a ukradené peníze si přisvojit. Zlato v šerifově skrýši bylo zkrvavené, bylo to ovoce zločinů, k jakým by se sám nikdy nesnížil. Jeho kodex cti mu ale nebránil, aby o ně obral zloděje, kteří je uloupili poctivým zlatokopům…

„Jaká je v tyhle hře moje úloha?“ zeptal se náhle.

Middleton se spokojeně ušklíbl. „Výborně! Myslel jsem si, že se na to budete dívat stejně jako já. Nikdo by se nedokázal na to zlato podívat a odmítnout podíl! Věřej mi víc než kterýmukoli jinýmu členovi bandy, proto je všechno uskladněný tady. Věděj – nebo si spíš myslej, že věděj – že s ním nemůžu nepozorovaně zmizet. Jenže v tom je právě převezeme.

Vaším úkolem bude přesně to, co jsem říkal McNabovi – udržovat právo a pořádek. Řeknu mládencům, aby přestali s dal šíma přepadeníma v samotným městě, a tím si uděláte reputaci. Lidi budou myslet, že z vás má banda tak nahnáno, že se radši drží stranou. Budete se starat o dodržování předpisů, co zakazujou střílení v saloonech, souboje na ulici a tak podobně. A budete chytat zloděje, co pořád ještě pracujou na vlastní pěst. Když některýho zabijete, postaráme se, aby to vypadalo, že patřil k Supům. Dneska večer jste se u lidí skvěle zapsal, když jste postřílel ty pitomce U Černonožskýho náčelníka, tak budeme to zdání dál udržovat.

Nevěřím Esu Brentovi. Myslím si, že se potají chystá zaujmout moje místo náčelníka bandy. Je to zatraceně mazanej ničema, nechci ale, abyste ho zabil, na to má v bandě moc kamarádů. I kdyby netušili, že jsem vás k tomu naved, a kdyby to vypadalo jako soukromá hádka, chtěli by váš skalp. Ušiju na něj boudu – až přijde čas, zařídím to tak, aby ho odprásk někdo, kdo k bandě nepatří.

Až budeme připravený zmizet, postarám se, aby se do sebe pustili domobrana se Supama – ještě nevím jak, ale něco už vymyslím – a zatímco si to budou rozdávat, my tiše zmizíme. A pak do Kalifornie, do Jižní Ameriky a o zlato se rozdělíme!“

„Rozdělíme!“ opakoval po něm Corcoran a oči mu zahořely zlověstným veselím.

Jejich mozolnaté ruce se spojily nad hrubým stolem a oběma na rtech zahrál týž záhadný úsměv.

KAPITOLA V

Kolo se začíná otáčet

Corcoran se pomalu prodíral přemílajícím se davem, který zaplňoval ulici, a mířil k tančírně a saloonu Zlatý podvazek. Jakýsi muž, který se právě širokým krokem rozveseleného opilce vypotácel ze dveří, klopýtl, vrazil do něj a zachytil se ho, aby neupadl.

Corcoran ho napřímil a nepatrně se usmál do vousatého brunátného obličeje, který na něj upřeně zíral.

„Steve Corcoran, u všech hromů!“ zaburácel radostně opilec. „Nej’epčí za-tracenej zástupec v celým teri…rotyju. Je to čest, dyž tě sebere Steve Corcoran! Poďte na skleničku.“

„Myslím, že vy už jste měl až dost,“ opáčil Corcoran.

„To jó!“ souhlasil vousáč. „Šak už du domů, esli tam dojdu. Dyž sem posledně kapku přebral, nedošel sem, chybělo mi štvrt ki-lometru. Spal sem ve škarpě hned u tý vaší boudy. Byl bych vlez dovnitř a vyspal se na podlaze, ale měl sem strach, že si mě spletete s jedním z těch zatro-lenejch Supů a vodprásknete mě!“

Muži kolem se rozesmáli. Opilý vousáč byl Joe Willoughby, známý wahpetonský obchodník, neobyčejně oblíbený pro svou upřímnost a dobrosrdečnost.

„Příště prostě zaklepejte a řekněte, kdo jste,“ zazubil se Corcoran. „Rád vás strčím pod deku v šerifově kanceláři nebo na kavalec ve svým pokoji, kdykoli to budete potřebovat.“

„Tomu říkám velko… velko-smyslnost!“ zahulákal nadšeně Willoughby. „Du domů, než se mi ta kořalka vrazí do nohou. Ahoj, kamaráde!“

Šněroval si to ulicí mezi bodrými posměšky zlatokopů, na které odpovídal s dobrou náladou spokojeného pijáka.

Corcoran se opět otočil k tančírně a otřel se při tom o dalšího muže, k němuž ostře zvedl oči, protože si všiml jeho pevně zaťatých zubů, vpadlých tváří a krví

podlitých očí. Byl to mladý zlatokop, kterého Corcoran velice dobře znal a který se teď prodíral davem, mířil ulicí nahoru a působil dojmem člověka, který sleduje zcela konkrétní cíl. Corcoran zaváhal, jako by se chystal vyrazit za ním, pak si to ale rozmyslel a vešel do tančírny. Život každého pistolníka byl z poloviny závislý na jeho schopnosti číst a analyzovat výraz obličeje lidí okolo, správně interpretovat úhel zvednuté brady a světlo v očích. Corcoranovi bylo jasné, že se mladý zlatokop odhodlal k nějakému činu, který by mohl skončit násilím, nebyl to ale žádný zločinec a Corcoran se nikdy nevměšoval do soukromých sporů, pokud neohrožovaly bezpečnost ostatních.

V tančírně jasným melodickým hlasem zpívala dívka za hlasitého doprovodu rozladěného piana. Zatímco si Corcoran sedal ke stolu zády ke stěně tak, aby měl volný výhled na celý lokál, dozpívala a dočkala se bouřlivého a hlučného aplausu. Spatřila Corcorana a rozzářila se. Lehce přeběhla přes parket a posadila se k jeho stolu. Lokty se opřela o desku, složila si bradu do dlaní a velké jasné oči upřela na jeho snědý obličej.

„Zastřelil jsi dnes nějaké Supy, Steve?“

Neodpověděl, jen se chopil sklenice piva, kterou mu číšník přinesl.

„Zdá se, že z tebe mají strach,“ pokračovala a v očích jí zářilo něco jako mladistvé zbožňování hrdinů. „Od té doby, cos přišel, ve městě už měsíc nedošlo k žádné vraždě ani k přepadení. Nemůžeš samozřejmě být všude. Nahoře v rozsedlinách se pořád ještě zabíjí a loupí, ale do města si netroufnou.

A jak jsi tenkrát dovezl dostavník až do Yanktonu! Nebyla to tvoje chyba, že ho pak za Yanktonem zastavili a zlato si odnesli. To už jsi v něm nebyl. Škoda, že jsem tam nebyla a neviděla jsem tu bitku, když jsi zahnal chlapy, co se vás pokusili přepadnout na poloviční cestě do Yanktonu.“

„To nebyla žádná bitka,“ prohlásil nevrle, protože ho netěšila chvála, o níž věděl, že si ji nezaslouží.

„Já vím, polekali se tě. Když jsi po nich střelil, utekli.“

Skutečně to tak bylo. To Middleton přišel s nápadem, aby doprovázel dostavník do dalšího města na východě a odrazil předstíraný pokus o přepadení. Corcoran na to nerad vzpomínal. Ať měl jakékoli chyby, byl hrdý na svoji profesi a falešná přestřelka se mu protivila stejně jako podvodná transakce poctivému obchodníkovi.

„Všichni vědí, že se tě dostavníková společnost pokoušela Middletonovi přetáhnout a najmout tě jako pravidelný ozbrojený doprovod. Tys jim ale řekl, že tvoje práce je chránit životy a majetek tady ve Wahpetonu.“

Na okamžik se ponořila do vzpomínek a pak se tiše zasmála.

„Víš, když jsi mě tehdy večer odtáhl od Conchity, myslela jsem, že jsi jen další surový idiot jako McNab. Už jsem pomalu začínala věřit, že Middleton od Supů bere peníze a jeho zástupci že jsou darebáci. Vím o věcech, o kterých jiní lidé nevědí.“ Oči jí přelétl stín vyvolaný nepříjemnou vzpomínkou, v níž – ačkoli to její společník nemohl vědět – se jí vybavila pohledná a zlověstná tvář Esa Brenta. „Nebo o nich možná vědí. Možná si je domýšlejí, mají ale strach něco říct.

V tvém případě jsem se ale zmýlila, a protože ty jsi rovný chlap, musí totéž platit i pro Middletona. Nejspíš prostě na tu práci on ani jeho ostatní zástupci nestačili. Nikdo z nich by tehdy večer nedokázal postřílet tu bandu v Černonožském náčelníkovi, jako jsi to udělal ty. Nebyla to tvoje chyba, že pak Tom Deal v noci utekl, ještě než ho stačili vyslechnout. Nebýt toho, možná bys ho ale byl přiměl prozradit, kdo další ještě k Supům patří.“

„Viděl jsem odtud odcházet Jacka McBridea,“ poznamenal náhle Corcoran. „Vypadal, jako by měl sto chutí s někým si to rozdat. Vypil toho tu hodně?“

„Nijak zvlášť. Vím, co ho žere. Přehnal to dole v Károvém králi s hraním, Eso Brent ho tam už týden obehrává. McBride už přišel skoro o všechno a podle mě si myslí, že Brent hraje falešně.

Přišel sem, dal si pár skleniček whisky a prohlásil něco v tom smyslu, že si to půjde s Brentem vyřídit.“

Corcoran okamžitě vstal. „Asi bych se měl radši zajít ke Károvýmu králi podívat. Mohlo by se tam něco strhnout. McBride je s pistolí rychlej a snadno se naštve. Brent je smrtelně nebezpečnej. Do jejich soukromejch hádek mi nic není, jestli si to ale chtěj rozdat, budou muset jít někam, kde se nemůže stát, že zatoulaný kulky zabijou někoho nevinnýho.“

Glory Blandová sledovala, jak jeho vysoká vzpřímená postava vychází ze dveří, a v očích jí přeskakovaly plamínky, které v nich nikdy nedokázal vykřesat žádný jiný muž.

Corcoran už došel téměř k herně U Kárového krále, když do každodenního hluku ulice zaznělo zadunění výstřelu z velké pistole. V témž okamžiku se ze dveří horempádem vyhrnulo několik křičících, navzájem se strkajících a klopýtajících mužů.

„McBride to koupil!“ zaječel zarostlý zlatokop.

„Ne, to Brent je mrtvěj!“ křikl druhý. Lidé na ulici se tlačili a strkali, natahovali krk, aby viděli okny dovnitř, všichni se ale drželi dál ode dveří ze strachu ze zatoulaných kulek. Když Corcoran zamířil ke dveřím, zaslechl, jak nějaký muž odpovídá na dychtivě položenou otázku: „McBride Brenta vobvinil, že hraje s

cinknutejma kartama, a prohlásil, že to přede všema dokáže. Brent zařval, že ho odkrouhne, a vytasil pistoli, jenže ta selhala. Slyšel sem, jak úderník cvaknul naprázdno. A než to stačil zkusit znova, McBride ho provrtal.“

Corcoran si razil cestu davem a muži se před ním rozestupovali. „Bacha, Steve!“ křikl jeden z nich. „McBride je na válečný stezce!“

Corcoran vešel do herny, v níž už nebyl nikdo kromě hazardního hráče, který ležel mrtvý na podlaze s hrudí prostřelenou přímo nad srdcem, a muže, který ho zabil a nyní stál lehce přikrčený zády k baru s dosud kouřící pistolí připravenou v ruce.

McBrideovy rty byly zkřivené v divokém úšklebku. Vypadal jako vlk zahnaný do kouta.

„Běžte zpátky, Corcorane,“ vyštěkl varovně. „Proti vám nic nemám, ale nenechám se zavraždit jako ovce.“

„Proč myslíte, že vás chci zavraždit?“ opáčil nedůtklivě Corcoran.

„Ale ne, vím, že vy byste to neudělal. Brent měl ale přátele, který mi neodpustěj, že jsem ho zabil. Jsem přesvědčenej, že patřil k Supům, takže myslím, že po mně teď Supové půjdou. Jestli mě ale dostanou, budou si to se mnou muset rozdat.“

„Nikdo vám neublíží,“ ujistil ho pokojně Corcoran. „Uděláte lip, když mi dáte pistoli a půjdete se mnou. Musím vás zatknout, ale nic to pro vás neznamená, a to byste měl vědět. Jen co se dá dohromady zlatokopeckej soud, postavíme vás před něj a osvobodíme vás. Řek bych, že nikomu poctivýmu nebude Eso Brent chybět.“

„Když ale odevzdám pistoli a nechám se zavřít,“ namítl váhavě McBride, „bojím se, že mě ta lůza vytáhne ven a zlynčuje mě.“

„Dávám vám svoje slovo, že až budete ve vězení, nikdo vám neublíží,“ ubezpečil ho Corcoran.

„To mi stačí,“ přikývl okamžitě McBride a natáhl k němu ruku s pistolí.

Corcoran si ji vzal a zastrčil ji za opasek. „Je to pěkná pitomost, obrat poctivýho chlapa o bouchačku,“ zabručel. „Podle Middletona to tak ale zákon nařizuje. Dejte mi svoje slovo, že neutečete, dokud nebudete řádně zproštěnej viny, a ani vás nezavřu.“

„Radši bych se nechal zavřít,“ odmítl McBride jeho nabídku. „Neutek bych, ale bezpečnější budu v base, kde mě budete hlídat, než kdybych byl venku a někdo z Brentovejch kamarádíčků mě moh střelit do zad. Až budu podle zákona očištěnej, neodvážej se mě lynčovat, a pokud si to se mnou bude někdo chtít otevřeně rozdat na pistole, nebojím se jich.“

„Tak dobře.“ Corcoran se sehnul, sebral pistoli mrtvého hráče a také si ji zastrčil za opasek. Dav tísnící se kolem dveří ustoupil, když vyváděl vězně ven.

„Tady je ten skunk!“ rozlehl se chraptivý hlas. „Zavraždil Brenta!“

McBride zbledl zlostí a vztekle se zadíval do davu, Corcoran ho však pobídl, aby pokračoval v chůzi, a zlatokop se ušklíbl, když se ozvaly další výkřiky: „Dobře udělal!“

„Brent byl podvodník!“

„Byl to Sup!“ zařval někdo a na okamžik zavládlo napjaté ticho. Obvinění z příslušnosti k Supům bylo příliš vážné, než aby je bylo možno otevřeně vznést třeba i proti mrtvému. Muž, který je vykřikl, byl vlastní nerozvážností tak vyděšený, že se nenápadně vytratil a doufal, že nikdo nepoznal jeho hlas.

„Hrál jsem o moc vysoký sázky,“ zavrčel McBride, kráčející po Corcoranově boku. „Bál jsem se ale zkusit svoje zlato odvézt a nevěděl jsem, co jinýho s ním počít. Brent mě obral o prach za tisíce dolarů, většinou v pokeru.

Dneska ráno jsem mluvil s Middletonem a ten mi ukázal kartu, kterou u něj ve srubu včera večer údajně upustil jeden hazardní hráč. Ukázal mi, že je poznamenaná způsobem, na jakej bych v životě nepřišel. Ačkoli mi neprozradil, co to bylo za hráče, poznal jsem, že je to karta stejný značky, jakou vždycky používá Brent. A pak jsem se dozvěděl, že Brent v Middletonově srubu vyspával opici. Od hazardního hráče je to pěkná pitomost, když se opije.

Před chvílí jsem šel ke Károvýmu králi a sednul jsem si k partičce pokeru s Brentem a pár dalšíma zlatokopama. Jen co shrábnul první výhru, pustil jsem se do něj – vytáh jsem tu kartu, co jsem dostal od Middletona, a začal jsem chlapům ukazovat, kde je poznačená. Pak Brent tasil. Pistole mu selhala a já ho zabil dřív, než stačil znova natáhnout kohoutek. Věděl, že proti němu mám důkaz, takže mi ani nedal čas říct, kde jsem tu kartu sehnal.“

Corcoran neodpověděl. Zamkl McBridea do vězení, zavolal z nedaleké chatrče žalářníka, přikázal mu, aby vězni donesl jídlo, whisky a všechno ostatní, co bude potřebovat, a spěšně zamířil do vlastního srubu. Posadil se na kavalec v místnosti za šerifovou kanceláří a vyhodil z komory Brentovy pistole náboj, který nevystřelil. V roznětce byl důlek, prach se však přesto nevznítil. Při bližším pohledu objevil na kulce i na nábojnici sotva zřetelné škrábance, jaké tam mohly zanechat čelisti železných kleští a svěráku.

Přinesl si kleště s plochými čelistmi a sevřel do nich kulku. Povolila nezvykle snadno a obsah nábojnice se mu vysypal do dlaně. Nemusel ani použít zápalku, aby dokázal, že to není střelný prach, poznal to totiž na první pohled. V nábojnici

byly železné piliny, které do ní někdo nasypal, aby měla i po odstranění prachu správnou váhu.

V tom okamžiku zaslechl, jak někdo vešel do dveří, a poznal pevný a pružný krok šerifa Middletona. Přešel do kanceláře, Middleton se otočil a pověsil si bílý klobouk na hřebík.

„McNab mi říkal, že McBride zabil Eso Brenta!“

„Vy byste to měl vědět nejlíp!“ zazubil se Corcoran. Hodil na stůl kulku a prázdnou nábojnici a vedle nich vysypal z dlaně malou hromádku železných pilin.

„Brent strávil noc u vás. Opil jste ho a ukrad jste mu jednu kartu, kterou jste pak ukázal McBrideovi. Věděl jste, jak jsou jeho karty cinknutý. Vytáh jste z Brentovy pistole jeden náboj a místo něj jste tam strčil tenhle. Jeden stačil. Věděl jste, že když McBrideovi ukážete tu poznačenou kartu, půjde si to s Brentem rozdat, a chtěl jste si bejt jistej, že to bude Brent, kdo koupí kulku.“

„Máte pravdu,“ přikývl Middleton. „Nemluvil jsem s váma od včerejšího rána. Chtěl jsem vám o tý boudě, kterou jsem na něj ušil, říct, jen co se uvidíme. Netušil jsem, že McBride po Brentovi půjde tak rychle.

Brent začal mít moc velký ambice. Počínal si poslední dobou, jako by nás oba podezříval. Možná to ale bylo jen tím, že na vás žárlil. Líbila se mu Glory Blandová, jenže s ním nechtěla mít nic společnýho. Žralo ho, když viděl, že se zakoukala do vás.

A navíc se chtěl stát náčelníkem Supů místo mě. Jestli byl v celý bandě jeden člověk, kterej nám moh zabránit, abychom utekli s celou kořistí, byl to Eso Brent.

Myslím ale, že jsem to zařídil docela elegantně. Nikdo mě nemůže obvinit, že jsem ho nechal zavraždit, protože McBride není členem bandy. Na to, co dělá, nemám žádnej vliv. Brentovi kámoši se ale budou chtít pomstít.“

„Zlatokopeckej soud McBridea osvobodí hned při prvním stání.“

„To je pravda. Možná by bylo lepší zastřelit ho při pokusu o útěk.“

„Tak to ani náhodou!“ vybuchl Corcoran. „Dal jsem slovo, že když se nechá zatknout, nikdo mu neublíží. Neudělal nic špatnýho. O tom, že je v Brentově pistoli vadnej náboj, nevěděl o nic víc než sám Brent. Jestli chtěj Brentovi kámoši jeho skalp, ať si to s ním rozdaj jako chlapi, až se bude moct bránit.“

„Jenže jestli ho soud osvobodí,“ přesvědčoval ho Middleton, „neodvážej se ho veřejně na ulici lynčovat. A v kopcích si zase bude dávat moc velkej pozor a nedá jim šanci, aby ho překvapili.“

„A co je mi sakra do toho?“ zavrčel Corcoran. „Proč by mi mělo záležet na tom, jestli kámoši Brenta pomstěj, nebo ne? Podle mýho názoru dostal jen to, o co si

dávno koledoval. Jestli nemaj dost kuráže, aby se McBrideovi postavili v rovným boji, rozhodně jim nebudu pomáhat, aby ho mohli zavraždit a sami při tom nemuseli nastavovat kůži. Jestli někoho přistihnu, jak se potuluje s bouchačkou kolem basy a chce ho odprásknout, napumpuju do nich do všech horký olovo.

Kdybych myslel, že budou zlatokopové takový blázni, aby ho chtěli za Brentovo zabití nějak potrestat, vůbec bych ho nezatknul. Jenže oni to neudělaj. Osvoboděj ho. Dokud se to nestane, jsem za něj zodpovědnej a dal jsem na to slovo. Jestli se ho někdo pokusí lynčovat, zatímco je pod mou ochranou, měl by si bejt zatraceně jistej, že je s pistolí rychlejší než já."

„Nikdo takovej ve Wahpetonu není," připustil s pokřiveným úsměvem Middleton. „Jestli máte dojem, že je to věc vaší osobní cti, tak prosím. Musím ale najít nějakej způsob, jak Brentovy kámoše uklidnit, jinak budou říkat, že je mi to, co se mu stalo, úplně jedno."

KAPITOLA VI

Soud Supů

Druhý den ráno Corcorana probudil divoký křik, doléhající k němu z ulice. Přespal raději ve vězení, protože nedůvěřoval Brentovým přátelům, nikdo se však o žádnou násilnost nepokusil. Natáhl si vysoké boty a s McBridem v patách vyšel na ulici, aby zjistil, co ten pokřik znamená.

Ačkoli bylo časné ráno – dokonce ještě ani nevyšlo slunce –, byla ulice plná lidí, kteří se seběhli kolem muže ve zlatokopeckém oblečení. Muž seděl na koni, jehož srst byla ztmavlá vlhkým potem, měl vykulené oči a nezakrytou hlavu, protože klobouk držel v rukou a ukazoval jeho obsah křičícímu a Mnoucímu davu.

„Koukněte na ně!" hulákal. „Nuggety velký jak slepičí vejce! Nasbíral sem je za hodinu, stačilo kopat krumpáčem v mokrým písku u potoka! A je tam spousta dalších! Nejbohatší naleziště, jaký kdy tyhle hory viděly!"

„Kde?" zaburácela stovka hlasů.

„No, já už si svůj claim vykolíkoval a víc nepotřebuju," prohlásil muž, „takže vám to klidně prozradím. Je to nějakejch třicet kilometrů vodtud, v malým kaňonu, kolem kterýho všichni chodili a nevšímali si ho – v Zaječí díře! Ten potok je zanesenej zlatým prachem a břehy jsou nacpaný kapsama plnejma nuggetů!"

Dav na tuhle zprávu zareagoval nadšeným řevem a náhle se rozpadl, protože každý se tryskem rozběhl ke své chýši.

„Novej nález," povzdechl si závistivě McBride. „Celý město se teď požene do Zaječí díry. Škoda, že tam nemůžu taky."

„Dejte mi slovo, že se vrátíte a půjdete před soud, a můžete se tam vypravit," nabídl mu okamžitě Corcoran. McBride umíněně zavrtěl hlavou.

„Dokud nebudu zákonně osvobozenej, nikam nejdu. Stejně se dostane jen na pár chlapů. Všichni ostatní se zejtra vrátěj na svoje claimy ve Wahpetonský strži. Zatraceně, už jsem takovouhle zlatou horečku viděl bůhvíkolikrát. Vždycky na ní vydělá jen hrstka šťastlivců."

Spěšně kolem nich proběhli plukovník Hopkins a jeho partner Dick Bisley. „Ten váš proces budeme muset odložit, Jacku, až po rozdělení tohohle nového naleziště!" křikl Hopkins. „Chtěli jsme ho uspořádat dnes, jenže za hodinu nezbude ve Wahpetonu dost chlapů ani na ustavení poroty. Je mi líto, že nemůžete jít s námi. Jestli to zvládneme, vykolíkujeme pro vás s Dickem taky jeden claim!"

„Díky, plukovníku!"

„Není zač! Tábor vám něco dluží za to, že jste ho zbavil toho mizery Brenta. Pro vás uděláme totéž, Corcorane, jestli chcete."

„Ne, děkuju," protáhl Corcoran. „Hledání zlata je moc velká dřina. Mám přímo tady ve Wahpetonu vlastní zlatej důl, na kterým se tolik nezpotím."

Muži se při těchto sebevědomých slovech rozchechtali a spěchali dál, jen Bisley ještě křikl přes rameno: „To je pravda! Váš plat vypadá jako podíl na žíle v Comstocku! Ale zasloužíte si ho, to je fakt!"

Prošel kolem nich Joe Willoughby a táhl za sebou sešle vyhlížejícího osla. Krumpáč a rýč, které mělo zvíře neuměle zavěšené na hřbetě, cinkavě tloukly do pánve a kotlíku. V druhé ruce Willoughby třímal džbán, z něhož si už podle široce rozkolébaného kroku stačil pořádně zavdat.

„Hurá do novejch lovišť!" zahulákal a zamával džbánem na Corcorana a McBridea. „Tak pohni, ty zvíře! Eště dneska budu sbírat nuggety větší než je tenhle džbán – pokud se mi pití nevrazí do nohou, než tam dojdem!"

„A pokud vrazí, skutálí se do nějaký rokle a ráno se probudí s pětadvacetikilovým nuggetem v každý ruce," poznamenal McBride. „Je to ten největší klikař v celým táboře – a taky nejpohodovější."

„Půjdu si dát kus šunky s vejcem," oznámil Corcoran. „Chcete se najíst se mnou, nebo mám říct Petovi Daleymu, aby vám připravil snídani tady?"

„Najím se ve vězení,“ rozhodl se McBride. „Chci zůstat zavřenej, dokud mě soud neosvobodí. Nikdo mě aspoň nebude moct obvinit, že jsem se nějak pokusil obejít zákon.“

„Jak chcete.“ Corcoran křikl na žalářníka, přešel ulici a zamířil do nejvyhlášenější táborové restaurace, z jejíhož majitele se stával boháč navzdory přemrštěným cenám, které musel platit za zeleninu a potraviny všeho druhu – a které přenášel na své hosty.

Byl v polovině snídaně, když do lokálu chvatně vešel Middleton, naklonil se k němu a s rukou položenou na jeho rameno mu tiše promluvil do ucha.

„Zrovna jsem se doslech, že Joe Brockman, ten starej zlatokop, se pod záminkou, že jede na to nový naleziště, pokouší vyklouznout i se zlatem naloženým na mezkovi. Nevím, jestli je to pravda, ale některý z mládenců nahoře v kopcích myslej, že jo, a chtěj ho přepadnout a zabít. Jestli má opravdu v úmyslu pláchnout, sjede pár kilometrů za městem ze stezky, co vede k Zaječí díře, a zamíří zpátky k Yanktonu. Pojede po cestě přes Grizzlyho hřeben – víte, kterou myslím – to je ta hustě zarostlá. Hoši na něj budou čekat na hřebeni nebo těsně za ním.

Nemá tolik prachu, aby nám stálo za to, obírat ho o něj. Jestli ho zastavěj, budou ho muset zabít, a my teď chceme co nejmíň vražd. Lidi sice vám i mně věřej, čím dál častějc ale mluvěj o ustavení domobrany. Sedněte na koně, zajeďte na Grizzlyho hřeben a postarejte se o to, aby se ten starej bezpečně dostal pryč. Povězte hochům, že jim vzkazuju, aby si dali pohov. Kdyby nechtěli poslechnout… ale oni poslechnou. Vám by se nepostavili, ani kdybych za váma nestál. Já pojedu za starým a pokusím se ho dohnat, ještě než sjede z cesty do Zaječí díry.

McNaba jsem poslal, aby hlídal věznici, i když je to jen formalita. Vím, že se McBride nepokusí utéct, nikdo nás ale nesmí obvinit z nedbalosti.“

„Hlavně ať je McNab opatrnej s bouchačkama,“ varoval Corcoran. „Žádný zastřelení při pokusu o útěk, Middletone. Já McNabovi nevěřím. Jestli se McBridea jen dotkne, zabiju ho stejně jistě, jako že tady teď sedím.“

„Žádnej strach. McNab Brenta nenáviděl. Už radši jeďte. Vemte to na Grizzlyho hřeben zkratkou přes kopce.“

„Jasně.“ Corcoran vstal a rázně vyšel na ulici, která byla téměř liduprázdná. Daleko na opačném konci strže se zvedal prach za zadním vojem armády, která se hnala k novému nalezišti. Wahpeton v časném ranním světle vypadal jako opuštěné město, což byl ostatně osud, který ho dříve nebo později tak jako tak čekal.

Corcoran zašel do ohrady, osedlal si rychlého koně a zamyšleně pohlédl na silné nákladní mezky, jejichž počet se den ode dne rozrůstal. Nevesele se pousmál, když si vzpomněl, jak Middleton tvrdil plukovníku Hopkinsovi, že nákladní mezci představují dobrou investici. Když vyváděl koně z ohrady, padl mu pohled na muže, který se na protější straně cesty líně rozvaloval pod stromy a ořezával kus nějakého klacku. Tím či oním způsobem banda ve dne v noci střežila srub, v němž bylo ukryté její zlato. Corcoran pochyboval, že by Middletona doopravdy podezírali a tušili jeho úmysly, chtěli si prostě být jistí, že kolem skrýše nečenichá nikdo cizí.

Corcoran vjel do rokle, která klikatě odbočovala z hlavní strže, o několik minut později vyjel po úzké stezce až k jejímu hornímu okraji a zamířil mezi horami k několik kilometrů vzdálenému místu, kde stezka křižovala Grizzlyho hřeben, dlouhý a příkrý hřbet zarostlý hustými stromy.

Rokle ještě nebyla daleko za ním, když ho rychlý dusot kopyt přiměl, aby se otočil – spatřil koně, který mezi sprškou rozdrceného břidlicového štěrku nebezpečně klouzavě sjížděl z nízkého skalnatého vršku. Když viděl, kdo sedí v jeho sedle, hlasitě zaklel. „Glory! Co se sakra děje?“

„Steve!“ Přitáhla otěže, zastavila vedle něj a sotva popadala dech. „Vrať se! Je to trik! Slyšela jsem, jak se Buck Gorman baví s Conchitou. Je do ní blázen. Byl to Brentův kamarád – patří k Supům! Conchita z něj dokáže vytáhnout každé tajemství. Má pokoj hned vedle mě, myslela si ale, že tam nejsem. Slyšela jsem, o čem se bavili. Gorman říkal, že tě nějakým trikem – nevím jak – vylákali z města. Že prý úplně zbytečně pojedeš na Grizzlyho hřeben. Zatímco budeš pryč, chtějí z té lůzy, co zůstala ve městě, svolat zlatokopecký soud. Zvolí si soudce a porotu, vytáhnou McBridea z vězení, odsoudí ho za zabití Esa Brenta… a pověsí ho!“

Z úst Steva Corcorana vyrazila barvitá kletba a před Glory se na okamžik objevil tygr se žhnoucíma očima a vyceněnými tesáky. Pak se jeho snědý obličej znovu proměnil v nevyzpytatelnou masku. Otočil koně.

„Moc ti děkuju, Glory. Vezmu to fofrem zpátky do města. Ty to někudy objeď a vrať se z jiný strany. Nechci, aby někdo věděl, žes mi to pověděla ty.“

„Já taky ne!“ otřásla se. „Věděla jsem, že je Eso Brent jedním ze Supů. Jednou se opil a chlubil se tím přede mnou. Nikdy jsem se to ale neodvážila nikomu říct. Pověděl mi, co mi provede, kdybych to udělala. Jsem ráda, že je mrtvý. Nevěděla jsem, že Gorman je taky Sup, ale mělo mě to napadnout. Byl to Brentův nejbližší přítel. Kdyby někdy zjistili, že jsem ti to řekla…“

„To se nestane," ujistil ji Corcoran. Bylo přirozené, že se dívka bála takových banditů, jako byli Supové, Corcoran ale nikdy nepomyslel na to, že by jí někdo z nich mohl doopravdy ublížit.
Pocházel z kraje, kde by ani toho nejhoršího ničemu ve snu nenapadlo provést něco ženě.

Pobídl koně do zběsilého cvalu a vracel se stejnou trasou, kterou přijel, ne ale celou cestu. Než dojel ke strži, vyhnul se roklince, jíž vyjížděl z města, a spustil se dolů jinou, o níž věděl, že ústí na jeho opačném konci, tedy kousek od vězení. Když se blížil k cíli, donesl se k němu děsivý dunivý řev, který dobře poznával – řev lidské smečky, lovící jiného člověka.

Tlupa chlapů se s křikem a kletbami hnala prašnou ulicí. Jeden z nich mával nad hlavou provazem. Bledé obličeje barmanů, prodavačů a děvčat z tančíren bázlivě vykukovaly ze dveří, když se kolem nich ta odporná banda valila. Corcoran její členy znal, od vidění nebo alespoň z doslechu: byli to výtržníci, baroví povaleči a lenoši, z nichž mnozí, jak věděl, patřili k bandě Supů. Zbytek tvořila otrhaná lůza, vždy připravená ke každé špatnosti nevyžadující odvahu ani inteligenci – spodina, která se nashromáždí v každém zlatokopeckém táboře.

Corcoran seskočil z koně, tiše procházel mezi řídkými stromy rostoucími za budovou vězení a slyšel, jak McNab přibíhající zástup oslovil.

„Co tu chcete?"

„Chceme si vodvýst vašeho vězně!" křikl vůdce. „Přišli sme jako řádný zástupci zákona. Menovali sme soudce, sestavili sme porotu a žádáme, abyste podle právních precedentů vydal vězně zlatokopeckýmu soudu!"

„Jak mám vědět, že ste řádný zástupci tábora?" kontroval McNab.

„Protože nikdo jinej v táboře zrovna teď není!" křikl někdo a ostatní na jeho slova zareagovali bouřlivým smíchem.

„Přišli sme vybavený řádnou pravomocí…" začal vůdce, náhle se však odmlčel. „Chyťte ho, hoši!"

Následovaly zvuky krátké potyčky, McNab vztekle zaklel a vůdce davu vítězoslavně zaryčel. „Pusťte ho, hoši, ale pistoli mu nevracejte. Jako zástupce práva a pořádku byste měl mít víc rozumu, McNabe, a nestavět se do cesty řádnýmu výkonu spravedlnosti!"

Opět zazněla salva ironického smíchu a McNab zavrčel: „No dobrá, tak uspořádejte proces. Děláte to ale proti mý vůli. Nevěřím, že tohle je zastoupení tábora."

„Ale jo, je,“ ujistil ho vůdce a pak jeho hlas zhrubl krvežíznivostí. „No tak, Daley, dej sem ten klíč a přiveď vězně.“

Dav se zavlnil a pohnul se ke dveřím vězení a v témž okamžiku se zpoza rohu budovy vynořil Corcoran a vyskočil na nízkou přední terasu, která ji lemovala. Ozvalo se sborové syčivé nadechnutí. Muži se náhle zarazili a zapřeli se patami o zem, aby odolali tlaku těch, kdo se tlačili za nimi. Valící se vlna se zarazila, ustoupila a nechala vpředu jen dvě osamocené postavy – zamračeného odzbrojeného McNaba a chlupatého obra, jehož objemné břicho obepínal široký opasek ježící se pažbami pistolí a střenkami nožů. V jedné ruce držel oprátku a s pootevřenými ústy obrostlými hustým vousem nechápavě zíral na nečekané zjevení.

Na okamžik všichni zadrželi dech, Corcoran však nepromluvil. Nepohlédl ani na McBrideův bledý obličej, který vyhlížel ze zamřížovaných dveří za jeho zády. S hlavou lehce skloněnou stál čelem k davu – chmurná nehybná postava, překypující zlověstnou hrozbou.

„Tak co?“ zeptal se konečně tichým hlasem. „Pročpak ještě taneček nezačal?“

Vůdce se s chabým výsledkem pokusil o sebevědomý tón.

„Přišli sme postavit před soud vraha!“

Corcoran zvedl hlavu a muž bezděky couvl před smrtícím leskem jeho očí.

„Kdo je váš soudce?“ zajímal se klidně Texasan.

„Tady Jake Bissett, toho sme menovali,“ ozval se jakýsi muž a ukázal na nejistě přešlapujícího obra na terase.

„Takže vy se chystáte uspořádat zlatokopeckej soud,“ zahučel Corcoran. „Soudce a porotu jste vybrali ze špeluněk a lacinejch dupáren – ze špíny a chátry kanálů!“ A náhle mu v očích zaplál neovladatelný vztek. Bissett, který vycítil jeho úmysl, vyrazil varovný býčí řev a horečně hmátl po pistoli. Jeho prsty se sotva stačily dotknout vroubkované pažby, když od Corcoranova pravého boku vyšlehl oheň a dým. Bissett se pozpátku svalil z terasy, jako by dostal ránu kladivem. Když padal k zemi, provaz se mu zamotal pod nohy. Zůstal ležet v prachu, který se pomalu barvil krví, a jen jeho chlupaté prsty sebou křečovitě škubaly.

Corcoran se otočil čelem k davu a obličej mu pod bronzově opálenou pletí zbledl. Jeho oči se podobaly uhlíkům modrého pekelného ohně. V obou rukou držel pistole – z ústí té pravé se k nebi líně kroutila stužka modrého kouře.

„Prohlašuju tenhle soud za odročenej!“ zaburácel. „Soudce byl obviněnej a porota se rozpouští! Dávám vám třicet vteřin, abyste vyklidili soudní síň!“

Byl jediným mužem proti téměř stovce, byl to však šedý vlk čelící smečce ňafajících šakalů. Všichni její členové věděli, že kdyby se na něj hromadně vrhli, dřív nebo později by ho strhli k zemi, každému z nich ale bylo také jasné, jak strašlivou daň by nejdřív zaplatili, a každý měl strach, že právě on by byl jedním z těch, kteří by se na ni museli složit.

Zaváhali, začali klopýtavě ustupovat… a pak náhle kapitulovali a rozprchli se na všechny strany. Někteří couvali pozpátku, jiní se k vyzývateli beze studu otočili zády a utekli. Corcoran pohrdlivě zavrčel, vrazil pistole zpět do pouzder a otočil se ke dveřím, za nimiž stál McBride a oběma rukama svíral mříže.

„Tentokrát jsem myslel, že je po mně, Corcorane," vydechl.

Texasan otevřel dveře a strčil McBrideovi do ruky jeho pistoli.

„Za věznicí je uvázanej kůň," sdělil mu. „Sedněte na něj a koukejte odtud zmizet. Veškerou odpovědnost beru na sebe. Kdybyste tu zůstal, podpálili by vězení, nebo by vás zastřelili oknem. Teď, když se rozutekli, můžete se dostat z města. Middletonovi a Hopkinsovi to vysvětlím. Za měsíc nebo tak nějak se můžete vrátit, jestli chcete, a odbejt si formální proces. Tou dobou už to tady bude vyčištěný."

McBride nepotřeboval žádné další pobízení. Děsivý osud, kterému právě o vlásek unikl, mu pořádně pocuchal nervy. Zaníceně potřásl Corcoranovi rukou a rozběhl se mezi stromy ke koni, kterého tam Corcoran nechal. O chviličku později už se hnal pryč ze strže.

McNab zamračeně a navrčeně přistoupil ke Corcoranovi. „Neměl ste právo nechat ho vodjet. Snažil sem se tu bandu zastavit…"

Corcoran se prudce otočil, probodl ho pohledem a ani v nejmenším se nesnažil skrývat nenávist.

„To určitě! Tyhle pohádky na mě nezkoušejte, McNabe. Jel jste v tom a Middleton taky. Formálně jste chvilku protestoval, abyste pak moh plukovníku Hopkinsovi a ostatním říct, že jste se to lynčování snažil zarazit, že vás ale přemohli. Viděl jsem, jak jste se bránil, když vás popadli. Jste zatraceně mizernej herec."

„Takhle se mnou mluvit nebudete!" zařval McNab.

V modrých očích opět zablesklo to staré tygří světlo. Corcoran se vůbec nepohnul, přesto se zdálo, že se přikrčil jako kuguár před skokem, jímž se chystá zabít svoji kořist.

„Jestli se vám na mně něco nelíbí, McNabe," prohlásil tiše a chraptivě, „bude mi víc než potěšením, když mě vyzvete k tanci, kdykoli se vám zachce."

Okamžik stáli a dívali se na sebe, McNab zamračeně se staženým černým obočím, Corcoran téměř s úsměvem na tenkých rtech, ale s modrým ohněm v očích. Pak McNab něco zabručel, otočil se a pomalu odcházel; rozcuchanou hlavou přitom pokyvoval ze strany na stranu jako rozmrzelý býk.

KAPITOLA VII
Sup s přistřiženými křídly

Middleton prudce zarazil koně, když se z křoví náhle vynořil Corcoran. Jediný pohled šerifovi potvrdil, že Texasan ani zdaleka nemá dobrou náladu. Byli uprostřed malé olšiny něco přes kilometr od strže.

„Ale, ale, Corcorane," pokoušel se Middleton skrýt překvapení. „Podařilo se mi Brockmana dohonit. Byl to falešnej poplach, žádný zlato u sebe neměl. Ten…"

„Nechte toho!" zarazil ho Corcoran. „Vím, proč jste mě pod tou vymyšlenou záminkou poslal pryč – ze stejnýho důvodu, proč jste z města zmizel i vy. Chtěl jste dát Brentovejm kamarádům šanci, aby si vyrovnali účty s McBridem. Nebejt toho, že jsem se otočil a kalupem se vrátil do Wahpetonu, McBride by už teď naposledy kopal nohama na konci provazu."

„Vy jste se vrátil…?"

„Jo! A teď je místo Jacka McBridea v pekle Jake Bissett a McBride prásk do bot – na koni, kterýho dostal ode mě. Říkal jsem vám přece, že jsem se mu zaručil, že ho nebudou lynčovat."

„Vy jste zabil Bissetta?"

„Jo, je tuhej!"

„Patřil k Supům," zahučel Middleton, nezdálo se ale, že by ho to příliš mrzelo. „Brent, Bissett – čím víc Supů přijde o život, tím snáz se dostaneme pryč, až budeme muset zmizet. To byl jeden z důvodů, proč jsem nechal zabít Brenta. Měl jste je ale nechat, aby McBridea pověsili. Samozřejmě, že jsem to celý zařídil já. Musel jsem něco udělat, abych uklidnil Brentovy kamarády. Jinak by mě mohli začít podezřívat.

Kdyby je napadlo, že jsem měl s jeho smrtí něco společnýho, nebo kdyby se jim zdálo, že nejsem ochotnej potrestat chlapa, co ho zabil, měl bych s nima trable. Nemůžu si teď v bandě dovolit žádný hádky. A po tom, co se dneska stalo, vás před Brentovejma kamarádama neochráním ani já."

„Prosil jsem snad někdy vás nebo někoho jinýho o ochranu?“ V Corcoranově hlase okamžitě zazněla uražená pistolnická hrdost.

„Breckman, Rudej Bili, Kudrnáč a teď Bissett. Už jste těch Supů zabil nějak moc. Podařilo se mi je všechny přesvědčit, že zabití těch prvních tří byl omyl. Bissett nebyl zvlášť oblíbenej, neodpustěj vám ale, že jste jim nedovolil pověsit chlapa, co zabil Eso Brenta. Otevřeně si to s váma samozřejmě nerozdaj, budete si ale muset dávat pozor na každým kroku. Jestli se jim naskytne příležitost, zabijou vás a já jim v tom nezabráním.“

„Kdybych jim pověděl, jak přesně Eso Brent umřel, byli bychom na tom stejně,“ připomněl mu kousavě Corcoran. „Samozřejmě to neudělám, protože náš definitivní útěk závisí na tom, aby vám věřili – a taky vám musej věřit i poctivý občani. Po tomhle posledním zabití by o mně, a tudíž ani o vás, Hopkins a jeho přívrženci vůbec neměli pochybovat.“

„Pořád mluvěj o ustavení domobrany. Podporuju je v tom, protože by k tomu došlo tak jako tak. Vraždy v táborech za městem dohánějí chlapy k šílenství. Maj strach a vztek, i když v samotným Wahpetonu je s podobnejma zločinama konec. Lepší je smířit se s nevyhnutelným a přizpůsobit to vlastním záměrům, než se proti tomu snažit vzpírat. Jestli se vám ještě pár tejdnů podaří zabránit Brentovejm kamarádům, aby vás zabili, budeme připravený zmizet. Dávejte si pozor na Bucka Gormana, ten je z celý bandy nejnebezpečnější. Byl to Brentův kámoš a má svoje vlastní kámoše – samý nebezpečný chlapy. Nezabíjejte ho, pokud nebudete muset.“

„Já se o sebe postarám,“ ujistil ho ponurým tónem Corcoran. „Koukal jsem po Gormanovi mezi tou lůzou, ale nebyl tam, na to je moc chytrej. Celý to ale uved do pohybu. Bissett byl jen pitomý hovado, naplánoval to Gorman – nebo to asi spíš pomoh naplánovat vám, řek bych.“

„Zajímalo by mě, jak jste to vlastně zjistil,“ přemítal Middleton. „Nevrátil byste se zpátky, kdyby vám o tom někdo neřek. Kdo to byl?“

„To vás nemusí zajímat,“ zavrčel Corcoran. Vůbec ho nenapadlo, že by Glory Blandové mohlo od Middletona hrozit nějaké nebezpečí, a to ani v případě, že by šerif zjistil, jakou úlohu v celé záležitosti sehrála, nerad se ale nechával vyslýchat a necítil se povinen odpovídat na ničí otázky.

„To nový naleziště zlata přišlo vám a Gormanovi náramně vhod,“ poznamenal.
„To byl taky podvod?“ Middleton přikývl.

„Samozřejmě. To byl jeden z mejch chlapů, co se vydával za zlatokopa. Měl klobouk plnej nuggetů z jeskyně. Udělal, co bylo potřeba, a přidal se k ostatním, co

se schovávaj nahoře v horách. Zlatokopové se zejtra vrátěj, budou utahaný, naštvaný a znechucený, a až se doslechnou, co se tady dělo, dojde jim, že v tom měli prsty Supové, nebo aspoň některejm z nich to dojde. Teď pojedeme zpátky do města. Všechno nám hraje do karet, i když jste se tak hloupě zamotal do toho lynčování. Gormana ale nechte na pokoji. Další nepřátele v bandě už si nemůžete dovolit."

Buck Gorman se opíral o barový pult ve Zlatém orlu a naprosto jednoznačnými slovy vyjadřoval svůj názor na Steva Corcorana. Shromážděný dav poslouchal a netajil se svými sympatiemi, protože ho téměř do posledního muže tvořila nejhorší a nejzlotřilejší táborová spodina.

„Ten pes si hraje na šerifova zástupce!" hulákal Gorman, jehož krví podlité oči a zvlhlé zcuchané vlasy svědčily o množství alkoholu, který už vypil. „Přitom ale zabije ustanoveného soudce, znemožní konání procesu a rozežene porotu – jo, a taky propustí vězně, chlapa obviněnýho z vraždy!"

Bylo to den po vyhlášení objevu falešného zlatého naleziště a zklamaní zlatokopové utápěli své rozčarování v saloonech. Ve Zlatém orlu bylo ale jen málo poctivých zlatokopů.

„Plukovník Hopkins a další přední občani města už to celý vyšetřili," poznamenal kdosi. „Došli k závěru, že podle předloženejch důkazů byl Corcoran v právu – ten soud prohlásili za lynčovací dav, Corcorana zprostili obvinění ze zabití Bissetta, a když už byli v tom, zprostili i McBrídea obvinění ze zabití Brenta, ačkoli u toho nebyl."

Gorman vyrazil jakési kočičí zaprskání a sáhl po sklenici whisky. Ruku měl absolutně pevnou, ani trochu se nezatřásla, a jeho pohyby víc než kdy jindy připomínaly kočku. Whisky mu stoupla do hlavy, rozzářila mu mozek doběla rozžhavenou jistotou, která se podobala šílenství, nijak ale neovlivnila jeho nervy či napjaté svaly. Opilý byl ještě nebezpečnější než střízlivý.

„Byl jsem Brentův nejlepší kámoš!" zaburácel. „A byl jsem taky Bissettův kámoš!"

„Říká se, že Bissett patřil k Supům," šeptl něčí hlas. Gorman zvedl hlavu se žlutohnědými vlasy a rozhlédl se po lokále očima rozzuřeného lva.

„Kdo říká, že patřil k Supům? Proč ty pomlouvači neobviněj radši někoho živýho? Vždycky s tím přijdou, až když je někdo po smrti! A i kdyby patřil, tak co má bejt? Byl to můj kámoš! Takže možná i já jsem Sup!"

Nikdo se nezasmál ani nepromluvil, když jeho planoucí pohled přejel lokálem, každý z přítomných však pocítil, jak ho ovanul ledový dech smrti, když na něm ty ohnivé oči spočinuly.

„Bissett a Sup!“ uchechtl se Gorman, nyní už dostatečně opilý a rozvzteklený, aby popustil uzdu pošetilosti a dopustil se jakékoli krutosti. Nevšímal si tváří, které na něj zíraly, některé vystrašeně a jiné nesmírně zaujatě. „Ví snad někdo, kdo skutečně patří k Supům? Může někdo říct, kdo nebo co je kdokoli z nás? Kdo například něco doopravdy ví o tom Corcoranovi? Moh bych vám povědět…“

Zaslechl na prahu lehké kroky a otočil se právě v okamžiku, kdy se Corcoran objevil ve dveřích. Gorman ztuhl a ušklíbl se. S ohrnutými rty a vyceněnými zuby byl v tom okamžiku plavovlasým ztělesněním nenávisti a hrozby.

„Slyšel jsem, že tady o mně vedete nějaký řeči, Gormane,“ promluvil Corcoran. Obličej měl nehybný a bezvýrazný jako kamenná socha, oči mu však plály vražedným odhodláním.

Gorman jen nesrozumitelně zavrčel.

„Hledal jsem vás v tom davu,“ pokračoval nevzrušeně Corcoran hlasem tak tichým a nedůrazným, že připomínal pravidelné tahy štětce. Zdálo se téměř, jako by k němu nepatřil; rty se mu pohybovaly, celým zbytkem těla se však napjatě soustředil na muže před sebou.

„Nebyl jste tam. Poslal jste svoje kojoty, neměl jste ale dost kuráže, abyste sám taky přišel a…“

Gormanova ruka sjela k pistoli závratnou rychlostí útočícího hada, pohyb Corcoranovy ruky však oko vůbec nedokázalo postihnout. Jeho zbraň zaburácela dřív, než si kdokoli z přítomných uvědomil, že po ní sáhl. Jako ozvěna se ozval třesk Gormanovy pistole. Kulka ovšem jen vyryla třísky v podlaze, protože ji vypálila ruka, která už padala do náruče smrti. Gorman se svalil a zůstal nehybně ležet. Plamen rozhoupané lampy se odrážel od ostruh trčících ke stropu i od modravé oceli kouřící pistole, která se válela u jeho ruky.

KAPITOLA VIII

Ustavení domobrany

Plukovník Hopkins roztržitě pohlédl na whisky ve své sklenici, neklidně s ní zatočil a úsečně se dal do řeči. „Nejlepší bude, když půjdu rovnou k věci,

Middletone. Moji přátelé a já jsme zorganizovali výbor domobrany, což jsme ostatně měli udělat už před několika měsíci. Ne, počkejte okamžik. Neberte to jako kritiku svých metod. Za poslední měsíc, od té doby, co jste sem přivedl Steva Corcorana, jste dokázal úplné zázraky. Ve městě nedošlo k jedinému přepadení ani zabití – tím myslím k jediné vraždě – a jen k několika přestřelkám mezi poctivými občany.

Přidejme k tomu i to, že se tábor zbavil takových ničemů, jako byli Jake Bissett a Buck Gorman. Oba to nepochybně byli členové bandy Supů. Jenom je škoda, že Corcoran Gormana nezabil o něco později. Ten chlap byl opilý a zrovna měl na jazyku nějaká neopatrná doznání ohledně své bandy. Alespoň si to myslí jeden můj přítel, který ten večer byl u Zlatého orla. S tím už se ale nedá nic dělat.

Ne, vůbec vás nechceme kritizovat. Očividně ale nemůžete učinit přítrž vraždám a loupežím, k nimž ve strži neustále dochází nad městem i za ním. A nezabráníte tomu, aby psanci přepadali dostavníky. Proto vstupujeme na scénu my. Pečlivě jsme několik měsíců sledovali tábor, až jsme dali dohromady padesátku chlapů, kterým můžeme absolutně věřit. Trvalo to dlouho, protože jsme si každým museli být úplně jistí. Nechtěli jsme mezi sebe vzít nikoho, kdo by mohl dělat Supům špeha. Konečně ale teď víme, jak si stojíme. Nejsme si jistí, kdo přesně k Supům patří, pokud ale jde o naši organizaci, víme aspoň, kdo k nim nepatří.

Můžeme spolupracovat, Johne. Nemáme v úmyslu zasahovat do vaší pravomoci a nebudeme se ani pokoušet hájit zákon namísto vás. Požadujeme volnou ruku mimo tábor, na území Wahpetonu jsme ochotní poslouchat vaše příkazy nebo se přinejmenším řídit vašimi radami. Samozřejmě budeme pracovat v naprosté tajnosti, dokud nebudeme mít dostatek důkazů, abychom udeřili.“

„Nesmíte zapomínat, plukovníku,“ připomněl mu Middleton, „že jsem od samýho začátku přiznával, že s těma omezenejma prostředkama, který mám k dispozici, nejsem schopnej Supy zlikvidovat. Nikdy jsem nebyl proti ustavení výboru domobrany. Požadoval jsem jen, aby v něm byli poctivý chlapi, až ho budete vytvářet, a aby v něm nebyl nikdo, kdo by ho moh chtít zneužít k nesprávnejm účelům.“

„To je pravda. Nečekal jsem z vaší strany žádné protesty a mohu vás ujistit, že budeme vždy pracovat ruku v ruce s vámi i s vašimi zástupci.“ Zaváhal, jako by se chystal k něčemu nepříjemnému, a pak se zeptal: „Jste si jistý všemi svými zástupci, Johne?“

Middleton škubl hlavou a střelil po plukovníkovi překvapeným pohledem, jako by ho zaskočilo, že nahlas vyslovil něco, co jemu samému také vrtá hlavou.

„Proč se ptáte?“ odpověděl vlastní otázkou.

„No,“ zatvářil se Hopkins rozpačitě. „Nevím, možná jsem prostě předpojatý, ale… totiž, zatraceně, mám-li být upřímný, mám občas určité pochybnosti ohledně Billa McNaba!“

Než Middleton odpověděl, doplnil sklenice.

„Nikdy proti nikomu nevznesu obvinění bez jednoznačnejch důkazů, plukovníku. S McNabovým počínáním nejsem vždycky úplně spokojenej, možná je to ale jen jeho povahou. Ten chlap je primitivní surovec, má ale i svoje dobrý stránky. Upřímně přiznám, že jsem ho nepropustil jen proto, že si v jeho případě nejsem jistej. To pravděpodobně zní jako výmluva.“

„Vůbec ne. Chápu, v jakém jste postavení. Prakticky jste připustil, že ho podezříváte z práce pro druhou stranu a necháváte si ho proto, abyste ho měl pod dohledem. Nejste žádný hlupák, Johne. Budu k vám upřímný. Pravděpodobně vás to překvapí, ale ještě před měsícem se o vás mezi chlapy začínaly šuškat dost nepěkné věci – myslím tím nepěkná podezření. Když jste ale přivedl Corcorana, dokázal jste, že vám můžeme věřit. Nikdy byste to neudělal, kdybyste bral od Supů peníze!“

Middleton se zarazil se sklenicí na půl cesty k ústům.

„Bože můj!“ vyjekl. „Z toho že mě podezírali?“

„Jen pošetilý nápad, který se někomu zrodil v hlavě,“ ujistil ho Hopkins. „Já sám jsem tomu samozřejmě nikdy nevěřil. A ti, co si to mysleli, se za to teď stydí. Zabití Bissetta, Gormana a té bandy u Černonožského náčelníka dokazuje, že Corcoran je na naší straně. A Corcoran samozřejmě dostává příkazy od vás. Všichni ti chlapi pochopitelně patřili k Supům. Jen škoda, že Tom Deal utekl, než jsme ho stačili vyslechnout.“ Vstal a měl se k odchodu.

„Deala hlídal McNab,“ ozval se Middleton a jeho tón naznačoval víc než slova.

Hopkins na něj překvapeně pohlédl.

„Zatraceně, máte pravdu! Byl ale doopravdy zraněný – viděl jsem, jak ho Deal střelil do paže, když prchal.“

„To je fakt.“ Middleton vstal a nasadil si klobouk. „Půjdu s váma. Chci najít Corcorana a povědět mu, co jste mi právě říkal.“

„Už je to týden, co zastřelil Gormana,“ poznamenal Hopkins.

„Pořád čekám, že se ho Gormanovi přátelé od Supů každou chvíli pokusí zlikvidovat.“

„To já taky!“ přitakal Middleton pochmurným tónem, který jeho společníkovi unikl.

KAPITOLA IX

Supové se slétají

Ve strži pod městem zářila světla. Okna srubů vytvářela žluté čtverce v noční tmě a na sametové obloze za nimi se odráželo narudlé srdce tábora. Nepravidelné poryvy větru sem přinášely nezřetelné tóny hudby a zvuky hlasitého veselí. V horní části nad městem, kde bylo poblíž neosvětleného srubu roztroušeno několik řídce rostoucích stromů, však byla tmavá bezměsíčná noc černou maskou, kterou neprozářily ani chabě pomrkávající hvězdy.

V hlubokých stínech stromů se pohybovaly postavy a zaznívaly šeptavé hlasy, jejichž kradmý tón se mísil s šustěním větru v listnatých korunách.

„Nejsme dost blízko. Měli bysme zalehnout hned u srubu a naprat to do něj, až pude dovnitř."

K prvnímu hlasu se přidal druhý, mumlající jako chrapot bez těla na shromáždění duchů.

„To už sme probrali. Říkám vám, že takhle to bude nejlepší. Překvapíme ho nepřipraveného. Víte jistě, že Middleton hraje karty v Károvým králi?"

Odpověděl ještě jiný hlas. „Nejspíš tam bude až do rozednění."

„Bude děsně naštvanej," šeptl první mluvčí. „Tak ať. Nemůže si s tím dovolit nic dělat. Poslouchejte! Někdo sem de po silnici!"

Přikrčili se v křoví a splynuli s černějšími stíny. Byli tak daleko od srubu a vládla taková tma, že přicházející postava byla jen matnou šmouhou v šeru.

„Je to von," zasyčel jeden z hlasů, když se šmouha slila s objemnějším stínem srubu.

V nastalém tichu se rozlehlo zavrzání dveří drhnoucích o práh. Rozzářilo se žluté světlo, rozlilo se otevřenými dveřmi a zaplnilo malé okénko vysoko ve zdi. Muž uvnitř neprošel kolem osvětlených dveří a okno bylo příliš vysoko, takže jím do srubu nebylo vidět.

Po několika minutách světlo zhaslo.

„Jdem!" Tři muži se zvedli a tiše se kradli k srubu. Jejich kroky nenadělaly žádný hluk, protože si stáhli vysoké boty a šli bosí. Shodili i kabáty a veškeré další oblečení, které by mohlo volně plandat a šustit nebo se na něčem zachytit. V rukou pevně svírali pistole; nemohli být ve větším střehu, ani kdyby se blížili ke lvímu doupěti. A srdce všech tří bušilo, div se nezalkli, protože kořist, po níž šli, byla mnohem nebezpečnější než všichni lvi světa.

Když jeden z nich promluvil, šeptal tak tiše, že ho jeho společníci sotva slyšeli, ačkoli měli uši pouhých pár centimetrů od jeho vousatých úst.

„Rozmístíme se, jak sme si to naplánovali, Joeli. Ty pudeš ke dveřím a zavoláš ho, jak sme ti řekli. Ví, že ti Middleton věří, a nenapadne ho, že bys pomáhal Gormanovejm kámošům. Pozná tě po hlase a nebude čekat žádnej podraz. Až dojde ke dveřím a votevře je, ustoupíš do stínu a padneš k zemi. Vo zbytek se postaráme my z míst, kde budeme ležet."

Hlas se mu při řeči nepatrně třásl a druhý muž se zachvěl. Jeho obličej byl bledým oválem ve tmě.

„Udělám to, ale vsadím se, že někoho z nás zabije. Vsadím se, že mě zabije určitě. Muselo mi přeskočit, když sem slíbil, že vám pomůžu."

„Teď už vycouvat nemůžeš!" sykl druhý. Opatrně postupovali kupředu s pistolemi nataženými před sebou a se srdcem až v krku. Pak muž vpředu popadl své společníky za paže.

„Počkat! Podívejte! Nechal votevřený dveře!"

Otevřené dveře byly ve stínu zdi ještě černějším stínem.

„Ví, že po něm deme!" V blábolivém šepotu zaznínal podtón hysterie. „Je to past!"

„Nebuď hlupák! Jak by to moh vědět? Spí, slyším ho chrápat. Nebudem ho budit. Vlezem dovnitř a napálíme to do něj! Voknem bude dovnitř dopadat dost světla, abysme viděli, kde je kavalec, a než se stačí pohnout, prošpikujem ho volovém. Probudí se až v pekle. Poďte a proboha nedělejte žádnej kravál!"

Poslední rada byla zhola zbytečná. Když kladli bosé nohy na zem, měli všichni tři pocit, jako by vstupovali do doupěte jedovatého chřestýše.

Jeden po druhém proklouzli přes práh dovnitř a nadělali při tom méně hluku než vítr profukující mezi temnými větvemi. Přikrčili se u dveří a upírali oči do tmy na protější straně místnosti, odkud se ozývalo rytmické chrápání. Malým okénkem pronikala dovnitř trocha světla, v němž viděli nejasné obrysy kavalce a beztvarého stínu na něm.

Spícímu muži se zadrhl dech v krátkém neovladatelném zachroptění. Pak se srub otřásl hromovým rachotem, když zaburácely tři pistole současně. Olovo zasypalo kavalec ničivou bouří, trhalo maso, tříštilo kosti a dunivě naráželo do dřeva. Zoufalý výkřik se zlomil v klokotavé zasténání. Ochromené údy se divoce zkroutily a na podlahu se zřítilo těžké tělo. Z temnoty na podlaze vedle kavalce se draly příšerné zvuky, dávivý chropot, křečovité škubání a bouchání. Muži krčící se u dveří slepě pálili do tmy. V počtu a rychlosti výstřelů se odrážel jejich strach a

panika. Nepřestali mačkat spoušť, dokud nebyly jejich pistole prázdné a zvuky na podlaze neutichly. „Honem pryč!“ sykl pak jeden z nich.

„Ne! Tady je stůl a na něm svíčka. Cejtil sem to potmě. Musím vědět, že je mrtvěj, než z tohohle srubu vodejdu. Musím ho vidět ležet mrtvýho, esli mám eště někdy klidně spát. Máme spoustu času, abysme se zdejchli. Dole ve strži musela bejt ta kanonáda slyšet, ale chvíli bude trvat, než se sem někdo dostane. Žádný nebezpečí nám nehrozí. Zapálím svíčku.“

Ozval se skřípavý zvuk a rozžehlo se žluté světélko, které ozářilo tři vousaté obličeje s vytřeštěnýma očima. Když od roztřesené zápalky chytil knot svíčky, viditelnost trochu zastíraly kotouče modravého dýmu, muži však spatřili u kavalce ležet zhroucenou postavu, od níž se na všechny strany šířily pramínky temně rudé krve.

„Áááá!“

Prudce se otočili, když zaslechli běžící kroky.

„Ach, bože!“ zakvílel jeden z nich, padl na kolena, zvedl ruce a vyděšeně si zakrýval oči. Zbývající dva ničemové zavrávorali šokem z toho, co spatřili. Stáli s pootevřenými ústy, bledí a bezmocní, s prázdnými pistolemi ve svěšených rukou.

Ve dveřích stál totiž s pistolí v každé ruce a s výrazem zlostného a nebezpečného úžasu muž, jehož mrtvé tělo podle jejich přesvědčení leželo na podlaze u rozstříleného kavalce!

„Zahoďte ty bouchačky!“ přikázal rezavým hlasem Corcoran. Pistole dunivě dopadly na podlahu, jak se ruce jejich majitelů automaticky zvedly vzhůru. Klečící muž se vrávoravě postavil na nohy a zalykal se, jak se mu žaludek zvedal strachy.

„Joel Miller!“ konstatoval klidně Corcoran. Překvapení ho přešlo, jakmile si uvědomil, co se stalo. „Nevěděl jsem, že patříš ke Gormanovejm kumpánům. Pro Middletona to nejspíš taky bude překvapení.“

„Vy ste ďábel!“ vyjekl Miller. „Není možný vás zabít! Zabili sme vás – slyšeli sme, jak ste se svalil z kavalce a potmě ste vypustil duši. Nepřestali sme střílet, i když sme věděli, že už ste mrtvěj. Ste ale naživu!“

„To jsem nebyl já, koho jste zastřelili,“ zabručel Corcoran. „Odpráskli jste chlapa, kterýho jste považovali za mě. Přicházel jsem po cestě a slyšel jsem to. Zabili jste Joea Willoughbyho! Měl vypito a nejspíš se sem dopotácel a svalil se na můj kavalec, jako už několikrát.“

Muži pod rozježenými vousy ještě víc zbledli vztekem, zklamáním a strachem.

„Willoughbyho!“ zakoktal Miller. „To nám chlapi z tábora nikdy nevodpustěj! Nechte nás jít, Corcorane! Hopkins a jeho lidi nás pověsej! Bude to znamenat

konec Supů! A taky váš konec, Corcorane! Esli nás pověsej, budem nejdřív mluvit! Zjistěj, že k nám patříte taky!“

„V tom případě,“ zahučel Corcoran a oči se mu zúžily, „udělám lip, když vás všechny tři zabiju. To je jediný rozumný řešení. Zavraždili jste Willoughbyho, protože jste šli po mně, a já vás teď zabiju v sebeobraně.“

„Nedělejte to, Corcorane!“ zaječel Miller a roztřásl se hrůzou.

„Drž hubu, kojote!“ zavrčel jeden ze zbývajících mužů a vzdorovitě hleděl na muže, který je držel v šachu. „Corcoran by nikoho nevozbrojenýho nezastřelil.“

„Ne, nezastřelil,“ přitakal Corcoran. „Pokud byste se nepokusili o útěk nebo něco takovýho. Je to taková moje zvláštnůstka, a jak vidím, ve zdejším kraji je to pro mě nevýhoda. Jednou mě tak ale vychovali a nedokážu to překonat. Ne, neodprásknu vás, i když vy jste se mě zrovna odprásknout pokusili.

Ať do mě ale hrom práskne, jestli vás nechám běžet jen proto, abyste se sem mohli vrátit a zkusit to znova, jen co zase seberete kuráž. To ať mě radši pověsí domobrana, než abych se nechal střelit do zad takovejma krysama, jako jste vy všichni. To si říkáte Supi? Nemáte kuráž ani jako obyčejný krkavci!

Odvedu vás dolů do strže a zavřu vás do basy. Nechám na Middletonovi, aby rozhod, co s váma. Vymyslí nejspíš nějakej plán, kterej oklame všechny kromě něj samotnýho. Ale varuju vás – jestli před někým jen muknete o Supech, zapomenu na svoje vychování a pošlu vás do pekla s prázdnejma opaskama a s botama na nohou!“

Rámus v Károvém králi náhle utichl, když dovnitř vběhl jakýsi muž a rozčileně hulákal: „Supové zavraždili Joea Willoughbyho! Steve Corcoran tři z nich chytil a zrovna je šoupnul do basy! Tentokrát máme živý Supy, který si můžeme podat!“

Odpověděl mu hlasitý řev a herna se vyprázdnila; všichni muži se s křikem vyhrnuli na ulici. John Middleton odložil karty, rukou pevnou jako skála si nasadil bílý klobouk a vyšel ven za nimi.

Kolem vězení už se tlačil početný hulákající dav. Zlatokopové byli vybičovaní k vražedné zuřivosti a v tom, aby vyrazili dveře a vyvlekli bázlivě se krčící vězně ven, jim bránila pouze přítomnost Corcorana, který stál čelem k nim na terase vězení. Vedle něj stáli i McNab, Richardson a Stark. McNab byl pod vousy celý bledý, Stark se zdál nervózní a roztřesený, jen Richardson vypadal jako vždy ledově klidně.

„Pověste je!“ burácel dav. „Dejte nám je, Steve! Vy už jste svoji práci odved! Tenhle tábor už si s nima užil dost! Dejte nám je!“

Když Middleton vystoupil na terasu, přivítal ho hlasitý nadšený pokřik, jeho snaha shromážděnı utišit se však ukázala jako marná. Někdo vytáhl provaz se spletenou smyčkou. Vztek, který v lidech dlouho doutnal, se rozhořıval plamenem, přiživovaným hysterickým strachem a nenávistí. Dav nechtěl ublížit Corcoranovi ani Middletonovi – nic podobného neměl v úmyslu. Všichni však byli pevně odhodláni vyvléct vězně ven a pověsit je.

Shromážděným zástupem si proklestil cestu plukovník Hopkins, vyšel po schodech na terasu a mával rukama tak dlouho, dokud se lidé alespoň trochu neutišili.

„Poslouchejte, chlapi!“ zaburácel, „Tohle je pro Wahpeton začátek nové éry! Zdejší tábor byl už dost dlouho terorizován! Nastolujeme tu vládu práva a pořádku, a to teď hned! Nechtějte to ale hned na začátku zkazit! Ti muži budou viset – to vám přısahám! Udělejme to ale legálně a s posvěcením zákona. A ještě něco. Když je pověsíte hned teď, nikdy se nedozvíme, kdo jsou jejich společníci a vůdci.

Slibuju vám, že hned zítra bude pro jejich případ ustaven vyšetřovací soud. Vyslechneme je a donutíme, aby prozradili muže, kteří stojí za nimi a nad nimi. Tenhle tábor potřebuje vyčistit, tak to udělejme řádně a podle zákona!“

„Plukovník má pravdu!“ křikl jakýsi vousatý obr. „Nemá smysl věšet malý krysy, dokud nezjistíme, kdo jsou ty velký!“

Rozlehl se souhlasný pokřik a nálada davu se změnila. Začal se rozpadat v malé hloučky, muži se rozcházeli a spěchali zpět do barů, aby se mohli věnovat zábavě a diskutovat o novém vývoji situace. Hopkins srdečně potřásl Corcoranovi rukou. „Přijměte moje blahopřání, pane! Viděl jsem mrtvolu chudáka Joea. Příšerný pohled. Ti ničemové toho ubožáka málem rozstříleli na kousky. Middletone, slíbil jsem, že domobrana nebude ve Wahpetonu zasahovat do vaší pravomoci, a svoje slovo dodržím. Necháme ty vrahy ve vašem vězení a hlídat je budou vaši zástupci. Zítra zasedne soud domobrany a doufám, že tomu svinstvu přijdeme na kloub.“

S těmito slovy odešel, následován přibližně tuctem mužů s ocelovýma očima, kteří, jak Middleton věděl, tvořili jádro plukovníkovy organizace.

Když zmizeli z doslechu, přistoupil Middleton ke dveřím a rychle promluvil k vězňům. „Držte všichni klapačku. Dostali jste nás všechny do maléru, vy pitomci, ale nějak vás z toho vysekám.“ Otočil se k McNabovi. „Vy hlídejte vězení, ať se k němu nikdo ani nepřiblíží. Corcoran a já si o tom musíme promluvit.“ Ztišil hlas, aby ho vězňové neslyšeli, a dodal: „Kdyby přece jen přišel někdo, koho byste se nemoh zbavit, a ty idioti si začali pouštět hubu na špacír, zavřete jim ji olovem.“

Corcoran Middletona následoval do stínu skalní stěny strže. Když došli mimo doslech nejbližšího srubu, Middleton se otočil. „Co se vlastně stalo?“

„Gormanovi kumpáni se mě pokusili zabít, omylem ale zastřelili Joea Willoughbyho. Zavřel jsem je do basy. To je všechno.“

„Není to všechno,“ zahučel Middleton. „Jestli se bude konat proces, strhne se pravý peklo. Miller je zbabělec, určitě bude mluvit. Měl jsem strach, že se vás Gormanovi kamarádi pokusej zabít, a čekal jsem, jak to dopadne. No a dopadlo to prakticky nejhůř, jak jen mohlo. Měl jste je buď zabít, nebo nechat běžet. Na druhý straně vás ale chápu. Máte skrupule proti chladnokrevný vraždě, a kdybyste je pustil, zejtra v noci by se vrátili a zkusili by to znova.“

„Nemoh jsem je nechat běžet, i kdybych chtěl. Chlapi to střílení slyšeli, rozběhli se k mýmu srubu, našli mě tam, jak na ty tři vrahouny mířím pistolí, a Joe Willoughby ležel na podlaze rozstřílenej na cimprcampr.“

„Jo, já vím. Nemůžeme ale nechat členy vlastní bandy ve vězení a nemůžeme je taky předat domobraně. Musím ten proces nějak zpozdit. Kdybych byl připravenej, ztratili bychom se dneska v noci a k čertu se vším. Jenže nejsem. Nakonec je ale možná dobře, že k tomu došlo. Poskytne nám to příležitost zmizet. Máme náskok před domobranou i před bandou. Víme, že je domobrana zformovaná a připravená udeřit, zbytek bandy to ale neví. O tom, co mi Hopkins dneska večer pověděl, jsem neřek nikomu jinýmu než vám.

Poslyšte, Corcorane, musíme odtud vypadnout zejtra v noci! Chtěl jsem udělat jednu poslední akci, největší ze všech – vyloupit Hopkinsovu a Bisleyovu soukromou skrejš. Myslím, že bych to dokázal, přes všechny jejich strážný a bezpečnostní opatření. Teď to ale budeme muset nechat plavat. Přesvědčím Hopkinse, aby proces ještě o den odložil, myslím, že vím, jak na to. Zejtra večer zařídím, aby se do sebe domobrana a Supové pustili. Zatímco si to budou rozdávat, naložíme mezky a vyrazíme. Stačí, abychom měli pořádnej náskok, a můžou si nás honit, jak budou chtít.

Teď půjdu najít Hopkinse. Vy se vraťte do vězení. Kdyby McNab mluvil s Millerem nebo s ostatníma, dobře si poslechněte, co budou říkat.“

Middleton Hopkinse našel v saloonu Zlatý orel.

„Přišel jsem vás požádat o laskavost, plukovníku,“ začal zpříma. „Chtěl bych, pokud je to možný, abyste ten vyšetřovací soud svolal až na pozejtřek. Mluvil jsem s Joelem Millerem. Povolujou mu nervy. Myslím, že když ho vezmu stranou od Barlowa a Letchera, poví mi všechno, co chci vědět. Bude lepší mít jeho podepsaný místopřísežný doznání, než s tou záležitostí půjdeme k soudu. Před

soudcem, kde se na něj bude koukat spousta lidí a mezi nima i jeho kamarádi, by moh sklapnout a odmítnout někoho obvinit. Ty druhý dva asi mluvit nebudou, ale když bude Miller mluvit jen se mnou o samotě, řek bych, že poví všechno. Bude to ovšem chvíli trvat, než ho přesvědčím, věřím ale, že zejtra večer od něj budu mít plný doznání.“

„To by nám nesmírně usnadnilo práci,“ připustil Hopkins.

„A ještě něco. Tyhle chlapi by měli bejt zastoupený opravdovým právníkem. Vy budete samozřejmě dělat žalobce a jedinej další právník v okolí je soudce Bixby v Yanktonu. Chceme, aby ten proces co nejvíc odpovídal předepsanejm právním postupům, a to znamená, že vězňům nemůžeme upřít právo na obhajobu. Už jsem za Bixbym poslal jednoho chlapa. I kdyby ho bez problémů našel, nevrátí se s ním dřív než zejtra večer.

Vzhledem k tomu všemu mám pocit, že by bylo lepší proces odložit, dokud sem nedostaneme Bixbyho a dokud z Millera nevymámím doznání.“

„Co na to řeknou lidi z tábora?“

„Většinou jsou to rozumný chlapi. A těch pár horkejch hlav, který by možná chtěly vzít věci do vlastních rukou, nic nezmůže.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Hopkins. „Koneckonců jsou to vaši vězni, protože je zatkl váš zástupce, a jedním ze zločinů, z nichž budou obžalováni, je i pokus o vraždu zástupce zákona. Stanovíme datum procesu na pozítří. Vy zatím pracujte na Joelu Millerovi. Budeme-li mít jeho písemné doznání, v němž uvede i jména vůdců bandy, náramně to průběh procesu urychlí.“

KAPITOLA X

Zkrvavené zlato

Obyvatelé Wahpetonu se dozvěděli o odkladu procesu a zareagovali na tu zprávu nejrůznějšími způsoby. Vzduch byl nabitý napětím. Jen málokdo se toho dne věnoval práci. Muži se shromažďovali ve skupinkách, které zaníceně diskutovaly, gestikulovaly a tlačily se u barů. Hlasy se zvedaly ve vášnivých hádkách a pěsti bušily do barových pultů. Objevovaly se i nepovědomé tváře mužů, kteří se ve strži ukazovali jen zřídkakdy – zlatokopů z claimů ve vzdálených kaňonech i zlověstněji působících individuí, jejichž zájem o probíhající události byl méně zřejmý.

Lidé se pomalu začínali rozčleňovat. Tu a tam se vytvářely hloučky chlapů, kteří se drželi stranou od ostatních a tichými hlasy se o něčem dohadovali. Do jistých špeluněk, do nichž se poctiví občané Wahpetonu neodvažovali vstoupit, se stahovala táborová spodina. Převážná většina obyvatel však nejistě a podezřívavě bloumala sem a tam. Bylo dosud příliš mnoho těch, jejichž postavením si nikdo nemohl být jistý. O poctivosti některých mužů nikdo nepochyboval, jiní byli všeobecně známí jako ničemové a kriminálníci, mezi oběma těmito extrémy však všichni ostatní v různé míře vyvolávali nedůvěru a podezření.

Většina lidí proto bezcílně těkala sem a tam s rukama připravenýma v blízkosti zbraní a koutky očí pošilhávala po sousedech.

K všeobecnému překvapení se Steve Corcoran nechal vidět v několika barech, kde intenzivně popíjel, byť se zdálo, že na něj alkohol ani v nejmenším nepůsobí.

Mužů ve vězení se zmocnila obrovská nervozita. Jakýmsi záhadným způsobem se k nim donesla zpráva, že už byla ustavena organizace domobrany a že mají stanout před jejím soudem. Joel Miller hystericky obvinil Middletona, že své muže podvedl.

„Sklapni, ty idiote!“ zavrčel šerif. Napětí, jemuž byl vystaven, se projevovalo pouze v popudlivém tónu jeho hlasu. „Copak jste neviděli, jak se kolem věznice potulujou vaši kumpáni? Svolal jsem i ty, co se schovávali v horách. Už všichni dorazili. Asi čtyřicet chlapů, celá banda Supů, je tady ve Wahpetonu.

Teď dobře poslouchejte, a vy taky, McNabe. Útěk zorganizujeme těsně před rozedněním, až budou všichni spát. Chvilku před svítáním to bude nejlepší, protože to je za celejch čtyřiadvacet hodin jediná chvilka, kdy je v táboře trocha klidu. Pár maskovanejch mládenců přepadne věznici a přemůže zástupce. Nikdo nebude střílet, dokud nevytáhnou vězně ven a nerozjedou se s nima pryč. Pak spustíte pokřik a zahájíte kanonádu – samozřejmě do vzduchu. Všichni se sem seběhnou a vy jim povíte, že se na vás sesypala banda maskovanejch jezdců.
Millere, ty i Letcher s Barlowem se budete prát a vzpouzet…“

„Proč?“

„No přece proto, ty pitomče, aby to vypadalo, že si pro vás přijel dav, co vás chce lynčovat, a ne že vás zachraňujou kámoši. To bude vysvětlovat, proč nezranili žádnýho ze zástupců. Chlapi, kterejm jde o lynč, přece nebudou chtít ublížit představitelům zákona. Budete bečet a nadávat jim, maskovaný chlapi vás vyvlečou ven, svážou, hoděj přes koně a odvezou. Někdo je určitě uvidí odjíždět, takže mu to bude připadat jako přepadení a únos, ne jako záchrana vězňů.“

Vousatá ústa se po vysvětlení této strategie zkřivila v obdivné úšklebky.

„Dobrá, tak to nezpackejte. Vyvolá to tady zatracenej poprask, já ale Hopkinse přesvědčím, že to byla práce rozzuřenýho davu, a budeme pak pročesávat hory a hledat vaše mrtvoly pověšený na stromech. Samozřejmě je nenajdeme, možná by se nám ale mohlo podařit objevit spáleniště, kde do základů shořela dřevěná chajda, a z popele vyhrabat pár snadno identifikovatelnejch přezek z klobouků a opasků.“

Miller se při té představě zachvěl a probodl Middletona bolestivě pronikavým pohledem.

„Nechystáte se nás vodklidit z cesty, Middletone, že ne? Ty maskovaný chlapi budou naši kámoši a ne domobrana, kterou na nás poštvete?“

„Nebuď idiot!“ rozkřikl se na něj znechuceně Middleton. „Myslíš, že by banda něco takovýho strpěla, i kdybych byl takovej kretén a chtěl to zkusit? Až si pro vás kámoši přijdou, poznáte je.

Millere, chci, aby ses podepsal pod doznání, který už tady mám napsaný a v kterým někoho označíme jako vůdce Supů. Nemělo by smysl pokoušet se zapírat, že vy tři jste členové bandy. Hopkins ví, že patříte k Supům, takže místo abyste si hráli na neviňátka, svalíte podezření na někoho, kdo k nim nepatří. Zatím jsem tam ještě jméno vůdce nedopsal, ale řek bych, že by se na to docela hodil Dick Lennox. Je to hazardní hráč, nemá skoro žádný přátele a s náma by v životě nespolupracoval. Dopíšu do toho doznání jeho jméno jako šéfa Supů a Corcoran ho zabije za ‚kladení odporu při zatýkání[4], než bude mít čas dokázat, že je to lež. A pak, než někdo stačí pojmout nějaký podezření, uděláme poslední velkou akci – sebereme Hopkinsovo a Bisleyovo zlato – a zmizíme! Buďte připravený, jen co se tady banda objeví.

Ty se podepiš tady na tenhle papír, Millere. Jestli chceš, tak si ho nejdřív přečti. Jméno vůdce dopíšu tady do toho vynechanýho místa potom. Kde je Corcoran?“

„Viděl sem ho před hodinou u Zlatýho vorla,“ zavrčel McNab. „Nasává jak houba.“

„Zatraceně!“ Middletonova stoická maska na okamžik mimoděk povolila, rychle se ale zase vzpamatoval. „No, to je vlastně jedno. Dneska v noci ho nebudeme potřebovat. Lepší, když tady nebude, až budete prchat z basy, lidem by připadalo divný, že někoho nezabil. Ještě se tu večer zastavím.“

Čekání na krizi vyvolává napětí i v muži s ocelovými nervy. Corcoran nebyl v tomto ohledu výjimkou. Middletonova mysl byla tak zaneprázdněná plánováním, vymýšlením a intrikováním, že prakticky nezůstával čas na to, aby nervozita podryla sílu jeho vůle. Corcoran však až do chvíle, kdy měli zmizet, neměl nic, čím

by se zaměstnal. Téměř aniž by si to sám uvědomoval, začal pít. Měl pocit, jako by mu v žilách koloval oheň, a všechny jeho smysly byly vybičované k prasknutí. Jako většina mužů jeho druhu byl neustále ve střehu a navzdory vnější masce lhostejného chladu balancovala jeho nervová soustava na ostří nože. Žil neustálou dravou aktivitou a žil pro ni. Aktivita bránila jeho mysli obracet se do nitra, dodávala čirý klid jeho mozku a jistotu jeho ruce; když se mu jí nedostávalo, nahradila ji whisky. Alkohol ho stimuloval k vypětí, které jeho temperament vyžadoval. Tu nesnesitelnou hru nervů v něm nevyvolával strach, vyvolávalo ji pasivní čekání a vědomí sázek, o které hraje. Nečinnost ho přiváděla k šílenství. Při pomyšlení na zlato ukryté v jeskyni za srubem Johna Middletona mu vysychaly rty a krev ve spáncích mu zuřivě bušila.

A tak tedy pil, pil a znovu pil a dlouhý den se pomalu vlekl k večeru.

Vřava z baru doléhala do zadní místnosti Zlatého podvazku jen jako tlumená směsice nejrůznějších zvuků. Glory Blandová si nervózně přes stůl prohlížela svého společníka. Corcoranovy modré oči jako by byly ozářeny tančícími plamínky. Na snědém obličeji se mu leskly drobné kapičky potu. Nešlapal si na jazyk, mluvil normálně a srozumitelně, a když vcházel do místnosti, nepotácel se. Přesto byl opilý; dívka jen nedokázala odhadnout, jak hodně.

„Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla, Steve," poznamenala vyčítavě.

„Taky jsem ještě v životě nehrál takovouhle hru," odpověděl a v očích mu modře zahořel divoký oheň. Natáhl se přes stůl a popadl ji za bílé zápěstí nechtěnou silou, až sebou škubla bolestí. „Dneska večer odtud odjíždím, Glory. Chci, abys jela se mnou."

„Odjíždíš z Wahpetonu? Dnes večer?"

„Ano, nadobro. Pojeď se mnou! Tenhle pajzl není pro tebe. Nevím, jak ses k tomuhle životu dostala, a taky je mi to jedno. Jsi ale jiná než ostatní holky tady z tančírny. Odvezu tě s sebou. Udělám z tebe královnu! Zahrnu tě diamantama!" Nervózně se zasmála.

„Jsi opilejší, než jsem myslela. Vím, že bereš velký plat, ale…"

„Plat?" Jeho pohrdlivý smích ji zaskočil. „Plat klidně vyhodím na ulici a můžou se o něj poprat žebráci. Kdysi jsem tomu trouboví Hopkinsovi říkal, že mám zlatej důl přímo tady ve Wahpetonu. Nelhal jsem. Jsem boháč!"

„Jak to myslíš?" Byla trochu pobledlá a naléhavost jeho slov jí nahánělа strach.

Jeho prsty se nevědomky sevřely kolem jejího zápěstí a oči mu zářily nemilosrdnou chtivostí a touhou.

„Tak jako tak jsi moje," zahučel. „Zabiju každýho, kdo se na tebe podívá. Ty mě ale miluješ, já to vím. I hlupák by to na tobě poznal. Můžu ti věřit, neodvážila by ses mě zradit. Takže ti to povím. Nevzal bych tě s sebou, kdybych ti nemoh říct pravdu. Dneska v noci se s Middletonem vypaříme přes hory s milionem dolarů ve zlatě, naloženým na karavanu mezků!"

Nevšiml si narůstajícího světla nevěřící hrůzy, které se jí zažehlo v očích.

„Milion ve zlatě! Něco takovýho by udělalo ďábla i ze svatýho! Middleton myslí, že až budeme v bezpečí, zabije mě a shrábne celej náklad pro sebe. Je to hlupák. On sám umře, až přijde čas. Má svoje plány, ale já je mám taky. Nikdy jsem neměl v úmyslu se s ním dělit. Za míň než za milion bych ze sebe zloděje neudělal."

„Middleton…" zajíkla se.

„Jo! Je to šéf Supů a já jsem jeho pravá ruka. Nebejt mě, byl by na to tábor už dávno přišel."

„Tys ale přece hájil zákon," protestovala, jako by se chytala stébel. „Zabíjel jsi vrahy – zachránil jsi McBridea před lynčováním!"

„Zabil jsem jen ty, který chtěli zabít mě. Snažil jsem se bejt k lidem v táboře tak férovej, jak to jen šlo, aniž bych ohrozil vlastní zájmy. A ta záležitost s McBridem s tím neměla nic společnýho. Dal jsem mu slovo. To už je teď ale všechno za náma. Dneska v noci, až se budou domobrana a Supové vzájemně zabíjet, se vypaříme! A ty pojedeš se mnou!"

S nenávistným výkřikem vytrhla ruku z jeho sevření, vyskočila a v očích jí blýskalo.

„Ach!" Byl to výkřik hořkého zklamání. „Myslela jsem, že jsi poctivec – rovný chlap! Zbožňovala jsem tě, protože jsem myslela, že máš v těle čest. Všude bylo tolik křiváků a mizerů, že jsem si z tebe udělala svůj ideál! A ty ses přitom jen přetvařoval – všechno jsi to jen hrál! Podváděl jsi lidi, kteří ti věřili!" Palčivá bolest prohlédnutí jí sevřela hrdlo a pak ji náhle vybičovala k zuřivosti, když si uvědomila její další pravděpodobné důsledky.

„Na mě jsi to nejspíš taky jenom hrál, co?" zaječela divoce. „Když jsi nejednal upřímně s lidma z tábora, určitě jsi nebyl upřímný ani ke mně! Dělal sis ze mě blázny! Posmíval ses mi a urážel jsi mě! A teď se tím přede mnou ještě chlubíš!"

„Glory!" Stál na nohou a natahoval se po ní, ohromený a zmatený jejím žalem a vztekem. Uskočila před ním.

„Nedotýkej se mě! Nedívej se na mě! Fuj, jen tě vidím a dělá se mi nanic!"

S hysterickým vzlykem se otočila a vyběhla z místnosti. Corcoran stál, nepatrně se kymácel a nechápavě za ní hleděl. Pak si neobratně nasadil klobouk a odešel. Pohyboval se při tom jako robot. Myšlenky se mu splétaly ve zmatený vír, kroužící tak prudce, až se mu zatočila hlava. V mozku mu náhle začala divoce klokotat whisky, zcela otupovala jeho vnímání a dokonce i vzpomínky na to, co se právě událo. Byl opilejší, než si uvědomoval.

Nedlouho poté, co se nad Wahpetonem usídlil soumrak, zaslechl plukovník Hopkins z temnoty tiché volání; s pistolí v ruce otevřel dveře svého srubu.

„Kdo je to?“ vyštěkl podezřívavě.

„Middleton. Pusťte mě honem dovnitř.“

Šerif vešel, Hopkins za ním zabouchl dveře a překvapeně na něj pohlédl. Middleton se zdál být rozčilenější, než ho kdy plukovník v minulosti viděl. Obličej měl bledý a zamračený. Když se John Middleton vydal po temné stezce zločinu, přišel svět o velkého herce.

„Nevím, co vám mám říct, plukovníku. Byl jsem slepec a hlupák. Mám pocit, že mi životy všech těch zavražděnejch budou viset na krku do konce věčnosti! Všichni umřeli kvůli mý slepotě a hlouposti!“

„O čem to mluvíte, Johne?“ vyjekl plukovník Hopkins.

„Miller konečně promluvil, plukovníku. Zrovna mi celou tu špinavou historku dopověděl. Mám jeho doznání, který jsem sepsal podle jeho diktátu.“

„Řekl vám, kdo je vůdcem Supů?“ vyptával se dychtivě Hopkins.

„Jo, řek mi to,“ odpověděl ponuře Middleton, vytáhl z kapsy papír a rozložil ho. Na spodním okraji byl naškrábaný nezaměnitelný podpis Joela Millera. „Tady je jméno vůdce, jak mi ho Miller nadiktoval!“

„Bože můj!“ zašeptal Hopkins. „Bill McNab!“

„Ano, můj zástupce! Chlap, kterýmu jsem hned po Corcoranovi nejvíc věřil. Co jsem to byl za hlupáka – za důvěřivýho, pitomýho hlupáka! I když se mi jeho chování nezdálo a vy jste se mi svěřil, že ho podezříváte, nedokázal jsem se přimět, abych tomu věřil. Teď je to ale všechno úplně jasný. Není divu, že ta banda vždycky znala všechny moje plány, sotva jsem je vymyslel! Není divu, že moji zástupci – než přišel Corcoran – nikdy nedokázali nikoho ze Supů zabít nebo zatknout. Není divu, že například Tom Deal utek dřív, než jsme ho stačili vyslechnout. To zranění na McNabově paži, kam ho Deal údajně střelil – Miller mi pověděl, že k němu přišel, když se pohádal s jedním členem vlastní bandy. Přišlo mu vhod, když mi pak věšel bulíky na nos…! Zejtra vám předám svoji výpověď,

plukovníku. Jako svýho nástupce doporučuju Corcorana. Rád pod ním budu sloužit jako zástupce.“

„Nesmysl, Johne!“ Hopkins soucitně položil ruku na Middletonovo rameno. „Nebyla to vaše chyba. Celou tu dobu jste si počínal jako opravdový chlap. Na ty řeči o výpovědi zapomeňte. Wahpeton nepotřebuje nového šerifa, vy jen potřebujete pár nových zástupců. Teď si ale musíme připravit nějaký plán. Kde je McNab?“

„Ve vězení, hlídá vězně. Nemoh jsem ho odvolat, protože bych okamžitě vzbudil jeho podezření. Samozřejmě netuší, že Miller mluvil. A dozvěděl jsem se ještě něco. Krátce po půlnoci plánujou útěk z vězení.“

„To se dalo čekat.“

„Ano. K věznici přijede parta maskovanejch chlapů, která bude předstírat, že přemohla stráže – jo, Stark a Richardson jsou taky u Supů – a vysvobodí vězně. Tady je můj plán. Vemte padesát chlapů a schovejte je v lese kousek od věznice. Někteří můžete rozmístit po jedny straně a další po druhý. Corcoran a já tam samozřejmě budeme s váma. Až banditi přijedou, můžeme je všechny pobít nebo pozajímat na jeden zátah. Máme tu výhodu, že známe jejich plány, a oni o tom nevěděj.“

„To je dobrý plán, Johne!“ pochválil ho nadšeně Hopkins. „Měl jste být generálem. Hned svolám svoje muže. Samozřejmě to musíme držet v naprosté tajnosti.“

„Samozřejmě. Když to uděláme správně, dopadneme jednou ranou vězně, zástupce i ty zachránce. Zlomíme Supům páteř!“

„Už nikdy přede mnou nemluvte o výpovědi, Johne!“ vyhrkl Hopkins, popadl klobouk a připnul si opasek s revolverem. „Chlap jako vy by měl zasedat v senátu. Běžte sehnat Corcorana. Já shromáždím svoje lidi a před půlnocí budeme na místech. McNab a ostatní ve věznici neuslyší ani šustnutí.“

„Výborně! S Corcoranem se k vám připojíme dřív, než se Supové dostanou k věznici.“

Middleton opustil Hopkinsův srub a kvapně zamířil k baru v herně Kárový král. Zatímco upíjel ze skleničky, nenápadně se k němu postavil jakýsi drsně vyhlížející chlapík. Middleton sklonil hlavu k whisky a promluvil, přičemž téměř nepohyboval rty. Ze vzdálenosti jednoho metru ho nikdo nemohl slyšet.

„Zrovna jsem mluvil s Hopkinsem. Domobrana má strach, že vězni utečou z basy. Někdy před rozedněním chtěj vytáhnout vězně ven a rovnou je pověsit.

Všechny ty řečičky o zákonným procesu nás měly jen oklamat. Sežeň všechny mládence, běžte k věznici a dostaňte odtamtud vězně nejpozdějc půl hodiny po půlnoci. Vemte si masky, nechci ale žádný střílení a žádnej pokřik. McNabovi povím, že jsme změnili plán. Zachovávejte ticho, koně nechte ve strži nejmíň půl kilometru od věznice a přikraďte se tam pěšky, abyste nenadělali žádnej kravál. My budeme s Corcoranem schovaný v keřích, abychom vám mohli pomoct, kdyby se něco zvrtlo.“

Druhý muž se na Middletona za celou dobu nepodíval a neudělal to ani teď. Dopil sklenici a cílevědomě zamířil ke dveřím. Žádný náhodný přihlížející nemohl tušit, že mezi těmi dvěma došlo k nějaké domluvě.Když Glory Blandová vyběhla ze zadní místnosti Zlatého podvazku, zmítala její duší emocionální vřava, která se téměř rovnala šílenství. Otřes z hlubokého zklamání se mísil s dalšími pocity. Strašlivě se styděla za vlastní lehkověrnost a lomcoval jí zuřivý vztek. Z tohoto bublajícího kotlíku prýštila slepá touha nějak ranit muže, který jí nechtěně tolik ublížil. Svoji roli hrála i uražená ješitnost, protože se s charakteristickou nelogickou ženskou domýšlivostí domnívala, že se vůči ní dopustil složitého podvodu, jímž ji chtěl oklamat a přimět, aby se do něj zamilovala – nebo spíš do muže, za jakého ho považovala. Jedná-li falešně s druhými muži, nepochybně jedná falešně i s ženami. Tohle pomyšlení v ní vyvolalo zběsilou hysterii, slepou vůči všemu kromě touhy po pomstě. Jako většina dívek její profese v oné době a v oněch končinách se podobala primitivnímu, živelnému mladému zvířeti. Její emoce byly intenzivní a snadno zažehnutelné, její vášně bouřlivé. Láska se mohla rychle změnit v nenávist.

Dospěla k okamžitému rozhodnutí. Najde Hopkinse a poví mu všechno, co jí Corcoran řekl! V tom okamžiku po ničem tolik netoužila jako po zničení muže, kterého ještě před chvilkou milovala.

Rozběhla se přeplněnou ulicí a nevšímala si mužů, kteří se po ní natahovali a volali na ni. Sotva viděla lidi, kteří se za ní překvapeně ohlíželi. Předpokládala, že Hopkinse najde u věznice, kde pomáhá střežit vězně, a zamířila proto přímo tam. Když vyběhla na terasu, ocitla se tváří v tvář Billu McNabovi, který jí s úsměškem položil ruku na paži a zachechtal se, když ucukla.

„Přišla ses podívat za mnou, Glory? Nebo hledáš Corcorana?“

Odstrčila McNabovu ruku stranou. Jeho slova spolu s posměšným pochechtáváním jeho společníků zafungovala jako jiskry, jež zažehly výbušnou směs, která v ní kypěla.

„Hlupáku! Ušili na vás boudu a vy vůbec nic netušíte!“

Úsměšek zmizel.

„Co tím chceš říct?“ zavrčel McNab.

„Chci říct, že se váš šéf chystá zmizet se vším zlatem, které jste vy zloději naloupili!“ vyhrkla a v zajetí své emocionální bouře vůbec nemyslela na následky; popravdě řečeno si stěží uvědomovala, co říká. „Utečou v noci s Corcoranem a vás tady nechají, abyste si to všechno odskákali!“

A protože nikde neviděla muže, kterého hledala, vyhnula se McNabovu sevření, seskočila z terasy a zmizela ve tmě. Trojice zástupců se po sobě dívala a vězni, kteří všechno slyšeli, se začali hlasitě dožadovat propuštění.

„Držte hubu!“ okřikl je McNab. „Třeba lže. Možná se s Corcoranem pohádala a takhle pitomě se mu chce pomstít. Nemůžem si ale dovolit riskovat. Musíme si bejt jistý, že víme, co děláme, než něco podniknem. Teď vás pustit ven nemůžem, pro případ, že to není pravda. Dáme vám ale zbraně, abyste se mohli bránit.

Tu máte, vemte si tyhle pušky a schovejte je pod kavalce. Pete Daley, ty zůstaneš tady a nebudeš k vězení nikoho pouštět, dokud se nevrátíme. Richardsone, ty a Stark pudete se mnou! Vyříkáme si to s Middletonem hned teď!“

Když Glory odběhla od vězení, zamířila k Hopkinsovu srubu. Neuběhla však daleko, když s ní zalomcovala opožděná reakce. Připadala si jako někdo, kdo se právě probral ze zlého snu nebo z drogového opojení. Stále ještě byla otřesená zjištěním, jak falešnou tvář Corcoran nastavoval obyvatelům tábora, ohledně motivů jeho chování k ní samé však začala být trochu rozumnější. Pomalují docházelo, že se zachovala nelogicky. Kdyby to s ní Corcoran nemyslel upřímně, určitě by po ní nechtěl, aby z tábora odjela s ním. Na úkor vlastní ješitnosti byla nucená přiznat, že jeho pozornosti rozhodně nebyly nezbytnou podmínkou falešné hry, jíž tábor přelstil. Vztah k ní byl něčím jiným, jeho vlastní soukromou záležitostí, jiné vysvětlení neexistovalo. Podezřívala ho, že si s jejími city jen pohrával, musela ale připustit, že nemá sebemenší důkaz, že by věnoval pozornost kterékoli jiné wahpetonské ženě. Ne, ať jsou motivy jeho chování jakékoli, jeho city k ní musí být upřímné a skutečné.

S hrůzou si uvědomila, co vlastně dělá a jak pošetile mluvila s McNabem. Zmocnilo se jí zoufalství a došlo jí, že Steva Corcorana navzdory všem jeho chybám přece jen miluje. Sevřel ji mrazivý děs, že McNab a jeho kumpáni milovaného muže zabijí. Bezhlavý vztek ji opustil a nahradila ho bezedná hrůza.

Otočila se a rychle se rozběhla strží ke Corcoranovu srubu. Sotva si uvědomovala, že utíká tepajícím srdcem tábora. Světla i vousaté obličeje jí

splývaly v děsivou kulisu, v níž nic nebylo skutečné kromě ledového děsu v jejím srdci.

Ani si nebyla vědoma toho, že shluky chatrčí zůstaly za ní. Cvakání tanečních střevíčků na cestě ji děsilo a černé stíny stromů jí připadaly plné hrozby. Konečně před sebou spatřila Corcoranův srub, z jehož otevřených dveří se linulo světlo. Skoro bez dechu vrazila do kanceláře – a spatřila Middletona, který se prudce otočil s pistolí v ruce.

„Co tady u všech čertů děláš?“ vyjel na ni nerudně, pistoli ale vrátil do pouzdra.

„Kde je Corcoran?“ vydechla. Zmocnil se jí strach, když stála tváří v tvář muži, o němž nyní věděla, že je oním netvorem, který má na svědomí všechny ohavné zločiny, jež byly během hrůzovlády ve Wahpetonské strži spáchány. Strach o Corcorana však převážil nad jejími vlastními obavami.

„Nevím. Před chvílí jsem ho hledal po barech, ale nenašel jsem ho. Čekám, že se každou chvíli objeví tady. Co mu chceš?“

„Do toho vám nic není!“

„Možná jo.“ Přistoupil k ní a maska ze snědého pohledného obličeje mu spadla. Vypadal jako vlk.

„Udělalas hloupost, když jsi sem přišla. Strkáš nos do věcí, který se tě netýkaj. Moc toho víš a moc mluvíš. Nemysli si, že tě neznám. Vím o tobě víc, než si myslíš.“

Ztuhla mrazivým strachem, srdce jako by se jí proměnilo v hroudu ledu. Middleton se proměnil v cizince, v děsivého cizince. Odhodil masku a v jeho temné, zlověstné tváři se jasně zrcadlilo zlo, jež v něm přebývalo. Oči se do ní propalovaly jako opravdové řeřavé uhlíky.

„O žádná tajemství jsem se nezajímala,“ zašeptala suchými rty. „Na nic jsem se nevyptávala. Do dnešního dne jsem netušila, že jste vůdcem Supů…“

Výraz jeho obličeje jí prozradil, že se dopustila strašlivého omylu.

„Tak ty to víš!“ Mluvil tiše, téměř šeptal, v očích mu však zářila nahá a neskrývaná vražednost. „To jsem netušil. Měl jsem na mysli něco jinýho. Conchita mi řekla, žes to byla ty, kdo Corcoranovi prozradil plán na McBrideovo lynčování. Za to bych tě nezabil, i když mi to narušilo plány. Víš toho ale příliš. Po dnešku už by to bylo jedno, jenže dnešek ještě neskončil…“

„Ach ne!“ zasténala a sledovala rozšířenýma očima, jak velká pistole s matným zábleskem modré oceli vyjíždí z pouzdra. Nebyla schopná se pohnout ani

vykřiknout. Dokázala se jen vytřeštěně přikrčit, než ji rachot výstřelu srazil na podlahu.

Middleton stál nad ní s kouřící pistolí v ruce, když náhle v místnosti za sebou zaslechl nějaký šramot. Rychle převrátil dlouhý stůl, aby skryl dívčino tělo, a otočil se v okamžiku, kdy se otevřely dveře. Corcoran vyšel ze zadní místnosti, pomrkával a v ruce držel pistoli. Bylo zřejmé, že se právě probudil z opileckého spánku, ruce se mu však netřásly, jeho panteří krok byl stejně jistý jako vždy a oči neměl kalné ani zarudlé.

Middleton přesto zaklel.

„Zbláznil jste se, Corcorane?“

„Vy jste střílel?“

„Střelil jsem po hadovi, co se plazil na podlaze. Vám asi přeskočilo, že do sebe zrovna dneska lejete kořalku!“

„Nic mi není,“ zahučel Corcoran a zastrčil pistoli zpět do pouzdra.

„Tak pojďte. Mezky mám připravený v tom hájku vedle svýho srubu. Nikdo nás neuvidí, až je budeme nakládat, a nikdo nás taky neuvidí odjíždět. Vezmeme to tou rozsedlinou za mým srubem, jak jsme plánovali. Nikdo tam dneska nehlídá. Všichni Supové jsou dole v táboře a čekaj na signál k akci. Doufám, že žádnej z nich domobraně neuteče, že ale předtím většinu chlapů z domobrany zabijou v přestřelce, která se nepochybně strhne. Pojďte! Musíme naložit třicet mezků a to nám bude trvat přinejmenším do půlnoci. Nevyrazíme, dokud neuslyšíme, že se na druhý straně tábora začalo střílet.“

„Poslouchejte!“

Donesl se k nim zvuk kroků, téměř během se blížících ke srubu. Oba se otočili a nehybně stáli, když se ve dveřích objevil McNab. Vpadl dovnitř, následován Richardsonem a Stárkem. Vzduch byl okamžitě nabitý podezřením, nenávistí a napětím. Kratičkou chviličku panovalo mlčení.

„Hlupáci!“ zasyčel pak Middleton. „Jak to, že nejste ve vězení?“

„Přišli sme si s váma promluvit,“ odpověděl McNab. „Slyšeli sme, že vy a Corcoran chcete pláchnout se zlatem.“

Ještě nikdy nebylo Middletonovo úžasné sebeovládání tak očividné jako nyní. Přestože na něj tento blesk z čistého nebe musel zapůsobit obrovským šokem, nedal najevo jiné pocity než ty, které by se daly čekat od falešně obviněného nevinného člověka.

„Copak jste se úplně zbláznili?“ vykřikl nikoli vztekle, ale jako by se veškeré rozhořčení, které se ho snad při onom nařčení zmocnilo, rozplynulo v úžasu.

Obrovský McNab rozpačitě přešlápl a zjevně si nebyl jistý, co dál. Corcoran se nedíval na něj, ale na Richardsona, v jehož chladných očích sílil smrtící svit. Texasan rychleji než Middleton vycítil, že nastalá situace musí vyvrcholit nevyhnutelným střetem.

„Jen říkám, co sme slyšeli. Možná je to pravda a možná není. Pokud ne, nestalo se nic špatnýho,“ prohlásil pomalu McNab. „Ale čistě pro případ, že to je pravda, sem chlapům vzkázal, aby nečekali až do půlnoci. Ani ne za půl hodiny vlítnou do vězení a vytáhnou Millera i ty vostatní ven.“

Po tomto oznámení následovala další chvilka bezdechého ticha. Middleton se neobtěžoval s odpovědí, v očích mu ale doutnal vztek. Nepohnul se, přesto se však zdálo, že se přikrčil, jako by se chystal ke skoku. Uvědomil si to, co Corcoran vycítil už dřív – tuhle situaci nevyřeší slova, nutně dospěje k násilnému rozuzlení.

Richardson to věděl, Stark vypadal pouze nechápavě. Pokud si něco myslel McNab, nedával to na sobě znát.

„Kdybyste se totiž vopravdu chtěli vypařit,“ pokračoval, „teď byste mohli mít vhodnou příležitost, až budou chlapi vodvážet Millera a ty druhý nahoru do hor. Nevím a nevobviňuju vás, jen po vás chci, abyste dokázali, že to není pravda. Je to docela snadný. Prostě se s náma vrátíte k vězení a pomůžete nám chlapy dostat ven.“

Middletonova odpověď byla přesně taková, jakou Richardson jakožto instinktivní zabiják vycítil a čekal. Bleskovou rychlostí vytrhl z pouzdra pistoli. A v témž okamžiku, kdy vyklouzla z koženého lůžka, byla venku i Richardsonova pistole. Corcoran ovšem z pistolníka s chladným pohledem nespustil oči a jeho ruka byla o mžik rychlejší. Middleton byl sice také rychlý, obě druhé pistole však jako dvojitý výbuch promluvily dřív než ta jeho. Corcoranova kulka prolétla Richardsonovi hlavou právě včas, aby mu znemožnila Middletona zasáhnout. Kulka se o něj ale otřela tak těsně, že vlastním prvním výstřelem minul McNaba.

McNabova pistole vylétla z pouzdra a Stárkova ji následovala o zlomek vteřiny později. Middletonův druhý výstřel práskl téměř současně s McNabovým prvním, Corcoranovy pistole už však obrovo tělo provrtávaly žhavým olovem. Jeho kulka Middletonovi jen rozčísla vlasy, zatímco jeho samého šerifova střela zasáhla přímo do sudovité hrudi. Middleton střílel znovu a znovu, ještě když obr padal k zemi. Stark už ležel na podlaze a umíral; při pádu slepě mačkal spoušť a střílel, dokud pistoli zcela nevyprázdnil.

Middleton se vytřeštěně rozhlížel vznášejícími se obláčky modrého dýmu, které zahalovaly celou místnost. V tom prchavém okamžiku, kdy zahlédl Corcoranův obličej podobný nehybné soše, měl pocit, že právě jen do takového prostředí Texasan zcela přirozeně zapadá. Jako chmurná postava osudu se neúprosně pohyboval na pozadí krve a násilné smrti.

„Bože!“ zalapal Middleton po dechu. „To byla nejrychlejší a nejkrvavější přestřelka, jakou jsem kdy zažil!“ Ještě ani nedomluvil a už začal do prázdných komor své pistole strkat nové náboje.

„Nesmíme ztrácet čas! Nevím, kolik toho McNab o tom svým podezření pověděl bandě. Moc jim toho asi neřek, protože jinak by aspoň někdo z nich přišel s ním. Nejdřív teď ale budou chtít osvobodit vězně. Podle mě to provedou přesně tak, jak jsme plánovali, i když se McNab nevrátí a nepovede je. Nepůjdou ho hledat a nepustěj se za náma, dokud Millera a ty druhý nevytáhnou z basy. Znamená to prostě, že se přestřelka strhne během půl hodiny a ne až o půlnoci. Domobrana už tam tou dobou bude. Nejspíš už zalehli a čekaj na ně. Tak pojďte! Musíme sebou čertovsky hodit, abychom to zlato naložili na mezky. Možná tu dokonce budeme muset nějaký nechat. To, že bitva vypukla, poznáme podle střelby. Aspoň jedním se ale můžeme utěšovat – nikdo sem nahoru nepřijde zjišťovat, co znamenala ta přestřelka. Všichni se teď staraj jen o vězení!“

Corcoran za ním vyšel ze srubu, pak se ale otočil a zamířil zpět. „Nechal jsem tam vzadu láhev whisky,“ zamumlal.

„Tak si pospěšte, vemte si ji a pojďte!“ Middleton se rozběhl ke svému srubu a Corcoran znovu vešel do kouřem zahalené kanceláře. Ani se nepodíval na zhroucená těla, která ležela na rudě zkropené podlaze a zírala na něj skelnýma očima. Několika rychlými kroky došel do zadní místnosti, chviličku šmátral po svém kavalci, dokud nenašel, co hledal, a pak i s lahví zamířil zpět k venkovním dveřím.

Tiché zasténání ho přimělo prudce se otočit s pistolí v levé ruce. Překvapeně zkoumal ležící postavy. Věděl, že nezasténala žádná z nich. Ani jeden ze zástupců už něčeho takového nebyl schopen. Přesto ho však sluch nešálil.

Přimhouřenýma očima přejížděl podezřívavě po místnosti, až mu pohled padl na tenký karmínový pramínek, který vytékal zpod převrženého stolu, ležícího na boku kousek od zdi. Žádná z mrtvol nebyla v jeho blízkosti.

Odtáhl stůl stranou a ztuhl, jako by dostal zásah do srdce. Dech se mu zarazil v hrdle s křečovitým vyjeknutím. V příštím okamžiku už klečel u Glory Blandové a

držel v náručí její zlatou hlavu. Ruka, jíž si přiložil ke rtům láhev whisky, se mu podivně třásla.

Zvedla k němu nádherné oči, zastřené bolestí. Jakýmsi zázrakem však delirium pominulo, takže ho v posledních okamžicích života poznala.

„Kdo to udělal?“ zachroptěl. Po bílém hrdle jí ze rtů stékala jemná šarlatová krajka.

„Middleton,“ zašeptala. „Steve, ach, Steve… chtěla jsem…“ Šepot náhle utichl a její tělo mu v náručí znehybnělo. Zlatá hlava její zvrátila dozadu. Vypadala jako dítě, které právě usnulo. Jako v mrákotách ji opatrně položil na podlahu.

Když vycházel ze srubu, vyprchaly mu už z hlavy i poslední účinky alkoholu, přesto se však potácel jako opilý. Byl tou neuvěřitelnou zrůdností, k níž došlo, tak ohromen, že byl sotva schopen věřit svědectví vlastních smyslů. Ani ve snu by si nebyl pomyslel, že Middleton zabije ženu, že by kterýkoli muž bílé pleti byl něčeho takového schopen. Corcoran žil podle vlastního kodexu, a byl to řád divoký a drsný, nemilosrdný, násilný a často nelogický, patřilo k němu však pevné přesvědčení, že ženy jsou nedotknutelné a musí být chráněny před násilím, jež je průvodním jevem života mužů. Tento kodex byl na jihozápadní hranici právě tak nedílnou a nepostradatelnou součástí života jako osobní čest a nutnost pomstít každou urážku. Lidé Corcoranova druhu se tímto kodexem ve svém každodenním životě řídili bez jakékoli okázalosti či domýšlivosti, bez sebemenšího náznaku laciného pozlátka a předstírané falešné dvornosti. Corcoran a jemu podobní považovali život i tělo ženy za posvátné. Nikdy ho nenapadlo, že by někdo chtěl a dokázal tento kodex porušit nebo že by ho snad vůbec neuznával.

Vlna chladné zuřivosti mu z mysli vyhnala mlhu ohromení; zbývala v ní jen neukojitelná touha po vraždě. City, které ke Glory Blandové choval, se podobaly normální lásce, jakou prožívá obyčejný smrtelník, natolik, jak to jen u muže jeho železné povahy bylo možné. I kdyby však šlo o cizí ženu či dokonce o nějakou, kterou by neměl příliš v lásce, byl by chtěl Middletona zabít za to, že se zpronevěřil kodexu, jehož platnost považoval za absolutní.

Do Middletonova srubu vešel plavným krokem pantera na číhané. Middleton vynášel z jeskyně nadité jelenicové pytle a vršil z nich hromadu na stole v hlavní místnosti. Potácel se pod jejich váhou. Stůl už byl téměř zaplněný.

„Hoďte sebou!“ štěkl. Pak se zarazil při pohledu na oheň v Corcoranových očích. Těžké pytle mu se zaduněním vypadly z rukou na podlahu.

„Vy jste zabil Glory Blandovou!“ Z Texasanových bledých rtů to vyklouzlo téměř jako zašeptání.

„Ano.“ Middletonův hlas byl klidný. Nezeptal se, jak to Corcoran ví, a nijak se nesnažil ospravedlnit. Věděl, že čas argumentů už minul. Nemyslel na své plány, na zlato na stole ani na to, které dosud leželo vzadu v jeskyni. Muž stojící tváří v tvář věčnosti vidí jen nahé elementy života a smrti.

„Taste!“ Jako by po něm tu výzvu prskla horská puma s planoucíma očima a vyceněnými zuby.

Middletonova ruka rychlostí blesku sjela k pažbě pistole. I v tom zlomku vteřiny však pochopil, že prohrál – slyšel, jak Corcoranova pistole zaburácela v okamžiku, kdy mačkal spoušť. Zapotácel se, padal k zemi, a ještě než se zhroutil na podlahu, vyprázdnil do něj Corcoran v záchvatu slepé zuřivosti oba kolty.

Dlouhou chvíli, která zdánlivě odtikávala až do věčnosti, zůstal zabiják stát nad svou obětí – zlověstná zamračená postava, která jako by byla ulitá z železné temnoty osudu. Kdesi na opačném konci tábora se náhle rozštěkaly další zbraně, jedna hřmící salva následovala druhou. Propukla přestřelka, která měla zamaskovat útěk vůdce Supů. Postava, která v opuštěném srubu stála nad mrtvým, však zjevně neslyšela.

Corcoran shlížel na muže, kterého zastřelil, a cítil nejasný údiv, že po tom všem, co se stalo, skončily veškeré krvavé plány a strašlivé ambice takhle – v kaluži roztékající se krve na podlaze srubu. Zvedl hlavu a zachmuřeně pohlédl na nadité pytle na stole. Odporem se mu zvedl žaludek.

Jeden z pytlů se roztrhl a vysypala se z něj zlatá záplava, ohavně se třpytící ve světle svíčky. Corcoranovy oči už zlatý lesk nezaslepoval. Poprvé na tom zlatě viděl krev; přímo se černalo krví a byla to krev nevinných mužů a jedné ženy. Pouhé pomyšlení na to, že by se ho dotkl, v něm vyvolávalo nevolnost, pocit, že se zadusí slizem, jímž byla pokrytá duše Johna Middletona. S odporem si uvědomil, že část Middletonovy viny padá i na jeho hlavu. Nezmáčkl spoušť, která ženě vyrvala život z těla, ale spolupracoval s mužem, jemuž bylo souzeno stát se jejím vrahem – otřásl se a na těle mu vyrazil studený lepkavý pot.

Palba dole ve strži ustala a dolehly k němu nezřetelné výkřiky, v nichž zaznívalo vítězoslavné vzrušení. Muselo hulákat mnoho mužů naráz, aby se zvuk donesl tak daleko. Corcoran věděl, co to znamená: Supové vlezli do pasti, kterou jim nalíčil muž, jemuž věřili jako svému vůdci. Z toho, že střelba utichla, usuzoval, že už je celá banda buď mrtvá, nebo polapená. Údobí hrůzovlády ve Wahpetonu skončilo.

Věděl ale, že sebou musí hodit. Domobrana má určitě zajatce, ochotné mluvit. A jejich výpovědi mu omotají kolem krku oprátku.

Zlatu, které se třpytilo a čekalo, až je najdou poctiví občané Wahpetonu, už nevěnoval jediný další pohled. Vyšel ze srubu a vyskočil na jednoho z koní, kteří stáli osedlaní a připravení mezi stromy. Světla tábora se spolu s hukotem vzdálených hlasů ztratila daleko za ním. Jaký divoký osud na něj čeká vpředu, neměl v té chvíli sebemenší tušení. Noc byla plná strašidelných stínů a v jeho nitru se rozlévala podivná bolest podobná prozření. Snad to byla jeho konečně procitající duše.

Supové z Wahpetonu

(alternativní konec)

Autor uvedenou povídku napsal se dvěma konci. V tom prvním Corcoran jako osamělý vlk odjíždí a zanechává za sebou svou mrtvou lásku.

V druhém zakončení zjišťuje, že byla pouze omráčená, a odjíždějí společně; jde tedy o klasický „happyend“.

Autor ponechal na vůli editora, který konec použije, editor se však rozhodl nechat to na čtenáři. První konec je nepochybně dramaticky působivější, zároveň však také frustrující. Druhý čtenáře určitě víc potěší, protože se vyhýbá tragédii dívčiny smrti a hrdina, který nalezl sám sebe, začíná nový život s vyvolenou ženou po svém boku.

Tady je onen druhý konec.

Věděl ale, že sebou musí hodit. Domobrana má určitě zajatce, ochotné mluvit. A jejich výpovědi mu omotají kolem krku oprátku. Až sem Wahpetonští přijdou, nesmějí ho tu najít. Než se ale k Wahpetonské strži navždy otočí zády, musí ještě udělat jednu věc.

Zlatu, které se třpytilo a čekalo, až je najdou poctiví občané Wahpetonu, už nevěnoval jediný další pohled. Mezi nepokojnými mezky, uvázanými ve skrytu stromů, čekali dva osedlaní a připravení koně. Jedním z nich bylo zvíře, které ho doneslo sem do Wahpetonu. Vyhoupl se do sedla a pomalu dojel ke srubu, kde vedle mrtvých mužů ležela i žena. Měl nejasný pocit, že by nebylo správné nechat ji tam mezi postřílenými darebáky.

V duchu se připravil na to, co uvidí, až vejde do srubu smrti. Pak se vytřeštěně zarazil a pod opálenou pletí zbledl jako stěna. Glory neležela na stejném místě, kde

ji nechal! S tichým výkřikem k ní přiskočil a zvedl ji do náruče. Pod rukama cítil pulzující život.

„Glory! Pro boha živého!“ Oči měla otevřené a ne už tak kalné, byť stále zastíněné bolestí a šokem. Vztahovala k němu obě paže. Zvedl ji, odnesl ji do zadní místnosti a položil na kavalec, na němž utrpěl smrtelná zranění Joe Willoughby. V mysli mu vířily zmatené myšlenky, když zkušenými prsty ohmatával ránu na samém okraji jejích zlatých vlasů, pokrytou tmavou sraženou krví.

„Steve,“ zamumlala. „Mám strach! Middleton…“

„Už ti neublíží. Nemluv. Musím ti tu ránu vyčistit a obvázat.“

Rychle a obratně se dal do práce, omyl krev kusem látky utrženým z její spodničky – byla tím nejčistším, co našel – a namočeným ve vodě a whisky. Právě dokončil obvaz na její hlavě, když se navzdory jeho hlasitým protestům malátně posadila a chabě ho uchopila za paži.

„Steve!“ Oči měla vytřeštěné strachem. „Musíš zmizet – rychle! Byla jsem šílená… pověděla jsem McNabovi, co jsi mi říkal. Pověděla jsem to i Middletonovi, proto mě chtěl zastřelit. Zabijou tě.“

„Oni určitě ne,“ zahučel. „Už je ti lip?“

„O mě se nestarej! Běž! Běž, prosím! Ach, Steve, nejspíš mi muselo přeskočit! Zradila jsem tě! Běžela jsem sem a chtěla jsem ti říct, co jsem provedla, varovat tě, abys utekl, a narazila jsem na Middletona. Kde je?“

„V pekle, kde měl bejt už dávno,“ zabručel Corcoran. „Na tom ale nezáleží. Přijde mě sem hledat domobrana, jen co některý z těch polapenejch krys začnou mluvit. Musím zmizet. Nejdřív tě ale odvezu zpátky do Zlatýho podvazku.“

„Ty ses zbláznil, Steve! Strčil bys hlavu do oprátky! Sedni na koně a jeď!“

„Pojedeš se mnou?“ Jeho ruce se kolem ní sevřely a mimoděk jí svou silou ubližovaly.

„Ty bys pořád ještě chtěl, i po tom… po tom, co jsem provedla?“ vydechla.

„Vždycky jsem tě chtěl, jen co jsem tě prvně uviděl. A vždycky tě budu chtít. Jestli ti odpouštím? Není co odpouštět. Nic, co jsi snad v životě provedla, nemůže bejt ani zdaleka tak zlý jako to, co jsem prováděl já celej minulej měsíc. Byl jsem jako vzteklej pes, zlato mě zaslepilo. Teď už jsem se ale probudil. A chci tě.“

Místo odpovědi se mu její paže ovinuly kolem krku a křečovitě ho stiskly. Na hrdle pocítil vláhu jejích vášnivých slz. Zvedl ji, vynesl ze srubu a přimáčkl jí

obličej ke své hrudi, aby neviděla nehybné postavy ležící v kalužích karmínové krve.

Za okamžik už byl usazený v sedle a držel ji před sebou v objetí svalnatých paží jako malé dítě. Zavinul ji do svého pláště a bledý ovál jejího obličeje na něj z černé noci hleděl jako bílý květ. Paže měla stále ovinuté kolem něj, jako by se bála, že ji od něj něco odtrhne.

„Jak nad táborem září světla!“ zamumlala náhle, když stoupali k rozsedlině.

„Dobře se tam podívej,“ vybídl ji hlasem zhrublým potlačovanými neznámými emocemi. „To je náš starej život, kterej necháváme za sebou, a doufám, že máme namířeno k nějakýmu lepšímu. Pro začátek se v prvním městě, do kterýho dojedem, vezmeme.“

Jedinou její odpovědí bylo nesrozumitelné zamumlání, když se k němu v jeho objetí přitulila ještě blíž. Světla tábora za nimi pohasla a křik vzdálených hlasů zeslábl a pak zcela utichl. Corcoranovi však připadalo, jako by odjížděli zalití slavnostní září nevycházející z měsíce ani z hvězd, ale z jeho vlastního nitra. A možná to bylo z jeho konečně procitající duše.

Editorova poznámka

Zveřejnit povídku se dvěma konci je samozřejmě poněkud neobvyklé. Smashing Novels ovšem od svého prvního čísla nejsou příliš obvyklým magazínem. Snažili jsme se a nadále se snažíme poskytovat vám povídky nejrůznějšího druhu a děláme, co můžeme, abychom vybrali ty nejlepší.

Napište nám a dejte nám vědět, který z obou konců se vám víc líbil. A pokud si myslíte, že jsme udělali chybu, když jsme otiskli jeden příběh se dvěma konci, napište a povězte nám to také. Chceme vědět, co se vám líbí.

Cliff Campbell, editor Smashing Novels

„Vše věnuji psaní westernů…“
aneb Howardův příští život

Městečko Cross Plains leží v samotném srdci Texasu. Původně se jmenovalo Turkey Creek podle říčky, která místem protéká. V roce 1878 tu byl otevřen poštovní úřad a městečko přejmenováno na Cross Plains – z dobrého důvodu: křížily se tu totiž vojenské cesty za války Severu proti Jihu. V městském parku zvaném Treadway Park prý se svou konfederační armádou tábořil proslulý generál Robert Lee, dnes se tu každoročně v červnu koná Barbarský festival na památku Roberta E. Howarda, autora slavného barbara Conana.

A přesto se zdá, že v Cross Plains se zastavil čas. Hlavní třída vypadá dnes stejně jako před sto lety, kdy sem v roce 1912 přijel první vlak. Městečko významně nepoznamenala ani petrolejová horečka o pár let později, kdy se sem přestěhovala rodina Howardů s třináctiletým Robertem. Roberta E. Howarda však město poznamenalo na celý život. Určilo kontury jeho fantastickým představám, jeho tvorbě, jeho snům. Když mu bylo necelých patnáct let, pustil se do horečné práce. Jako by si byl bezděčně vědom toho, že se ocitl v polovině svého krátkého života…

Jakkoli Howard proslul fantasy příběhy barbara Conana, jehož dobrodružství umístil do nápaditě vymyšleného Hyborského věku, stejně tak jako se proslavil příběhy krále Kulla z Atlantidy a Solomona Kanea z Afriky, stále znovu se vracel k westernům a texaským reáliím. Však také první příběh, který kdy vydal, byl western: „‚Golden Hope‘ Christmas“ (Vánoce v claimu Zlatá naděje) se objevil v prosinci 1922 ve školním časopise ***The Tuttler.*** Příběh o pistolníku Redu Ghallinanovi je zřetelně ovlivněný O. Henrym a Bretem Hartem, vykazuje však rozdíly, které budou typické pro veškerou Howardovu westernovou tvorbu. Především je tu prostá, ale velice reálná zápletka: Ghallinan je pistolník, který chce ze vzteku a z pomsty zabít Hala Sharona; prodal mu totiž za babku claim, kde předtím bez úspěchu dřel, Hal však na koupeném pozemku našel spoustu zlata.

Pak jsou tu výstižné popisy, které svědčí o tom, že Howard byl v krajině pistolníků doma. A do třetice má povídka reálné společenské pozadí, které z ní činí bezmála autentickou reportáž:

„Ale předvoj zákona se přiblížil i do Idaha a Red s nenávistí hleděl na první známky organizace, jež jej vyhnala před několika málo lety z Texasu – civilní hlídky. Redova práce se stávala víc než ojedinělou, takže se bál zabíjet, ledaže by to vypadalo, že jde o sebeobranu.“

A čím že se to občan Ghallinan živil? Popis jeho osoby již prozrazuje styl budoucího autora:

„Red Ghallinan byl pistolník. Není to možná profese, na kterou by měl být chlap hrdý, Red na to ale hrdý byl. Pyšnil se svým střeleckým uměním a pyšnil se i vypilovanými vruby na dlouhých modrých hlavních svých pětačtyřicítek. Byl to středně velký šlachovitý muž s krutými úzkými ústy a blízko u sebe posazenýma vyhýbavýma očima. Od neustálého sezení v sedle měl křivé nohy a se svou přihrbenou chůzí a drsným obličejem rozhodně nepůsobil nijak impozantně. Mysl i duši měl stejně pokřivené jako zevnějšek. Vzhledem k neblahé reputaci, jíž se těšil, si ostatní muži dávali pozor, aby se ho nijak nedotkli, zároveň ho však tato reputace vylučovala z normální lidské společnosti. Nikdo, ať už dobrý či špatný, se nechce bratříčkovat se zabijákem.

Dokonce i psanci ho nenáviděli a báli se ho tak, že ho odmítali přijmout mezi sebe, vedl tedy život osamělého vlka. Jenže z osamělého vlka může jít někdy větší strach než z celé smečky.“

V roce 1924 Howard prodal jednu ze svých povídek do magazínu ***Weird Tales,*** který se soustředil na horor a fantasy. Další čtyři roky se s úspěchem věnoval těmto žánrům a teprve v roce 1928 coby ostřílený autor napsal další western „Drums of the Sunset“ (Bubny soumraku), zcela ve stylu Zane Greye či Eugena Manlova Rhodese. Rok 1928 byl počátkem Howardova spisovatelského vzestupu. Čtenáři si žádali jeho povídky, editoři magazínů ***Adventure, Liberty, Ghost Stories*** či ***True Stories*** oceňovali nápaditého autora. Mezi Howardovy vůbec největší úspěchy patřily povídky z boxerského prostředí, jež otiskoval v magazínech ***Fight Stories*** či ***Action Stories.*** A přece Howard jen stěží hledal vydavatele pro povídky, na nichž mu záleželo nejvíc – westernové příběhy.

Mezi ty, které nenašly vydavatele a neztratily se jen díky aktivitě sběratele Glenna Lorda, patří i „Likvidace sralbotky Donoryho“. V době, kdy jej Howard psal, se začal výrazněji zajímat o psychologii postav a doslova mu uhranul psychologický profil pistolníka. S různou mírou originality a působivosti se pak pokoušel o barvité portréty pistolníků, jakým je kupříkladu Mike 0’Mara v povídce z roku 1929 „Ortel pouště“. Ani ta nenašla vydavatele – snad kvůli nejednoznačnému happyendu, zakončení, které se stane pro Howarda typickým a

jež znalec Howardových westernů Růsty Burke nazývá případně „less-than-happy-ending“ (ne zrovna šťastný konec).

Pro Howardovu tvorbu byl v mnoha ohledech klíčový rok 1930. Za prvé se autor začal zajímat o irské dějiny a legendy, a na jejich pozadí psal příběhy s Turloghem 0’Brienem a Cormacem Mac Artem, jež pak vedly k formování postavy samotného Conana. Za druhé si od června začal dopisovat s autorem originálních hororů H. P. Lovecraftem, dalším významným přispěvatelem magazínu ***Weird Tales,*** který jej silně ovlivnil v zájmu o lokální texaské pověsti a legendy.

Prvním vpravdě howardovským westernem s okázale drsným dějem a zcela moderním strohým jazykem je „Pistolníkův dluh“. Nenalezneme zde žádnou jednoznačně kladnou postavu, děj je prošpikovaný darebáky a hrdiny s vrtkavým charakterem. Howarda fascinovali hrdinové, kteří se řídí vlastním „morálním kodexem“ a právo a spravedlnost si zjednávají jakoukoli cestou. Tak je tomu v povídkách „Pistolníci s šerifskou hvězdou“ či „Útočiště supů“, jež spíše než ve westernových magazínech by se dobře vyjímaly na stránkách detektivního magazínu drsné školy ***Black Mask.*** Však také Howardovi westerноví hrdinové byli (pro někoho možná překvapivě) srovnáváni s osamělými detektivy Dashiella Hammetta či Raymonda Chandlera.

Množství typických krajových postaviček a koloritních prvků najdeme v Howardově čtenářsky nejúspěšnější sérii o Breckenridgi Elkinsovi – humorných westernech, jež vycházely od března 1934 do rijna 1936 v magazínu ***Action Stories.***

Howardova westernová tvorba vrcholí novelou „Supové z Wahpetonu“, kterou sám autor považuje „za jednu z nejlepších povídek, jakou jsem kdy napsal“. V dopise svému vydavateli Augustu Derlethovi však Howard vyjadřuje obavy, zda takovou povídku vůbec někdo vydá. Z pohledu dnešních milovníků westernu, kteří za sebou mají neortodoxní filmové westerny Sergia Leoneho a Clinta Eastwooda (kteří se zase očividně inspirovali Howardem), se zdá nepochopitelné, co tehdejším editorům a čtenářům na takové novele vadilo. Odpověď je prostá: nejednoznačné rozdělení na „klaďasy“ a „záporáky“, amorální jednání postav a ne zrovna šťastný konec. Právě proto se Howard odhodlal k napsání alternativního „happyendu“, jenž pak také skutečně v magazínu ***Smashing Novels*** vyšel.

Howardovy dopisy Derlethovi a Lovecraftovi z posledních tří let jeho života obsahují zajímavé epizody z texaské historie s historickými exkurzy i se zápisy rozhovorů s posledními žijícími pamětníky pohnutých pistolnických dob. „Kéž bych měl čas a peníze, abych mohl alespoň rok strávit vyhledáním všech těch pamětníků starých časů a vyposlechnout si jejich příběhy,“ vyjadřuje Howard přání

v jednom ze svých dopisů. Lovecraft po jeho smrti píše, že Mr. Howard znal historii a texaský folklor jako málokdo, a Derleth se domnívá, že Howard se mohl stát významným regionálním autorem. Někteří současní znalci Howardova díla jdou ještě dále a tvrdí, že autor, pokud by žil déle, dosáhl by stejného věhlasu jako William Faulkner, který své dílo z valné části věnoval státu Mississippi a americkému Jihu. A Howard byl na dobré cestě stát se kronikářem Texasu a amerického Jihozápadu. V roce 1936 však náhle a nečekaně svůj život dobrovolně ukončil…

Nedlouho před smrtí milované matky i před svou tragickou smrtí píše Howard s nadějí i s jistými pochybnostmi Lovecraftovi:

Doufám, že jednoho dne napíšu dějiny Jihozápadu, čtenářsky živé a plné skutečných lidí, ne suchopárné a čpící zatuchlinou, tak jako tomu většinou bývá v kronikách. Pro mě letopisy téhle země pulzují opravdovým životem, ale kdy budu schopen přenést tenhle život z mysli na papír, to je vskutku otázka.

Otázka, která zůstane jednou provždy nezodpovězena.

Ondřej Můller

Bibliografická poznámka

Balada o Buckshotu Robertsovi (The Ballad of Buckshot Roberte). Poprvé vyšlo ve sbírce *Rhymes ofDeath,* Memphis, 1975.

Likvidace sralbotky Donoryho (The Extermination of Yellow Donory). Poprvé vyšlo v magazínu *Zane Grey Western Magazíne,* červen 1970. Přeloženo z původního rukopisu uloženého ve sbírce Glenna Lorda. Alternativní název „The Killing of Yellow Donory".

Ležící muž (The Man on the Ground). Poprvé vyšlo v magazínu *Weird Tales,* červenec 1933.

Ortel pouště (The Judgment of the Desert: The Vultures). Poprvé samostatně pod názvem „Showdown at Hell's Canyon" ve sbírce *The Vultures,* Fictioneer Books Ltd., Lakemont, 1973.

Strašidelná hora (The Haunted Mountain). Poprvé vyšlo v magazínu *Action Stories,* únor 1935. Příběh ze série humorných westernů s hrdinou jménem Breckinridge Elkins.

Pistolníci s šerifskou hvězdou (Law-Shooters of Cowtown). Poprvé vyšlo v magazínu *Cross Plains,* č. 4, červenec/srpen 1974. Přeloženo ze sbírky *The End ofthe Trail* (editor Růsty Burke), University of Nebraska Press, Lincoln, 2005. Alternativní název „Law Guns of Cowtown".

Útočiště supů (Vultures' Sanctuary). Poprvé vyšlo v magazínu *Argosy,* listopad 1936. Přeloženo z původního rukopisu uloženého ve sbírce Glenna Lorda.

Pistolníkův dluh (Gunmaďs Debt). Poprvé vyšlo ve sbírce Robert E. Howard: *TheLastRide,* Berkley, 1978. Přeloženo ze sbírky *The End ofthe Trail* (editor Růsty Burke), University of Nebraska Press, Lincoln, 2005.

Černý vítr (Black Wind Blowing). Poprvé vyšlo v magazínu *Thrilling Mystery,* červen 1936.

Supové z Wahpetonu (Vultures of Wahpeton). Poprvé vyšlo v magazínu *Smashing Novels Magazíne,* prosinec 1936, pod názvem „Vultures of Whapeton". Dle Howardovy korespondence s editorem však původní název města zněl Wahpeton.

Supové z Wahpetonu (alternativní konec) (Vultures of Wahpeton: Alternate Ending). Poprvé vyšlo v magazínu *Smashing Novels Magazíne,* prosinec 1936. Redakční text Cliffa Campbella.

6 Balada o Buckshotu Robertsovi

9 Likvidace sralbotky Donoryho

19 Ležící muž

24 Ortel pouště

51 Strašidelná hora

64 Pistolníci s šerifskou hvězdou

72 Útočiště supů

89 Pistolníkův dluh

108 Černý vítr

129 Supové z Wahpetonu

198 Supové z Wahpetonu (alternativní konec)

202 „Vše věnuji psaní westernů…“ aneb Howardův příští život (Ondřej Muller)

206 Bibliografická poznámka

Robert E. Howard **Z Divokého západu**

Sestavili Pavel Medek a Ondřej Miiller Z různých anglických originálů přeložil Pavel Medek Doslovem opatřil Ondřej Miiller Ilustroval a obálku nakreslil Milan Fibiger Grafická úprava Zbyněk Hraba Vydal Albatros nakladatelství, a. s., právní nástupce, Praha, 2009, jako svou 10 320. publikaci v edici Plus pro dospělé čtenáře Odpovědný redaktor Ondřej Miiller Výtvarná redaktorka Alexandra Horová Technická redaktorka Arnoštka Svobodová Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

1. vydání
13

pro dospělé čtenáře